SEBASTIAN FITZEK

THRILLER PSIHOLOGIC

PASAGERUL 23

black spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

SEBASTIAN FITZEK

THRILLER PSIHOLOGIC

PASAGERUL 23

black spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

SEBASTIAN FITZEK

THRILLER PSIHOLOGIC

PASAGERUL 23

TRADUCERE DIN
LIMBA GERMANĂ
DE **CATRINEL IORDACHE**

Lebăda Neagră
Iași, 2023

Sebastian Fitzek

Passagier 23

The book has been negotiated through AVA international GmbH, Germany

(www.ava-international.de).

Cartea a fost negociată prin intermediul AVA International GmbH, Germania

(www.ava-international.de).

www.sebastianfitzek.de

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-89-3

ISBN PDF: 978-606-9623-90-9

ISBN print: 978-606-9623-88-6

Credit foto copertă: © Africa Studio/Shutterstock.com

© pzAxe/Shutterstock.com

Sebastian Fitzek, născut în 1971, este cel mai de succes autor de thrillere psihologice din Germania. Cartea sa de debut, Terapia, a apărut în anul 2006 și a devenit surprinzător de rapid un bestseller.

Ulterior, cărțile sale au fost traduse în peste douăzeci și patru de limbi și au stat la baza unor ecranizări internaționale și a unor adaptări pentru scenă.

Autorul poate fi contactat pe următoarele adrese:

www.facebook.de/sebastianfitzek.de

www.sebastianfitzek.de

sau pe e-mail: fitzek@sebastianfitzek.de

De același autor, la Editura Lebăda Neagră au mai apărut thrillerele Das Paket (Pachetul), Das Geschenk (Cadoul) și Der Heimweg (Drumul spre casă).

Din anul 2000 încoace au dispărut la nivel mondial 200 de pasageri și membri ai echipajelor de la bordul navelor de croazieră.

„Dispărut fără urmă”,

Der Tagesspiegel, 25.08.2013

Un vas de croazieră este ca un oraș în miniatură. Dar (…) nimeni nu dispare de la bordul orașului fără să se mai audă vreodată ceva de el.

Parlamentarul american Christopher Says,

London Guardian, 2010

Record de pasageri: industria de croazieră atinge cifra de 20 de milioane. (…) Industria celebrează o creștere de zece la sută – și deține un potențial departe de a fi epuizat.

Spiegel Online, 11.09.2012

Prolog

Sângele uman:

• 44 la sută hematocrit.

• 55 la sută plasmă.

• Şi sută la sută mizerie când ţâşneşte necontrolat printr-o încăpere, dintr-o venă înţepată.

Doctorul, cum îi plăcea să se autoproclame, deși nu promovase niciodată, își șterse fruntea cu dosul palmei. Ce-i drept, doar întindea stropii care-l atinseseră, ceea ce probabil arăta destul de respingător, dar acum măcar nu-i mai curgea nimic din acea zeamă în ochi; așa ca anul trecut, când o tratase pe prostituată și timp de șase luni rămăsese cu frica de a se fi infectat cu HIV, hepatită C sau vreo altă mizerie.

Ura când lucrurile nu se desfășurau conform planului. Când substanța anestezică era dozată necorespunzător. Sau când alesele se apărau în ultima secundă și-și smulgeau branula din mână.

— Te rog, nu… nu, se bâlbâi clientul lui.

Doctorul prefera denumirea asta.

Ales era prea pompos, iar pacient suna cumva greșit în urechile lui, fiindcă puțini dintre cei pe care-i trata erau cu adevărat bolnavi. De asemenea, tipul de pe masă era sănătos tun, chiar dacă la momentul respectiv arăta de parcă ar fi fost conectat la un circuit electric. Atletul negru își dădea ochii peste cap, scuipa spumă și-și încovoia spatele, în timp ce trăgea disperat

de legăturile care-l țineau pe targă. Era un sportiv bine pregătit, iar la 24 de ani se afla la apogeul performanței. Totuși, la ce bun toți anii de antrenament când îți trece un narcotic prin vene? Nu suficient încât să-l adoarmă complet, căci branula fusese smulsă, dar, la urma urmei, destul ca doctorul să-l poată trânti fără efort înapoi pe targă, după ce criza cea mai acută trecuse. Nici sângele nu mai țâșnea după ce reușise să-i aplice un garou.

— Șșșt, șșșt, șșșt, șșșt, șșșt.

Își așeză liniștitor mâna pe fruntea bărbatului. Era febrilă, iar transpirația lucea sub lampa de halogen.

— Ce v-a apucat dintr-odată?

Clientul deschise gura. Frica îi săgetă din pupile asemenea unui briceag. Ce spuse era abia inteligibil:

— Nu… vreau… să… mo…

— Dar, dar, totuși, am căzut de acord, zâmbi liniștitor doctorul. Totul e aranjat. Nu poți da înapoi acum, când suntem atât de aproape de moartea perfectă.

Privi într-o parte prin ușa deschisă înspre camera alăturată, către masa cu instrumente unde erau aranjate bisturie și un fierăstrău electric pentru oase, care atârna din priză, pregătit pentru intervenție.

— Nu v-am explicat pe îndelete?

Oftă. Firește că o făcuse. Timp de câteva ore. Iar și iar, dar totuși imbecilul ăsta nerecunoscător aparent nu înțelesese.

— Va fi foarte neplăcut, firește. Dar ăsta este singurul mod în care vă pot lăsa să muriți. Altfel nu funcționează.

Atletul se văicări. Trase de curelele în care-i erau prinse mâinile, însă în mod vizibil cu mai puțină putere ca înainte.

Doctorul observă mulțumit că anestezicul își făcea totuși acum efectul dorit. Încă puțin, iar tratamentul putea să înceapă.

— Vedeți dumneavoastră, aș putea întrerupe chestiunea asta, spuse el cu o mână încă așezată pe fruntea sportivului.

Cu cealaltă își ajustă masca.

— Dar apoi lumea dumneavoastră ar fi doar frică și dureri. Dureri inimaginabile.

Negrul clipi. Respirația lui devenise mai liniștită.

— V-am arătat fotografiile. Și filmarea. Aceea cu tirbușonul și o jumătate de ochi. Așa ceva nu vreți, sau?

— Hmhmhhmm, gemu clientul de parcă ar fi avut un căluș în gură, apoi expresiile faciale i se relaxară, iar respirația deveni mai liniștită.

— O voi interpreta ca pe un răspuns negativ, spuse doctorul și deblocă cu piciorul frâna târgii, pentru a-l împinge pe client în camera alăturată.

În blocul operator.

Trei sferturi de oră mai târziu, prima și cea mai importantă parte a tratamentului fusese executată. Doctorul nu mai purta mănușile din latex, nici masca de protecție, iar șorțul verde de unică folosință, care trebuia înnodat la spate ca o cămașă de forță, îl aruncase la coșul de gunoi. Totuși, îmbrăcat acum în smoching și cu pantofi din piele lăcuită de culoare închisă, se simțea mai costumat decât în ținuta de operație.

Costumat și amețit.

Nu știa când începuse să-și permită câte o înghițitură în urma fiecărui tratament reușit. Sau zece, ca acum. La naiba, trebuia să înceteze cu asta,

deși încă nu băuse niciodată înainte, ci mereu după. Totuși. Băutura îl făcea să fie nechibzuit.

Asta îi trezea gânduri idioate.

Ca de exemplu, să ia piciorul cu el.

Privi chicotind spre ceas.

Era ora douăzeci și treizeci și trei de minute; trebuia să se grăbească dacă nu voia să ajungă prea târziu la felul principal. Aperitivele deja le ratase. Dar înainte să se poată dedica bibilicii care era astăzi trecută în meniu, trebuia mai întâi să se ocupe de deșeurile biologice – rezervele inutile de sânge și gamba dreaptă, pe care o secționase într-o manieră excelent de curată, direct de sub genunchi.

Gamba era împachetată într-o pungă de plastic biodegradabil, pe care trebuia s-o care cu ambele mâini prin casa scării, atât de grea era.

Doctorul se simțea amețit, dar nu într-atât încât să nu știe că în stare de luciditate nu ar fi ajuns niciodată la ideea de a căra cu el în public părți din corp, în loc să le arunce pur și simplu în incinerator. Dar fusese atât de deranjat de clientul lui, încât distracția de acum își merita riscul. Și acela era scăzut. Foarte scăzut.

Existase o avertizare de furtună. Imediat ce va fi lăsat în urmă culoarele întortocheate, apoi galeria prin care nu se putea trece decât ghemuit, urmată de coridorul cu conductele galbene de aerisire, care ducea spre ascensorul de marfă, nu ar fi întâlnit afară nici picior de om.

Pe lângă asta, locul pe care și-l alesese pentru debarasare nu era în raza niciunei camere de supraveghere.

Poate că sunt beat, dar nu cretin.

Ajunse la ultima secțiune, platforma de la capătul superior al scărilor, pe care doar echipa de mentenanță o folosea, cam o dată pe lună, și trase de o ușă cu hublou.

Vântul feroce îi suflă în față și simți c-ar fi trebuit să se sprijine de un perete ca să ajungă afară.

Aerul proaspăt îi reduse din amețeală. În primul moment i se făcu rău, dar își recăpătă rapid controlul de sine, iar vântul cu gust de sare începu să-l reînsuflețească.

Acum nu se mai legăna din cauza alcoolului, ci din cauza turbulențelor de pe mare, care, datorită stabilizatorilor, nu fuseseră atât de sesizabile în măruntaiele vasului Sultan of the Seas.

Cu picioarele depărtate, se balansă peste scânduri. Era pe puntea 8½, o platformă intermediară care exista din motive pur estetice. Privită din depărtare, îi conferea vasului de croazieră o pupă ceva mai elegantă, ca un spoiler pus pe o mașină sport.

Doctorul ajunse în punctul extrem al babordului și se aplecă peste balustradă. Sub el urla Oceanul Indian. Farurile orientate îndărăt luminau munții din spumă albă pe care nava de croazieră îi trăgea în urma ei.

De fapt, ar fi vrut să mai recite un aforism, ceva cum ar fi „Hasta la vista, Baby!" sau „Ready when you are", dar nu-i veni nimic amuzant în minte, așa că, cu o boltă amplă, aruncă tăcut punga cu gamba peste bord.

În teorie, asta s-a simțit cumva mai bine, gândi el, devenind treptat ceva mai treaz.

Vântul trecea atât de zgomotos pe lângă urechile lui, încât nu putu auzi sunetul produs de gamba care se izbi de valuri la cincizeci de metri sub el. În schimb, vocea din spatele lui o auzi prea bine.

— Ce faceți aici?

Se întoarse.

Persoana care-l speriase de moarte nu era un angajat, Mulțumesc Ție, Doamne, cumva de la Security, ci o fetiță; nu mai mare decât micuța pe care o tratase împreună cu întreaga ei familie cu doi ani în urmă lângă

coasta de vest a Africii. Stătea ghemuită turcește lângă cutia unei instalații de climatizare sau a unei alte mașinării. Doctorul nu se descurca la fel de bine cu tehnica precum o făcea cu bisturiul.

Fiind atât de mică și împrejurimile atât de întunecate, o trecuse cu vederea pe fetiță. Iar acum, când se holba în întuneric, putea să-i deslușească doar conturul.

— Hrănesc peștii, spuse el, fericit că părea mult mai calm decât se simțea.

Fetița nu prezenta un pericol fizic, dar nu era nici vreun martor util.

— Vă e rău? întrebă ea.

Purta o fustă lejeră cu colanți închiși la culoare și un hanorac deasupra. Din motive de precauție se echipase cu vesta roșie de salvare, care se afla în dulapul fiecărei cabine.

Ce fetiță cuminte.

— Nu, răspunse el și rânji. Mi-e bine. Cum te cheamă?

Încetul cu încetul, ochii lui se ajustară la lumina scăzută. Părul fetiței ajungea până la umeri și avea urechile cam proeminente, ceea ce totuși nu o deforma. Dimpotrivă. Putea paria că, privită în lumină, s-ar fi putut recunoaște domnișoara aparte ce avea să devină cândva.

— Mă numesc Anouk Lamar.

— Anouk? Asta e forma franțuzească de alint de la Ana, corect?

Fetița zâmbi.

— Uau, știți asta?

— Știu multe.

— Ah, da? Știți și de ce stau aici?

Vocea ei obraznică suna foarte pițigăiat, pentru că trebuia să vorbească tare, contra vântului.

— Desenezi marea, spuse doctorul.

Își strânse blocul de desen la piept și rânji.

— Asta a fost simplă. Ce mai știți?

— Că n-ai ce căuta aici și că trebuia să fii de mult în pat. Unde sunt părinții tăi?

Ea oftă.

— Tata nu mai trăiește. Iar unde e mama, nu știu. Adesea, seara mă lasă singură în cabină.

— Și acolo te plictisești?

Ea încuviință.

— Se întoarce mereu foarte târziu, și atunci duhnește.

Vocea ei scăzu în intensitate.

— A fum. Și băutură. Și sforăie.

Doctorul nu se putu abține să nu râdă.

— Asta mai fac adulții din când în când.

Ar trebui să mă auzi pe mine. Arătă spre blocul ei de desen.

— Dar măcar ai putut să desenezi ceva azi?

— Nu.

Fata scutură din cap.

— Ieri au fost stele frumoase, dar azi totul e întunecat.

— Și rece, fu doctorul de acord. Ce zici, vrei să mergem s-o căutam pe mami?

Anouk ridică din umeri. Nu părea foarte încântată, dar totuși spuse:

— OK, de ce nu.

Reuși să se ridice fără să se folosească de mâini.

— Uneori e în cazinou, spuse ea.

— O, dar asta se potrivește la fix.

— Cum așa?

— Pentru că știu o scurtătură într-acolo, spuse doctorul zâmbind.

Aruncă o ultimă privire peste balustradă înspre marea care, în locul ăsta, era atât de adâncă, încât piciorul atletului probabil că nici nu ajunsese încă pe fundul oceanului, apoi apucă mâna fetiței și o conduse înapoi spre casa scării de unde tocmai ieșise.

Capitolul 1

Berlin

Casa în care petrecerea perversă urma să aibă loc arăta precum cea la care visaseră odinioară. Retrasă, cu un acoperiș din țiglă roșie și o grădină mare în față, după o palisadă albă. Aici ar fi făcut grătare la sfârșitul săptămânii, iar vara ar fi instalat pe gazon o piscină gonflabilă. Ar fi invitat prieteni și și-ar fi relatat unul altuia povești despre job, capriciile partenerilor de viață sau pur și simplu ar fi stat întinși pe șezlong sub umbrelă, în timp ce și-ar fi privit copiii cum se joacă.

Nadia și cu el vizionaseră așa o casă, pe vremea când Timmy abia începuse școala. Patru camere, două băi, un șemineu. Cu tencuială crem și obloane verzi. Chiar deloc departe de unde se aflau acum, la granița dintre Westend și Spandau, la doar cinci minute de mers cu bicicleta până la Școala Primară Wald, unde Nadia preda pe atunci. La o aruncătură de băț de complexele sportive, unde fiul lui ar fi putut juca fotbal. Sau tenis. Sau orice altceva.

Pe atunci fusese de neprețuit pentru ea.

Astăzi nu mai exista nimeni care să se poată muta cu el undeva. Nadia și Timmy erau morți.

Iar băiatul în vârstă de doisprezece ani din casa pe care tocmai o țineau sub observație și care aparținea unui bărbat pe nume Detlev Pryga avea să fie și el curând la fel, dacă mai continuau mult să-și piardă timpul acolo, afară, în duba neagră.

— O să intru acum, spuse Martin Schwartz.

Stătea în spate, în spațiul interior lipsit de ferestre al dubei, și aruncă într-un coș de gunoi din plastic seringa al cărei conținut lăptos tocmai ce și-l injectase. Apoi se ridică de la biroul cu monitorul al cărui ecran arăta priveliștea exterioară a obiectivului intervenției. Chipul lui se oglindea în geamurile fumurii ale vehiculului. Arăt ca un drogat în sevraj, se gândi Martin, și asta ar fi fost o jignire. Pentru oricare drogat.

Slăbise în ultimii ani, mai mult decât ar putea fi considerat sănătos. Doar nasul îi mai era la fel de mare ca întotdeauna. Semnul distinctiv al celor din familia Schwartz, cu care toți descendenții masculini ai ultimelor generații fuseseră înzestrați și pe care nevasta lui decedată îl considerase sexy, fapt pe care el îl credea dovada supremă că într-adevăr iubirea e oarbă. În toate situațiile, nasul îi oferea un aspect binevoitor și de încredere; se întâmpla din când în când ca străinii să-i zâmbească pe stradă, bebelușii să gângurească atunci când se apleca deasupra căruciorului (probabil pentru că-l confundau cu un clovn), iar femeile flirtau complet dezinvolte cu el, uneori chiar în prezența partenerilor lor de viață.

Ei bine, astăzi cu siguranță n-ar fi făcut-o, nu câtă vreme se afla în hainele astea. Compleul din piele neagră, mulat, în care se chinuise să intre, provoca, odată cu respirația, foșnăieli silite. Îndreptându-se spre portieră, se auzea de parcă ar fi înnodat un balon imens.

— Stai, așteaptă, spuse Armin Kramer, liderul intervenției, care de câteva ore stătea la birou, în fața lui.

— De ce?

— Ca să…

Mobilul lui Kramer sună și nu mai trebui să-și termine propoziția.

Comisarul cam supraponderal îl salută pe apelant cu un „Hm?” elocvent, și în decursul conversației care urmă nu spuse prea multe în afară de „Ce?”, „Nu!”, „Mă iei la mișto!” și „Spune-i nemernicului care a dat-o-n bară că trebuie să se îmbrace gros. Cum așa? Pentru că o să fie al naibii de frig în

octombrie, când o să stea întins câteva ore în fața secției, după ce termin cu el.” Kramer închise apelul.

— Fuck!

Îi plăcea să se exprime ca un polițist american de la Brigada Antidrog. Și să arate ca unul. Purta cizme de cowboy lăcuite, blugi rupți și o cămașă al cărei model în carouri roșu cu alb amintea de șervetele de bucătărie.

— Care-i problema? voi Schwartz să știe.

— Jensen.

— Ce-i cu el?

Și cum poate tipul să ne facă probleme? Stă la noi într-o celulă de izolare.

— Nu mă întreba cum, dar nenorocitul a reușit să-i trimită lui Pryga un SMS.

Schwartz încuviință. Exploziile emoționale precum cele ale superiorului său, care tocmai se trăgea de păr, îi erau străine. În afară de o seringă cu adrenalină direct în inimă, abia dacă mai exista altceva care să-i poată ridica pulsul. Cu siguranță nu vestea că un pușcăriaș reușise iar să pună mâna pe droguri, arme sau, așa ca Jensen, pe un telefon mobil. Închisoarea era organizată mai bine decât un supermarket, cu o ofertă mai diversificată și un program de lucru mai accesibil pentru clienți. Inclusiv în zilele de duminică și sărbătoare.

— L-a avertizat pe Pryga? îl întrebă pe Kramer.

— Nu. Jigodia și-a permis o farsă prin care tot acolo s-ar ajunge. A vrut să te lase să cazi într-o capcană.

Comisarul își masă cearcănele, care de la intervenție la intervenție deveneau tot mai mari.

— Dacă aș vrea să-i trimit prin poștă, ar trebui să-i predau la coletărie, glumise Kramer chiar zilele trecute.

— Cum așa? întrebă Schwartz.

— I-a scris că Pryga n-ar trebui să se sperie când o să apară la party.

— Din ce cauză să se sperie?

— Pentru că a alunecat și și-a spart un incisiv. Stânga sus.

Kramer își pipăi cu degetele lui ca niște cârnăciori locul respectiv al gurii.

Schwartz încuviință. Nu l-ar fi crezut în stare pe pervers de atâta creativitate.

Privi spre ceasul de la mână. Era puțin trecut de ora șaptesprezece.

Puțin trecut de „prea târziu”.

— La naiba!

Kramer lovi nervos biroul.

— Atât de multă pregătire, și toate degeaba. Trebuie să anulăm chestiunea.

Se cățără pe scaunele din față.

Schwartz deschise gura ca să-l contrazică, dar știa că el avea dreptate. Pentru acest moment lucrau de jumătate de an. Inițial, totul începuse de la o bârfă pe stradă, care era atât de incredibilă, încât mult timp a fost considerată o legendă urbană. În orice caz, bug-party[1]-urile, după cum a ieșit la iveală, nu erau povești de groază, ci existau într-adevăr. Așa-numitele petreceri ale insectelor, la care cei infectați cu HIV făceau sex neprotejat cu oameni sănătoși. De cele mai multe ori consensual, ceea ce făcea astfel de evenimente, la care pericolul de infectare oferea o euforie aparte, să fie mai degrabă un caz pentru psihiatrie decât pentru procuratură.

Schwartz spunea că oamenii maturi puteau să facă ce voiau cu ei înșiși, atâta timp cât totul era voluntar. Îl deranja doar faptul că, prin comportamentul nebunesc al unei minorități, prejudecățile idioate, pe care mulți încă le nutreau față de bolnavii de SIDA, erau întărite inutil. Pentru că, e de la sine înțeles, bug-party-urile sunt o excepție absolută, în timp ce o majoritate zdrobitoare a infectaților duc o viață responsabilă, mulți fiind chiar implicați activ în lupta împotriva bolii și a stigmatizării victimelor ei.

O luptă pentru a distruge acele bug-party-uri suicidare.

Ba mai mult, pe cele cu tentă psihopată.

Cel mai nou trend pe scena perverșilor erau anumite events[2], la care oameni nevinovați erau violați și infectați cu acest virus. În mare parte, minori. În fața unui public plătitor. O nouă atracție în târgul abominațiilor, la Berlin, cu casa deschisă non-stop. Adesea în construcții demne de cartiere burgheze, în care nimeni nu ar fi îndrăznit niciodată așa ceva. Așa ca acum și aici, în Westend.

Detlev Pryga, un bărbat care în viața de zi cu zi vindea produse tehnico-sanitare, era un asociat simpatizat în cadrul Asistenței Sociale pentru Tineret, ba chiar se ocupa cu regularitate de cele mai dificile cazuri de copii abandonați. Cazuri care aveau de-a face cu droguri, abuz sau alte probleme; care văzuseră de la interior mai multe orfelinate decât săli de clasă. Suflete tulburate, care adesea nici nu știau altceva decât că au voie să înnopteze undeva doar dacă întrețin relații sexuale, care nu atrăgeau atenția dacă ar fi dispărut curând și care, după un timp, erau preluați din nou, neglijați și bolnavi. Erau victimele perfecte, scandalagii cu o aversiune față de poliție, care erau rareori crezuți, chiar dacă ar fi încercat vreodată să ceară ajutor.

Și Liam, copilul străzilor, în vârstă de doisprezece ani, care trăia de o lună în casa Pryga și care, după noaptea asta, urma să fie iarăși aruncat în șanț. Dar înainte de asta, ar fi trebuit să facă sex cu Kurt Jensen, în fața invitaților prezenți, un pedofil infectat cu HIV, în vârstă de 43 de ani.

Pryga îl cunoscuse pe Jensen prin acele chatrooms[3] notorii de pe internet, și așa nimerise în plasa poliției.

Între timp, de două săptămâni pedofilul fusese reținut în detenție în cadrul anchetei. În timpul ăsta, Schwartz se pregătise să-și asume identitatea lui Jensen, ceea ce era relativ simplu, având în vedere că între el și Pryga nu existase niciun schimb de fotografii. Trebuia doar să poarte îmbrăcămintea din piele pe care Pryga și-o dorea pentru filmări și să se radă complet pe cap, pentru că Jensen se descrisese ca înalt, slab, cu ochii verzi și chelie. Semne distinctive care, în urma rasului și mulțumită lentilelor de contact, i se potriveau acum și lui Martin Schwartz.

Cel mai greu obstacol în deghizare s-a dovedit a fi testul pozitiv de SIDA pe care Pryga îl cerea. Nu în avans. Ci direct la party [4]. Anunțase că deține teste rapide dintr-o farmacie olandeză online. O picătură de sânge și rezultatul era vizibil în trei minute pe banda testului.

Schwartz știa că asta era o problemă pe care nu o puteau rezolva, drept pentru care tocmai el fusese ales pentru intervenția asta. De când îi murise familia, era considerat o bombă cu ceas prin cercurile polițiste. Un detectiv sub acoperire care, la 38 de ani, mărșăluia rapid spre vârsta de pensionare a meseriei lui și căruia îi lipsea cel mai important element care l-ar fi ținut pe el și pe echipa lui în viață într-un caz de forță majoră: simțul fricii.

Fusese deja verificat de patru ori de către psihologii poliției. De patru ori ajunseseră la rezultatul că nu făcuse față sinuciderii soției lui – și chiar deloc faptului că mai înainte aceasta îi luase viața fiului lor. De patru ori verbalizaseră recomandarea de a ieși mai devreme la pensie, pentru că un om care nu mai vede sensul vieții și-ar asuma riscuri iresponsabile în exercitarea îndatoririlor.

De patru ori avuseseră dreptate.

Și totuși, azi stătea iar într-o mașină de intervenție și nu doar pentru că era cel mai bun în meseria lui. Ci, înainte de toate, pentru că nimeni altcineva nu ar fi fost dispus să-și injecteze de bunăvoie anticorpi HIV în fluxul sangvin pentru a manipula testul rapid. Serul intravenos, ce-i drept, fusese curățat de agenții patogeni care provocau SIDA printr-o procedură de sterilizare, dar medicul echipei n-a vrut să-i ofere o asigurare de sută la sută, motiv pentru care Schwartz, imediat ce intervenția se termina, trebuia să

înceapă o terapie medicamentoasă de patru săptămâni, așa-numita profilaxie post-expunere, numită pe scurt PEP. O procedură pe care o mai îndurase deja o dată, după ce un dependent de droguri din Hasenheide îi vârâse o seringă plină cu sânge în gât. Pe prospectul „pilulelor de după" care trebuiau înghițite la cel târziu două ore după expunerea la posibila infectare scria că trebuie luate în considerare potențiale dureri de cap, diaree și vărsături. Schwartz se pare că era mai sensibil decât alte persoane. Mult mai sensibil. Deși nici nu vomitase, nici nu stătuse mai mult ca de obicei pe closet, totuși îl loviseră migrene puternice care îl împinseră până la limita leșinului. Și chiar dincolo de ea.

— Trebuie să-i dau bătaie, îi spuse lui Kramer, aruncând un ochi la monitor.

De zece minute nu mai intrase nimeni în casă.

Număraseră șapte invitați, cinci bărbați și două femei. Toți veniseră cu taxiul. O strategie practică, dacă nu voiau ca cineva să-și noteze numerele de înmatriculare ale mașinilor parcate.

— Ce ne facem dacă Pryga ia în considerare orice eventualitate și păstrează un înlocuitor pentru mine, pentru cazul în care aș bate în retragere? întrebă Schwartz.

Invitații erau foarte probabil sănătoși. Garantat nu în sensul mintal, ci în cel fizic. Deși firește că nu puteau ști asta cu siguranță.

Kramer scutură din cap.

— Nu există atât de mulți pedofili infectați care să fie pregătiți să facă asta. Tu știi cât a trebuit Pryga să-l caute pe Jensen?

Da. Știa.

Totuși. Riscul era prea mare.

Nici nu puteau da pur și simplu buzna în casă. Violul ar fi trebuit să aibă loc în beci. Pryga deținea câini care anunțau orice vizitator. Chiar dacă s-ar fi

mișcat cu iuțeala fulgerului, nu ar fi reușit să spargă ușile și să-i prindă pe făptași în flagrant. Și pentru ce puteau atunci să-i aresteze pe cei prezenți? Nu era o crimă să te închizi în pivniță și să așezi o cameră de filmat în fața unei saltele. Nici chiar dacă pe ea se afla un tânăr la bustul gol.

În cel mai bun caz, i-ar fi putut reține pe Pryga și pe invitații lui în arest preventiv pentru câteva ore. În cel mai rău caz, le-ar fi dat doar un avertisment acelor psihopați bolnavi.

— Nu putem risca violarea și infectarea cu HIV a unui tânăr de doisprezece ani, protestă Schwartz.

— Nu știu dacă nu cumva am vorbit prea repede mai înainte, spuse Kramer și intonă fiecare cuvânt atât de rar de parcă ar fi vorbit cu un imbecil: Nu intri acolo. Tu. Ai. Încă. Toți. Dinții.

Schwartz se scărpină în barba crescută în trei sau șapte zile. Nu ar fi putut spune cu exactitate când dormise ultima dată acasă.

— Ce-i cu Doc Malchov?

— Doctorul din echipa noastră?

Kramer îl privi de parcă îl întrebase de un scutec pentru adulți.

— Ascultă, știu că la tine nu stau chiar toate țiglele pe casă, dar nici măcar tu nu poți fi atât de dement încât să lași să ți se scoată dinții. Și chiar și atunci…

Kramer își privi ceasul.

— Malchov poate ajunge aici în minimum douăzeci de minute, anestezia mai durează trei, operația încă cinci.

Arătă spre monitorul care prezenta fațada frontală a casei.

— Cine spune că fix într-o jumătate de oră petrecerea nu va fi de mult terminată?

— Ai dreptate, spuse Schwartz și se așeză extenuat pe o bancă tapițată, lipită de peretele lateral.

— Deci încheiem? întrebă Kramer.

Schwartz nu răspunse și pipăi sub scaunul lui. Scoase de acolo un rucsac din pânză impermeabilă de un verde milităresc, care îl însoțea la fiecare intervenție.

— Ce-nseamnă asta? întrebă liderul intervenției.

Schwartz aruncă pe jos hainele pe care le înlocuise mai devreme cu compleul din piele și scormoni pe fundul genții.

Dură doar câteva secunde până să găsească – printre cabluri, role de bandă adezivă, baterii și unelte – obiectul căutat.

— Spune-mi, te rog, că glumești, zise Kramer când el îl rugă să-i dea o oglindă.

— Uită de asta, răspunse Schwartz ridicând din umeri. Merge și fără.

Apoi așeză cleștele pe incisivul din stânga sus.

1. Evenimente private, uneori cu mai mulți participanți, la care bărbații HIV pozitivi (în acest cadru numiți „dăruitori de cadouri”) și bărbații HIV negativi („căutătorii”) fac sex neprotejat de bunăvoie. Acest lucru duce adesea la infectarea persoanei HIV negative (engl., în original) (n.tr.).

2. „Evenimente” (engl., în original) (n.tr.).

3. „Discuții de grup” (engl., în original) (n.tr.).

4. „Petrecere” (engl., în original) (n.tr.).

Capitolul 2

Şase ore mai târziu

— Sunteți complet smintit.

— Mulțumesc că mi-o aduceți așa blând la cunoștință, doamnă doctor.

— Nu, serios.

Dentista tânără și bronzată arăta de parcă voia să-l plesnească. Imediat avea să-l întrebe dacă se credea Rambo, la fel cum o făcuseră deja și Kramer, liderul SEK[1], și cei doi paramedici și încă alți șase de când se terminase intervenția.

Doctorița, conform ecusonului de pe șorțul Charité, dr. Marlies Fendrich, respira agitată prin masca ei de unică folosință.

— Cine vă credeți? Rambo?

El zâmbi, ceea ce fusese o greșeală, pentru că așa îi ajunse aerul rece la nervul expus. Își rupsese dintele puțin deasupra maxilarului, durerile fulgerându-i prin cap ori de câte ori atingea ciotul cu limba.

Scaunul pe care stătea întins se rabată pe spate. O lampă apăru deasupra capului său și îl orbi.

— Deschide gura! ordonă doctorița, iar el se conformă.

— Știți ce efort constituie refacerea dintelui? o auzi întrebând.

Se apropiase într-atâta de el, încât putea să-i vadă porii. Spre deosebire de el, ea punea mare accent pe îngrijirea personală. Ultimul peeling îl făcuse în urmă cu un an. Pe atunci îl târâseră slovenii cu fața de asfaltul refugiului de pe autostradă.

Nu era niciodată de bine când acoperirea era demascată.

— Mi-ați lăsat abia un milimetru cu care să lucrez, mult prea puțin ca să construiesc pe el o coroană, continuă Marlies să-l certe. Am putea încerca o extrudare, adică să extragem rădăcina rămasă în maxilar. S-ar preta mai bine o prelungire a coroanei, așa poate reușim să ajungem la un implant, dar mai întâi trebuie curățat temeinic canalul. După ce v-ați făcut aici, clar nu aveți nevoie de vreo anestezie dacă frezez ceva din os.

— Doisprezece! îi opri Martin torentul verbal.

— Doisprezece ce?

— Atâția ani avea tânărul pe care-l legaseră de un leagăn. Îi puseseră o clemă care să-i țină gura deschisă, ca să nu poată riposta în timpul sexului oral. Ar fi trebuit să-l infectez cu HIV.

— Dumnezeule mare!

Chipul doctoriței își pierdu o mare parte din bronzul căpătat în concediu. Schwartz se întreba unde fusese plecată. În mijlocul lui octombrie trebuia să zbori mai departe ca să te poți întinde la soare. Sau să ai noroc. Nadia și cu el avuseseră ocazia o singură dată, în urmă cu șase ani. Ultima lor excursie în Mallorca. Au putut sărbători la plajă a zecea zi de naștere a lui Timmy, iar din cauza asta el se alesese cu o arsură solară. Ultima din viața lui. Un an mai târziu, soția și fiul lui nu mai erau, iar el n-a mai plecat niciodată în concediu.

— Făptașul aștepta un chelios fără un incisiv. Ce să spun…

Își pipăi craniul neted.

— …frizerul meu e cam în aceleași toane ca dumneavoastră.

Dentista își forță un zâmbet nervos. Se vedea pe ea că era nesigură dacă Schwartz făcuse o glumă sau nu.

— El a, vreau să spun, tânărul a fost…?

— E bine, îi răspunse.

Cel puțin, pe cât de bine îi poate fi unui copil abandonat, care se afla iar într-un cămin, la scurt timp după ce fusese eliberat din mâinile unor nebuni perverși. Schwartz așteptase până avusese ordinul lui Pryga pe înregistrare ca să i-o dea băiatului în toate găurile. Camera de filmat ascunsă în niturile jachetei prinsese rânjetul nerăbdător al tuturor invitaților spre care se îndreptase înainte să zică „Toaster”, parola stabilită pentru SEK. Împreună cu testul HIV aparent pozitiv și filmarea făcută de camera aranjată de însuși Pryga, aveau destule dovezi încât să-i bage pe porci la răcoare pentru un timp foarte, foarte îndelungat.

— Cu puțin noroc, chiar pentru doi ani și jumătate, punctase Kramer când îl aduse la Virchow, unde mai întâi i-au oferit remediul PEP: trei pastile zilnic, timp de cinci săptămâni.

Kramer trebuise să se ocupe de birocrație, motiv pentru care Martin a fost nevoit să-și găsească singur drumul către clinica dentară, unde acum, după încă două ore de așteptare, îi venise în sfârșit rândul.

— Îmi pare rău, se scuză doctorița.

Avea un chip micuț, cu urechile cam mari și pistrui simpatici pe nas. Într-o altă viață, Schwartz s-ar fi gândit să-i ceară numărul de telefon, ca mai apoi totuși să n-o facă, pentru că era căsătorit. Asta era problema cu viața. Niciodată nu se sincroniza. Fie întâlneai o femeie drăguță și purtai un inel pe deget. Fie nu aveai inelul, iar fiecare femeie drăguță îți amintea că l-ai pierdut.

— Mi-au spus doar că v-ați rănit singur la serviciu. Că ați fi pur și simplu un…

— Un dement? completă Schwartz partea propoziției pe care dentista nu se încumetase s-o facă.

— Da. Nu știam că…

— E în regulă. Scoateți pur și simplu ce-a mai rămas și coaseți totul la loc.

Dr. Fendrich dădu din cap.

— Așa simplu nu merge. Cu siguranță vreți totuși un implant…

— Nu.

Schwartz ridică mâna defensiv.

— Totuși, nu poate să nu vă pese, așa desfigurat…

— Dacă ați ști câte-mi sunt complet indiferente, spuse el lipsit de intonație, înainte să-i sune telefonul din buzunar. Un moment, vă rog.

Trebui să se întoarcă ceva mai într-o parte ca să-l poată scoate din buzunarul de la spate. Oricine l-ar fi sunat, o făcea cu numărul ascuns.

— Auziți, afară mai așteaptă și alți pacienți… începu doctorița încă o propoziție neterminată și se întoarse enervată, pe când Schwartz îi ignoră protestul.

— Da?

Niciun răspuns. Doar o larmă puternică, ce-i aminti de modemuri vechi și reclame AOL din anii 1990.

— Alo?

Auzea un ecou al propriei voci și era aproape să închidă legătura, când pe fir se auzi un zgomot, de parcă cineva s-ar juca cu mărgele de marmură pe sticlă. Apoi larma se domoli, se auziră două zgomote puternice și brusc putu înțelege fiecare cuvânt.

— Alo? Numele meu e Gerlinde Dobkowitz. Vorbesc cu un anumit domn Martin Schwartz?

Clipi alarmat. Oamenii care formau numărul ăla nu aveau vreun motiv să întrebe de numele lui. Le dăduse numărul lui privat doar câtorva, iar aceia știau cu toții cum îl cheamă.

— Alo? Domnule Schwartz?

Vocea străină avea un accent vienez și aparținea ori unei femei în vârstă, ori uneia tinere, dar cu grave probleme cu alcoolul. Schwartz paria pe prima, dat fiind prenumele demodat și modul antic de exprimare.

— De unde aveți numărul meu? dori să știe.

Chiar dacă femeia ar fi fost de la compania de telefonie, nu i s-ar fi adresat cu numele legal, ci cu „Peter Pax", pseudonimul sub care solicitase numărul cu ani în urmă; numele lui preferat sub acoperire, pentru că-i amintea de Peter Pan.

— Să spunem doar că mă pricep foarte bine la cercetări, spuse apelanta.

— Ce vreți de la mine?

— Asta o să vă explic de îndată ce ne vom întâlni.

Gerlinde Dobkowitz tuși răgușită.

— Trebuie să urcați la bord cât se poate de repede.

— La bord? Despre ce vorbiți?

Schwartz observă cum dentista care-și sorta instrumentele pe o măsuță adiacentă îl privea întrebătoare.

— Despre Sultan of the Seas, o auzi pe femeia în vârstă. Momentan navigăm pe mare la o zi distanță de Hamburg, în direcția Southampton,

undeva pe Canalul Mânecii. Trebuie să ajungeți cât se poate de repede la noi.

Lui Schwartz i se făcu frig. Mai devreme, când stătuse în fața lui Pryga, nu fusese agitat. Nici atunci când, aflat pe holul casei respectivului, se înțepase cu acul testului rapid de HIV, pentru care totuși așteptase mai mult decât cele trei minute estimate, ca într-un final să apară cele două linii pe banda testului. Nici chiar când îl văzu pe tânăr în leagăn, iar în spatele lui se închiseră ușile de incendiu. Dar acum pulsul îi crescu alarmant. Iar rana din gură îi pulsa în ritmul bătăilor cardiace.

— Alo? Domnule Schwartz? Știți nava? întrebă Gerlinde.

— Da.

Desigur.

Firește că o știa.

Era nava de croazieră pe care soția lui, în a treia noapte din trecerea pasajului transatlantic, se cățărase pe balustrada balconului cabinei și sărise cincizeci de metri în gol. La puțin timp după ce-i apăsase lui Timmy o cârpă îmbibată în cloroform pe fața adormită, după care îl aruncase peste bord.

1. Prescurtare pentru Spezialeinsatzkommando, Forțele speciale germane de intervenție (n.tr.).

Capitolul 3

Southampton,

17 ore mai târziu

Naomi iubea thrillerele. Cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine.

Pentru croaziera de lux cărase după ea o căruță la bordul navei Sultan of the Seas (încă nu se putuse obișnui cu acele e-reader-e moderne), și într-o zi bună dovedea aproape o carte întreagă, în funcție de cât de groasă era.

Sau cât de sângeroasă.

Uneori era nesigură cine avea un defect mai mare: autorul, care se gândea la mizeriile alea bolnave, sau ea, care chiar plătea bani ca să se poată face confortabilă la piscină împreună cu psihopați și ucigași cu topoare, în raza chelnerilor care te îmbiau între capitole, în funcție de ora din zi, cu cafea, sucuri sau cocktailuri.

În cei șapte ani de căsnicie, înainte ca bunul Dumnezeu să fie de părere că o urnă deasupra șemineului i se potrivea mai bine decât un inel pe deget, îi spusese cândva soțului ei că se întreba de ce există o limitare de vârstă pentru filme și jocuri video, dar nu și pentru cărți.

Câtă dreptate avusese totuși.

Existau scene pe care le citise cu ani în urmă, iar de atunci nu și le mai putuse scoate din minte, oricât de mult și-ar fi dorit. De exemplu, cea din The Seventh Death, în care Joe se bucură de o aventură sexuală cu femeia

pe care o cucerise, dar, în schimb, vaca aia dementă îi smulge cu cleștele un testicul.

Ea se cutremură.

Conform unei asemenea descrieri, trebuia să te gândești că autorul ar fi pervers, dar cartea a avut un succes enorm și autorul ei, Paul Cleve, cu care interacționase la o lectură în cadrul unui festival dedicat literaturii criminalistice, era șarmant, arătos și amuzant. Hilar, la fel ca pasaje vaste ale cărții însești.

Fără comparație cu Hannibal a lui Thomas Harris, la care i se făcuse rău atunci când dr. Lecter a scos creierul adversarului său din craniul deschis când acesta încă se mai afla în viață. Cartea avea aproape șapte sute de recenzii de cinci stele!

Bolnav.

Aproape la fel de bolnav ca povestea femeii în vârstă de 37 de ani, care e ținută prizonieră de răpitorul ei într-un puț, până când într-o zi îi este coborât un castron cu orez. Pe castron erau scrise două cuvinte, pe care femeia, o doctorandă în biologie, abia dacă le putea citi în întuneric: Spirometra mansoni.

Denumirea latină a unui parazit care trăiește preponderent în Asia de Sud-Est, de grosimea unui șiret, care ajunge până la o lungime de treizeci de centimetri și care se transformă într-o tenie striată, semitransparentă. Aceasta se bagă pe sub pielea omului și ajunge până în creier. Sau până în spatele ochiului, așa ca în cazul femeii din poveste, a cărei foame era atât de nestăpânită, încât într-un final trebuie să mănânce orezul contaminat, pentru a nu pieri mizerabil.

Fir-ar al naibii, cum se chema cartea?

Se gândi la biblioteca ei din grădina de iarnă, la autorii sortați alfabetic, dar tot nu reuși să-și aducă aminte.

Da, să fie oare posibil? Nici n-a trecut așa mult timp de când… ah, acum mi-am adus aminte!

În momentul în care durerea o adusese înapoi în realitate din somnul de câteva secunde, Naomi Lamar își aminti:

Nu era nicio carte.

Ci viața ei.

Undeva pe Sultan of the Seas.

Și spre disperarea ei, era departe de a se fi terminat.

Capitolul 4

Martin urcă treptele de la mijlocul navei Sultan cu un rucsac impermeabil pe umăr și deja i se făcu greață.

Ura nava aceea, tapetul în culori discrete pastelate, mobila din mahon sau tec și covoarele moi peste care pășeai ca printr-o câmpie. Ura uniformele penibile ale angajaților, pe care le purtau chiar și cei mai simpli băieți de serviciu, de parcă ar fi fost angajați în Marină și nu la un târg al turismului în masă. Ura parfumul discret, vanilat, care se răspândea prin aerul condiționat; ura euforia din ochii pasagerilor cu care urcase la bord pe pasarelă. Femei, bărbați, copii, familii. Se bucurau de cele șapte nopți pe care urmau să le petreacă luxos, de bufetul all-inclusive disponibil 24 de ore, de zilele recreaționale pe mare, la bord sau într-un SPA cu acel over-water-fitnesscenter [1] de două mii de metri pătrați. Plănuiau să vizioneze show-uri în cel mai modern teatru muzical de pe mările lumii și să-și permită cocktailuri într-unul dintre cele unsprezece baruri, care erau distribuite pe nouăsprezece punți. Voiau să-și lase copiii la Clubul Piraților, ca să se cațăre pe cel mai lung tobogan construit vreodată la bordul oricărei nave, să-și parieze banii în cazinou sau să-i cheltuie în mallul care era amenajat în stilul unei piazza italiene. Poate că unii pășeau pe navă cu sentimente mixte, ca pe un avion, îngrijorați respectuos dacă tehnologia căreia i se încredințau putea să-i aducă teferi din punctul A în punctul B. Dar niciunul dintre cei trei mii de pasageri – Martin era convins de asta – nu-și irosea măcar un gând că urmau să trăiască pentru următoarele zile într-un mic oraș, în care mii de oameni aparținând diferitelor culturi și pături sociale se ciocneau; începând de la forțele de muncă de jos, de la spălătorie, plătite cu doi dolari pe oră, până la milionarii de pe șezlongurile protejate de vânt de pe puntea superioară. Un oraș în care exista tot, cu excepția forțelor de ordine. În care dacă formai 110, venea serviciul de cameră, nu poliția. Un oraș în care, odată cu primul pas la bord, te lăsai

pradă unui sistem legal al unei oarecare republici bananiere, sub al cărui steag nava pornise.

Martin ura nava Sultan, pasagerii și echipajul ei.

Dar înainte de toate, se ura pe el însuși.

Își jurase că, atât cât va trăi, nu va mai pune piciorul pe o navă de croazieră. Cu atât mai mult pe cea de față. Și un singur apel al unei pensionare, pe care nici măcar n-o cunoștea, l-a determinat să-și arunce toate hotărârile peste bord.

Cât de adevărat!

Râdea cinic în sinea lui, iar un cuplu în vârstă, foarte supraponderal, cu care se intersectă pe scări, îl mustră sceptic.

„Aruncate peste bord.”

Mai potrivit de atât n-ar fi putut s-o exprime.

Ajunse pe puntea 12 și studie harta cu numerele cabinelor. Pentru apartamentul 1211 trebuia să ajungă la babord.

Martin căscă. Tocmai pentru că dentista îl convinsese cu o zi înainte în privința unui știft provizoriu, durerile de dinte nu-l lăsaseră toată noaptea să-și găsească liniștea, și până să apuce un somn de zece minute pe avion în drum spre Londra, nu avusese niciun răgaz.

În taxi, de la Heathrow la Southampton, telefonul mobil îl adusese la limită. Mai întâi încercă Kramer să dea de el, apoi șeful personal, ca să urle la el că ce-i veni să se sustragă fără scuze de la raport. Dacă nu se prezenta de îndată la secție, putea să-și retragă actele.

— În afară de asta, nemernicule, ai promis că te vei prezenta regulat la doctor. Mizeria aia pe care sper că o înghiți regulat poate duce la atacuri cerebrale, deși mă îndoiesc că la tine s-ar mai observa vreo diferență.

La un moment dat, Martin lăsase cearta să intre în căsuța vocală. Nu credea că ar fi renunțat la el. Cel târziu la următoarea intervenție kamikaze ar fi fost și această mențiune uitată din dosarul lui personal. Sau chiar întinsese coarda într-adevăr puțin peste măsură prin faptul că rezervase cursa pe Sultan așa, pur și simplu, fără să se consulte cu un superior și fără cerere de concediu? Într-un apartament de 150 de metri pătrați, pe puntea 11, pentru două mii de euro pe noapte, cu zborul retur de la New York la Berlin inclus la business-class.

Cu toate astea, Martin nu avea în plan să se alăture croazierei. Voia doar să discute cu Gerlinde Dobkowitz, să se uite peste presupusele ei „dovezi" și apoi să coboare imediat de pe navă. Dar bătrâna aparent ceva cam excentrică refuzase să părăsească nava pentru el. După cum aflase Martin cu o noapte înainte dintr-o căutare pe internet, Gerlinde Dobrowitz în vârstă de 78 de ani era considerată o legendă vie pe forumurile croazierelor. Din pensia ei și-a permis să-și rezerve pe viață una dintre puținele cabine permanente de pe Sultan. Iar de când cu inaugurarea în urmă cu opt ani, părăsea nava doar când anumite lucrări de întreținere o impuneau.

Așadar, Martin trebuia să urce la bord unde se afla ea, și cum fără un bilet de pasager nu erai lăsat la bordul navei Sultan, fusese nevoit să-și rezerve o cabină. Apartamentul cu verandă de la pupa navei fusese singurul încă disponibil online pentru o rezervare în ultimul moment, motiv pentru care plătise doisprezece mii de euro pentru o discuție de douăzeci de minute. De fapt, timpul de călătorie era calculat în așa fel încât ar fi avut la dispoziție mai bine de două ore pentru discutat, dar șoferul de taxi își făcuse o misiune din a-i arăta pe drum fiecare ambuteiaj din sudul Marii Britanii.

Indiferent, costul nu l-ar fi ruinat.

Ce-i drept, remunerația de detectiv avea dimensiuni neglijabile, dar cum de ani întregi abia dacă mai cheltuia ceva din ea, între timp contul i se umpluse atât de mult, încât banca lui îi trimisese chiar o felicitare cu două luni în urmă pentru ziua în care împlinise 38 de ani.

Totuși, în momentul de față, cu degetul pe soneria cabinei 1211, se simțea mai degrabă ca trecut de cincizeci.

Apăsă pe butonul din alamă lustruită și auzi o melodie discretă de clopoțel. După câteva secunde, ușa se deschise, dezvăluind un băiețandru cu zâmbet submisiv care purta frac și pantofi lăcuiți. Martin își aminti că Sultan anunțase că fiecărui oaspete care-și rezervă un apartament la suprapreț îi va pune la dispoziție un majordom.

Exemplarul din fața lui era abia trecut de vârsta de 20 de ani, având părul scurt și negru, care părea lipit cu fierul de călcat dinspre cărarea de pe mijlocul unui cap destul de îngust. Avea bărbia retrasă și ochii apoși. Curaj și asertivitate nu erau primele cuvinte care să-ți vină în minte la vederea lui.

— Lasă-l să intre, o auzi Martin pe Gerlinde Dobkowitz strigând din interiorul apartamentului, iar majordomul păși în lateral.

Martin își dădea silința să proceseze toate impresiile care îl năpădiră.

Ca detectiv știa că granița dintre un stil de viață excentric și un caz patologic de nebunie se poate trasa adesea doar cu un creion foarte ascuțit. Din câte putea observa la prima vedere, Gerlinde Dobkowitz se plimba de ambele părți ale liniei de demarcație.

— Ei bine, în sfârșit, îl salută din patul ei.

Trona într-o mare de perne, ziare și pagini scoase la imprimantă, aflate la capătul saltelei. Patul supraîncărcat era așezat în mijlocul unei camere planificate inițial drept salon de către arhitectul de interior al șantierului naval. Totuși, arhitecții își făcuseră calculele fără s-o ia în considerare pe Gerlinde Dobkowitz. Cel puțin Martin nu-și putea imagina că tapetul cu floricele de culoarea spumei de zmeură și un covor din piele de zebră sau un corn artificial de cerb deasupra gurii de aerisire aparțineau dotărilor standard ale tuturor apartamentelor personale cu trei camere de la bordul navei Sultan.

— Trebuie să vă potriviți ceasul, spuse femeia în vârstă privind la ceasul din lemn cu pendul aflat în antreul apartamentului. Este aproape ora șase!

Cu un gest morocănos îl alungă pe majordom spre un birou demodat acoperit cu pâslă, care se afla în colțul din dreapta al peretelui despărțitor, sub o pictură în ulei care probabil că pe vremuri îl înfățișase pe „Bărbatul cu Casca de Aur” al lui Rembrandt, dar a cărei pânză acum era aglomerată de bilețele fixate cu piuneze.

Doamna în vârstă îi aruncă o privire răutăcioasă lui Martin.

— Deja mă gândeam că trebuie să aștept până la New York ca să-mi duc negresele la Casa Albă.

Gerlinde apucă o pereche imensă de ochelari de pe noptieră. El se miră că nu avea nevoie de ambele mâini ca să și-i așeze pe nas. Lentilele erau colorate într-un roz pal și groase precum fundurile paharelor de whisky, prin care ochii deschiși din spatele lor luau amploare asemeni celor de bufniță. Oricum, la vederea Gerlindei, comparația cu o pasăre nu avea nevoie de multă imaginație. Avea degetele ca niște gheare, iar nasul lung și coroiat ieșea în evidență ca un cioc pe fața slăbănoagă, doar piele și os, a bătrânei.

— Sper că nu e din nou șmirghel calitate Z. Lăsați-o pur și simplu lângă coșul pentru resturi organice și vă doresc la reîmbrățișare.

Făcu cu ochiul în direcția lui Martin de parcă ar fi vrut să alunge o muscă enervantă.

— Mă tem că m-ați confundat, spuse el și își lăsă rucsacul impermeabil jos de pe umăr.

Gerlinde ridică nedumerită din sprâncene.

— Nu sunteți băiatul cu hârtia igienică? întrebă ea înmărmurită.

Martin, căruia îi devenea din ce în ce mai clar la ce făcuse referire cu coșul de resturi organice, negrese, șmirghel calitate Z și Casa Albă, se întreba cum de fusese atât de tâmpit încât să vină încoace. Care diavol îl împinsese să-și presare sare peste rănile ce nu se vor mai vindeca niciodată? În fapt,

fusese speranța de a duce tragedia la bun sfârșit. Iar speranța, acel șarpe viclean, îl ademenise într-o fundătură în capătul căreia îl aștepta o bunicuță în pat.

Martin urmări privirea nedumerită a Gerlindei spre majordomul ei.

— Cine naiba e ăsta, Gregor?

Gregor, care se așezase la birou în spatele unei mașini de scris, care în Muzeul tehnologiei din Berlin ar fi fost un magnet istoric pentru public, trase cu ochiul neștiutor pe deasupra cantului hârtiei.

— Mă tem că sunt la fel de depășit ca…

— Cine sunteți? îi întrerupse Gerlinde bâlbâiala distinsă.

— Numele meu e Martin Schwartz, am vorbit ieri la telefon.

Ea se lovi sonor cu palma peste frunte.

— Ah, Dumnezeule, da, firește.

Gerlinde dădu la o parte un teanc de hârtii și trase pătura din fulgi sub care zăcea cu niște pantofi sport de un alb imaculat.

— Ce bine că ați venit. Știu cât de greu trebuie să vă fi fost…

Își împinse piciorușele peste marginea patului. Gerlinde purta un trening de culoare roz, în care ar fi încăput două ca ea.

— …când totuși aici, pe Sultan, soția și fiul dumneavoastră…

— Vă rog să-mi scuzați nerăbdarea, o întrerupse Martin.

Nu avea nici timpul, nici energia necesare pentru politețuri. Chiar și prezența majordomului îi era indiferentă.

— Ați spus la telefon că aveți dovezi cum că soția mea nu a plonjat de bunăvoie în brațele morții.

Gerlinde aprobă din cap, deloc enervată că el o întrerupsese, se ridică în picioare cu ajutorul unui cadru cu rotile care era parcat lângă pat și deschise sertarul noptierei.

— Nu doar pentru aia, iubitule. Nu doar pentru aia.

Îi aruncă o privire conspirativă, apoi adăugă:

— Posibil să fi găsit chiar un indiciu cum că familia dumneavoastră ar fi încă în viață.

Apoi îi oferi lui Martin un ursuleț de pluș mic și uzat, care inițial fusese alb, dar a cărui blană murdară căpătase acum culoarea nisipului.

În stomacul lui Martin se deschise un pumn și un deget lung îi gâdilă mațele la interior. I se făcu rău. Nu avea să părăsească prea curând nava aceea.

Jucăriei vechi, mirosind a transpirație și vaselină, îi lipseau un ochi și lăbuța stângă, dar inițialele erau încă la locul lor.

T.S.

Exact acolo unde, cu ani în urmă, Nadia le brodase la mașina de cusut, cu puțin înainte ca Timmy să plece în prima lui excursie cu clasa într-o tabără școlară.

1. „Centru de întreținere plutitor” (engl., în original) (n.tr.).

Capitolul 5

În acelaşi timp, puntea 5

Cabina 5326

Pierdere. Jale. Frică.

De câte ori drumul ei fusese presărat cu capcane în ultimii ani, Julia Stiller sperase să fi fost între timp pregătită să evite găurile pivnițelor pe care viața le ținea deschise pentru ea. Sau cel puțin ca data viitoare să nu se mai afunde atât de adânc în ele. Doar atât încât pe canturile jgheabului ei spiritual să se poată trage afară cu propriile puteri.

Totuși, se înșelase amarnic.

De data asta, un apel o speriase de moarte și o învățase că nu te poți pregăti pentru securea destinului. Venise tocmai în momentul în care, după un timp foarte îndelungat, se simțea iar fericită, aici, în portul Southampton, pe Sultan of the Seas.

Trecuseră trei ani lipsiți de bucurie de când soțul ei o înșelase, cercul ei de prieteni se spulberase, iar fiica ei o blama pentru că nu mai locuiau în vila din Köpenick, ci într-un apartament de două camere din Hermsdorf. Mic și înghesuit, dar totuși atât de scump, încât trebuia să preia toate turele de noapte pe care le putea lua ca soră medicală pe secția de neonatologie, pentru a putea cumva s-o scoată la capăt.

— Ai exagerat cu reacția, îi spuseseră chiar proprii părinți.

De parcă ar fi căutat cu intenție chitanța din coșul de hârtii – două bilete de avion, dar doar o singură cameră dublă. Spre Capri, deși Max îi spusese ceva despre un curs de formare în Dresda. Unul dintre bilete era emis pe numele lui, iar celălalt pe cel al asistentei. Cea cu extensiile de păr ieftine și sânii ridicol de ridicați. Julia se gândise. Coborâse în beci, luase coșul plin de rufe și conduse până la Biroul contabil unde Max lucra ca avocat, și îi aruncă pe birou iubitei consternate hainele murdare împreună cu vorbele:

— Dacă te culci cu bărbatul meu, înseamnă că poți să-i speli și chiloții murdari.

Se simțise mai bine. Pentru aproximativ douăzeci de secunde.

— Unde ești? îl auzi acum pe Tom Schiwy întrebând, și deja din punctul ăla începu să se enerveze, pentru că fusese nevoită să răspundă.

Se înțelesese cu fiica ei să-și închidă telefoanele mobile la începutul concediului, dar în vâltoarea călătoriei trebuie să fi uitat. Și acum ținea la ureche unul dintre pașii ei greșiți în viața de burlăcie impusă.

Chiar dacă unul dintre cei mai plăcuți.

— Doar ți-am spus unde ne vom petrece vacanța de toamnă, îi răspunse și îi zâmbi Lisei, care tocmai pășea prin fața ei și intra prin ușa de trecere înspre propria cabină.

— Mă duc repede să văd nava, șopti fiica ei de cincisprezece ani, iar Julia încuviință.

Lui Tom îi spuse:

— Tocmai ce am urcat la bord.

— Mizeria naibii!

Profesorul fiicei sale părea neobișnuit de agitat, aproape anxios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julia mirată și se scufundă în patul cu arcuri, incredibil de confortabil, care aproape că ocupa toată cabina.

De ce mă suni? Nu ne-am înțeles să ne limităm contactul la strictul necesar?

— Trebuie să ne vedem. Urgent!

— Da, sigur că da.

Julia se lovi ușor cu degetul peste frunte. Pentru niciun bărbat din lumea asta n-ar fi părăsit iar Sultan of the Seas. Lisa îi oferea acum toată paleta problemelor cu care s-ar fi putut confrunta la pubertate. Refuza să ia mesele împreună, slăbea din ce în ce mai mult, își făcuse un piercing în nas, își ruinase cu note proaste profilul de elevă eminentă și se mai întâlnea doar cu prietene care erau îmbrăcate la fel de vampiric precum ea. De când împlinise cincisprezece ani era preocupată de o fază gotică, în care erau permise doar haine second-hand, cât mai rupte și atât de găurite, încât până și moliile ar fi murit de foame în ele. O lege nescrisă a găștii ei era să nu zâmbească și să nu-și sărute niciodată mama. O lege pe care Lisa o încălcase cu zece minute în urmă, pentru prima oară în ultimele săptămâni.

— Asta e atât de mișto, mama, se bucurase când ieșiseră pe balconul cabinei.

Era posibil ca lacrimile din ochii Lisei să fi fost declanșate de vântul care urca din port până pe puntea 5, dar Julia prefera să creadă că era bucuria la vederea navei de croazieră uriașe și a cabinei luxoase privite din exterior, unde urmau să locuiască împreună pentru următoarele șapte zile. Ce-i drept, fiecare în felul ei.

În situația lor actuală, cu venitul ei de asistentă medicală ce-și crește singură copilul, Julia nu și-ar fi permis nici măcar o cabină interioară pe Sultan of the Seas. Dar Daniel Bonhoeffer, căpitanul navei Sultan în persoană, le invitase. Îl cunoștea de ani de zile, aproape decenii, dar tot ar fi avut probleme să le explice celor din exterior relația ei cu Daniel. Ca prieteni, nu erau destul de apropiați, iar legăturile lor de familie erau prea

strâns înnădite pentru niște cunoștințe tangențiale; Daniel era totuși nașul Lisei. Fără acea legătură, ar fi întrerupt de mult contactul cu el, pentru că Daniel fusese, încă de la grădiniță, un prieten al soțului ei; ceea ce Julia nu înțelesese niciodată pe deplin era de ce fostul ei partener nutrise atât de mulți ani o prietenie cu un bărbat care se interesa în fond de o singură persoană: el însuși. Nu treceau cinci minute dintr-o discuție fără ca Daniel să reușească cumva să îndrepte discuția înspre el. Câteodată, datorită destinațiilor exotice spre care călătorea, pentru ascultători putea să fie chiar amuzant. Pentru o prietenie orientată reciproc, aceasta era substanțial prea puțin pentru Julia. În plus, îi dădea impresia că politețea lui ar fi doar de fațadă, un mijloc de a ascunde o natură bârfitoare. Toate astea luate laolaltă o făceau, după o întâlnire cu el, să se simtă așa de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un fast-food. În fond, toate erau OK, dar totuși aveai un sentiment ciudat în stomac.

Acum, că se afla pentru prima oară pe nava lui, se întreba totuși dacă nu-l judecase puțin cam aspru pe Daniel. La urma urmelor, dovedise încă o dată cât își idolatriza fina. În fiecare an, Lisa primea un cadou substanțial de ziua ei, iar anul ăsta era o excursie transatlantică până la New York.

— Mulțumește-i unchiului tău, spusese Julia atunci când fiica ei îi sări în brațe pe balcon.

Lisa mirosea a tutun, machiajul palid se imprimase pe obrazul Juliei, dar asta o deranjase tot atât de puțin precum zgarda cu ținte care îi înțepa fața. Singurul lucru care conta acum pentru Julia era că, în sfârșit, își putea ține iar fiica în brațe. Nu putea să-și amintească ultima oară când fusese atât de aproape de fetița ei.

— Aici e de vis, îi explică lui Tom.

Se împrieteniseră după o ședință cu părinții la care fusese rugată să se prezinte din cauza rezultatelor tot mai slabe și a participării active reduse la ore a fiicei ei. După o lună, când a aflat că Lisa era prezentă cu regularitate la cursurile de consultanță cu elevii ale lui Tom, Julia încheie aventura. Nu se simțea împăcată cu gândul de a avea o relație cu singura persoană pe care fiica ei o considera de încredere. În afară de asta, nici nu se potriviseră

prea bine, nu doar din cauza vârstei – totuși, Tom, la 29 de ani, era cu zece ani mai tânăr decât ea –, ci din cauza felului său exigent de a fi. Aproape zilnic voia să se vadă și să se culce cu ea, și chiar dacă o măgulea interesul unui bărbat atât de tânăr și atractiv, apelul ăsta era încă o dovadă că luase hotărârea corectă.

Tom chiar credea cu adevărat că trebuia doar s-o sune, iar ea ar fi lăsat baltă vacanța de toamnă cu fiica ei?

— Nici zece armăsari nu m-ar clinti să cobor de pe navă.

— Armăsari sigur nu, dar posibil o filmare.

Julia se ridică.

— Ce fel de filmare? întrebă ea și simți cum euforia din ultima jumătate de oră voia s-o părăsească.

— Cred că nicio mamă n-ar trebui să vadă așa ceva, îl auzi pe Tom spunând, dar trebuie. Ți-am trimis un link.

Capitolul 6

Dură mai puțin de un minut până când Julia Stiller își scoase tableta din geanta de mână și se logase la rețeaua Wi-Fi disponibilă gratuit pe navă. Înainte, închisese ușile cabinei care dădeau în balcon și trăsese draperiile, pentru ca apusul târziu al soarelui să nu se oglindească în ecran.

— Mă sperii, îi spuse lui Tom și se așeză în fața mesei de toaletă de lângă televizor.

Deschise e-mailul pe care i-l trimisese abia de câteva minute, fără subiect sau mesaj, doar cu un link scurt. Apăsă cu degetul arătător pe rândul de text albastru subliniat și aproape imediat se deschise o pagină web concepută simplist. Părea făcută de un amator, precum forumul privat dedicat glandei tiroide, unde Julia mai schimba din când în când opinii cu cei care sufereau de schimbări ale dispoziției din cauza unei funcții reduse a organului.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Isharerumors, răspunse Tom. Varianta plebeică de la Facebook. Mulți elevi folosesc platforma ca să-și bârfească profesorii sau colegii. E atât de populară pentru că te poți înscrie anonim și nu există vreun control.

Julia putea să simtă din vocea lui distrasă cât de neplăcută îi era conversația. Și putea să-și imagineze expresia facială cu care, acasă, se afla în fața calculatorului, așa cum o făcea și ea în fața unui iPad luat la reducere dintr-un supermarket.

Tom Schiwy avea talentul să-i transmită celuilalt doar din priviri afecțiune sau milă. Nu era o trăsătură negativă pentru un profesor, deși Julia, pe vremea când se afla la școală, nu s-ar fi încrezut într-un bărbat atât de arătos încât i se destăinuie că fusese batjocorită în fața clasei la ora de sport prin asemuirea ei cu un butoiaș. Astăzi, greutatea sa se afla tot în partea

nordică a mediei din Germania, dar anii fuseseră blânzi cu ea. Din adolescenta dolofană devenise o femeie împlinită, dar bine proporționată, care învățase să nu se enerveze din cauza brațelor și coapselor puternice, a fundului mare sau a obrajilor bucălați, ci, în schimb, să accepte complimentele pe care mulți bărbați i le făceau: pentru ochii sclipitori care iubeau viața, buzele pline și părul întunecat, ușor ondulat, care îi înrăma fața ovală ca pe o pictură scumpă, atunci când îl purta ca acum, prins în vârful capului, ceea ce îi accentua fruntea înaltă cu o aluniță deasupra sprâncenei drepte.

— Și acum?

În fața ochilor Juliei se deschise o fereastră video de mărimea unei cărți poștale.

— Ce-i asta?

— Asta… asta…

Tom se bâlbâi.

— Asta e greu de… Uită-te, te rog.

— Chiar că mă sperii, repetă ea, dar apăsă pe săgeata mare din mijlocul fișierului video.

Înregistrările pe care le pornise aveau calitatea tipică pentru o cameră ascunsă, pe care le recunoști din serialele reality-TV în care presupuși detectivi, jucând amator, vor să prindă în flagrant soți infideli. Un marcaj al datei în colțul de jos trăda că înregistrările fuseseră făcute cu cinci luni înainte, adică în primăvara acelui an.

La început nu erau clare nici expunerea, nici zoomul, asta în cazul în care dispozitivul responsabil pentru imaginile tremurate ar fi fost măcar capabil de așa ceva. Abia după un timp Julia realiză că cineva filma dintr-o mașină în mers. Era întuneric, picuri de ploaie cădeau pe parbriz, motiv pentru care stopurile unei mașini din față erau voalate de ochii privitorilor.

Camera se mută peste ceasurile de bord negre spre scaunul pasagerului și captură fațada principală a unei barăci mohorâte; o clădire de beton, cum găsești la fiecare colț în vestul Berlinului.

— Și de ce ar trebui să mă uit la asta? întrebă Julia când vehiculul încetini și trecu lent pe lângă un dealer de mașini uzate.

— D-aia, răspunse Tom în momentul în care mașina opri în fața unei intrări, iar fereastra controlată electric a pasagerului coborî în portieră.

Mai întâi Julia nu văzu nimic în afară de un rând des de copaci, care abia permiteau vederea spre locul de joacă din spatele lor. Dacă exista aici un felinar stradal, atunci ori era defect, ori se afla la o distanță considerabilă, în orice caz nu era destulă lumină încât să recunoști la ce făcea reclamă afișul care se afla pe un panou publicitar supradimensionat de pe marginea drumului. Iar femeia care se dezvăluise dintr-odată din semiobscuritate și care se apropia de mașină clătinându-și șoldurile nu era mai mult decât o umbră. Chiar și când se aplecă pe geamul pasagerului, expunându-se luminii camerei, Julia nu-i putu recunoaște fața pentru că era pixelată când aceasta spuse cu o voce prefăcut răutăcioasă spre cameră:

— Poți să faci de toate cu mine, scumpule, dar filmatul costă extra.

— Dumnezeule mare… oftă Julia și se retrase întrucâtva de la măsuța pentru toaletă.

Se întoarse, dar Lisa închisese ușa de trecere. Era singură în cabină; în afară de asta, fiica ei spusese că vrea să vadă nava.

Asta e cumva…?

Femeia din imagine avea înălțimea corespunzătoare, la fel și culoarea neagră a părului și figura subțire. Și ce era mai rău: avea vocea ei.

— Asta e…? oftă Julia și nu reuși să contureze numele fiicei ei pe buze.

Nu, nu poate fi. E imposibil.

Fata care se retrăsese un pas și care trebuia să facă o piruetă pentru a-i fi inspectat trupul purta haine care ar fi putut atârna și în dulapul Lisei: o fustă petticoat, ciorapi de plasă, peeptoes cu buline. Așa ceva purtase când a trecut fără altă tranziție din faza Rockabilly în cea Goth.

Dar vocile parcă totuși nu sunt atât de asemănătoare, încercă Julia să se convingă.

— Spune-mi că asta nu-i fiică-mea, îl rugă pe Tom, apoi urmă o întrerupere în înregistrare, iar perspectiva camerei se schimbă radical.

— Nu… gemu Julia încet, când văzu volanul.

Ceasurile de bord întunecate. Și partea din spate a fetei care se mișca ritmic în sus și-n jos cu plescăituri, în timp ce bărbatul fără chip, în ale cărui poale capul îi era îngropat, gemea cu poftă.

— E Lisa? îl presă Julia.

Îl auzi pe Tom expirând.

— Greu de zis. Foarte posibil.

— Posibil nu e sigur. Deci ar putea fi și altcineva? Un fake?

— Da, poate. Fețele nu se văd.

— Cerule, îi scăpă lui Julia.

Închise ochii, nevoind să se supună înțelesului celor pe care tocmai le văzuse.

— Deci… deci… se strădui de trei ori să încheie propoziția:

— Asta nu-i ea!

Asta nu POATE să fie ea!

— Și eu sunt orice altceva în afară de sigur, fu Tom de acord cu ea. Dar, din păcate, e complet irelevant ce credem noi.

Îi ceru să deschidă secțiunea de comentarii de sub video. Juliei i se făcu rău. Ecranul se umplu cu intrări respingătoare din partea utilizatorilor, care se ascundeau în spatele pseudonimelor, în timp ce fiica ei era menționată cu numele ei întreg:

easyseast: Beton. Lisa Stiller, sau?

Happybln85: Dap. I-am dat-o și eu o dată.

Tao I: Aia face orice pentru bani.

Seventhebam030: Calitate de rahat. Doar o muie, fără futai? Plictisitoooor.

JoeGoethe: Boah, ce târâtură. Cur#$%ă!

GastI: Da, o târfă mizerabilă. Urăsc așa prostituate.

— Se poate șterge asta? voi Julia să știe.

Se simțea ca anesteziată.

— Discutabil. Serverul e în Togo. Și chiar dacă am identifica operatorii, fapt de care mă îndoiesc, se mai află încă pe o jumătate de duzină de alte platforme. Mizeria asta rămâne pentru vecie pe internet.

— Asta-i o nebunie. Trebuie să dispară. Fiica mea nu face așa ceva. Nu-i o prostituată! Asta-i totuși o… ea…

Tom o întrerupse:

— Repet: e complet irelevant dacă face așa ceva sau nu. Fiica ta trăiește într-o lume în care bârfele sunt mai puternice decât adevărul.

— De cât timp e mizeria asta pe internet?

Vocea Juliei tremura.

— În jur de șase, șapte săptămâni, dacă se potrivește data la care apare că a fost încărcat fișierul. Dar eu am aflat abia azi în curtea școlii, când elevii din clasa ei pasau telefonul între ei să se uite la mizeria aia.

— Asta explică tot! spuse Julia agitată.

Notele proaste, de ce abia dacă mai mănâncă ceva, hainele oribile.

Se lovi nervoasă peste frunte.

— Și eu care credeam că sunt excesele normale ale pubertății!

Sau efectele întârziate ale divorțului. Sau ambele. Dar totuși nu ASTA!

— N-ar trebui să-ți faci reproșuri, o sfătui Tom, dar asta n-o ajută.

Max avusese dreptate cu observația lui, când sentința îi încredințase ei custodia deplină.

Nu sunt în stare să fac asta.

Încă o dată se simțea complet neajutorată. Lumea din jurul ei se învârtea, avea distorsionări de echilibru. Nu era de mirare că doar ce-i fugise pământul de sub picioare. Niciodată până atunci nu fusese conștientă cu asemenea luciditate că eșuase ca mamă. În toate privințele.

— Acum înțelegi de ce trebuie să coborâți imediat de pe navă? îl auzi pe Tom întrebând.

Da. Sigur. Asta înseamnă că…

Gândurile din capul ei nu voiau să se lase ordonate.

— Nu știu, Lisa pare că se simte bine aici, poate…

— Firește că se simte bine! protestă Tom.

— …că-i prinde bine concediul ăsta!

— Nu. În niciun caz!

— Cum așa, nu? Distragerea atenției este totuși indicată…

— Nu!

Tom aproape strigase. În acel moment se auzi o bubuitură.

O împușcătură?

Julia tresări și privi spre ușa de la balcon. Exploziile din port veneau într-o succesiune din ce în ce mai rapidă. În spatele ferestrelor acoperite, lumina se schimbase. Afară tuna și fulgera.

— Pentru că știu adolescenți care au cedat de la o hărțuire online mult mai nevinovată, pledă Tom.

Sinucidere?

Julia se ridică cu greu de la masă, deschise ușile de sticlă dinspre balcon și privi în marea de lumini albastre-aurii de pe cerul serii, provocate de focul de artificii de la revedere care tocmai se dezlănțuia în aer.

— N-o pot lua de pe navă, se auzi spunând.

— Dar trebuie. Dacă Lisa plănuiește să-și ia viața, atunci nu există un loc mai bun pentru asta decât o navă de croazieră aflată în marea largă! Trebuie doar să sari. Este locul perfect unde să mori!

Pentru numele lui Dumnezeu. Nu.

Juliei îi dădură lacrimile și garantat nu era din cauza vântului.

E prea târziu.

Simți vibrațiile, care acum erau exponențial mai puternice decât la îmbarcarea pe navă. Privi în jos spre oamenii de pe chei care făceau cu mâna. Privi în jos și căută în zadar pasarela pe care urcaseră la bord.

De pe culoar cânta muzică prin boxele punții, o temă orchestrală ca într-un film de la Hollywood.

Și pe când nava de croazieră se îndepărta ușor de chei, vocea lui Tom, care prevestea nenorocire, se îmbina cu apa, sunetul muzicii de adio și al cornului de ceață, care mai sună de șase ori înainte să amuțească într-un final pe durata traversării Transatlanticului.

La fel ca speranța Juliei la un concediu lipsit de griji împreună cu fiica ei, despre care în momentul de față nici măcar nu știa unde se afla pe masiva navă.

Capitolul 7

Martin stătea pe veranda apartamentului Gerlindei Dobkowitz și abia dacă-i venea să creadă că distanța dintre navă și chei se mărea constant.

Nava Sultan se îndepărtase deja cam o sută de metri de rada portului și acum vira. O macara imensă dispărea încet din câmpul vizual.

Neobișnuit de multe bărci cu motor flancară nava. Muzica de pe puntea superioară, ultimul foc de artificii, stins în sunetul cornului de ceață; toate astea se aflau în afara percepției lui.

Gândurile i se învârteau numai și numai în jurul faptului abia înțeles că în mâini ținea jucăria de pluș preferată a fiului său.

Timmy îl numise Luke, poate pentru că la scurt timp înainte văzuse primul lui film Star Wars și devenise mare fan al lui Luke Skywalker. Dar poate n-o făcuse din vreun motiv anume.

Nu toate au un sens în viață.

Existase o perioadă când Timmy și Luke erau de nedespărțit. Timmy îl luase cu el în pat, la școală și chiar la orele de înot, unde doar cu mari proteste îl închisese în vestiar, după ce fusese prins cu el în duș. Interesul manifestat față de ghemotocul din blană mai scăzuse exact înainte de dispariția lui, dar nu într-atât încât Luke să nu aibă un loc prestabilit pentru el în bagajul de plecare în croazieră. Comisia care cercetase tragedia de pe Sultan nu dăduse prea mare importanță faptului că Luke nu mai fusese găsit în cabină. Tot așa cum nu dăduse nici conjuncturii că unul dintre geamantanele Nadiei lipsea. Au presupus că mama ar fi pus ursulețul în brațele fiului ei inconștient, înainte să-l arunce peste bord. Dar asta era la fel de straniu ca lipsa biletului de adio.

Nadia mereu îi spusese unde se afla. Când ajungea acasă era întâmpinat de un bilețel; așezat aleatoriu, ori pe masa din bucătărie, ori pe perna lui, în funcție de cum lipsea, scurt (de obicei, la cumpărături) sau lung (de obicei, după o ceartă). Și tocmai ultima ei călătorie s-o fi parcurs fără un singur cuvânt de adio?

Nadia nu era deloc tipul predispus la sinucidere. Desigur, asta era opinia tuturor celor care rămâneau în urmă, care nu voiau să se supună adevărului, dar Nadia fusese într-adevăr toată viața opusul unei femei obosite de lume. O luptătoare. Martin simțise din secunda în care a cunoscut-o, la secția de urgențe a clinicii Virchow unde își aștepta un coleg care fusese rănit într-o altercație cu cuțite. Nadia stătuse lângă el în camera de așteptare, cu un ochi umflat, și povestise deschis cum prietenul ei o bătuse. Din gelozie. Nu pentru un alt bărbat, ci pentru că fiul lui din prima căsătorie prefera să-și îmbrățișeze noua lui prietenă dimineața, în pat, în loc de propriul tată.

— Își iubește fiul, nu i-ar face vreodată ceva rău. Din fericire, și-a descărcat nervii pe mine, i se destăinuise Nadia lui Martin și, când acesta voi să-și exprime regretul, ea îl refuză zâmbind:

— Ar trebui să vedeți cum arată nenorocitul acum.

Încă din timpul nopții se mutase de la fostul prieten la el. Un an mai târziu erau căsătoriți. Nu fusese depresivă nici măcar o zi. Niciodată nu arătase vreun semn că ar fi fugit de probleme sau că ar fi urmat să-și facă rău.

Și cu atât mai mult lui Timmy, micul ei prinț, pe care-l idolatrizase, îmbrățișase și smotocise, ori de câte ori el îi permitea.

Martin își lipi ursulețul de față, încât prin duhoarea stătută să găsească un miros care să-i aducă aminte de fiul lui. În zadar.

Se întoarse către zgomotul venit din spatele său, de la ușile glisante care se deschiseseră.

— Ah, aici erați, spuse Gerlinde Dobkowitz.

Cu propoziția „Mă duc să-mi iau o greutate de pe umeri”, îl lăsase mai devreme singur cu majordomul care-l privea ușor umilit și se târâse la toaletă cu un pachet de șervețele în mână. Acum că se întorsese, Martin putea să-i pună cea mai importantă dintre întrebări:

— De unde-l aveți?

Îl ținea pe Luke cu ambele mâini, de parcă îi era frică de vântul cursei de pe Sultan care i l-ar fi putut smulge din mâini și arunca în apele portului.

— L-am găsit, răspunse Gerlinde succint și scoase din buzunarul treningului o brichetă și un pachet de țigări.

— Unde?

— În mâna unei fetițe.

Prinse o țigară fără filtru între buze.

— Veniți cu mine. Vă arăt.

Capitolul 8

Cabina căpitanului, puntea 14A

— Oprită? Nava?

Daniel Bonhoeffer îi slăbi îmbrățișarea și surâse zgomotos.

Julia se simțea ca o idioată și ar fi preferat să plece.

A fost o greșeală să alerg imediat la el.

Dar nu știuse ce altceva să facă. Lisa nu reapăruse, fiind probabil încă preocupată cu cercetarea navei, ceea ce la un vas de lux de mărimea asta putea dura câteva zile. Era irațional, probabil toate erau în perfectă ordine, dar de când Julia văzuse filmarea îngrozitoare, întregul ei corp părea să vibreze de grijă, precum nava de sub picioarele sale care se afla sub tensiune de când plecase. Deși trecerea lină pe mare prin Canalul Mânecii era abia sesizabilă, totuși nava bolborosea, foșnăia și șuiera; motoarele Diesel puneau pereții și podelele într-o stare de trepidație, iar dinafară sunetul valurilor intra înfundat în cabină printr-o fereastră mare.

— Acum, nu mai fi așa plouată și hai să bem mai întâi o cafea, spuse Daniel, făcându-i cu ochiul. De fapt, ar trebui să fiu pe pasarelă, dar, din fericire, am niște ofițeri de securitate excelenți.

O conduse pe Julia în salonul cabinei de căpitan, care – dacă ea nu se înșela – se afla la tribord față de pasarelă. Pe drumul ei încoace pierduse ceva din simțul orientării. Nu era de mirare în cazul unui pachebot, pe care trebuia să-l fotografiezi de la distanță de un kilometru dacă voiai să-l prinzi pe tot în cadru. De la un capăt la altul puteai măsura trei terenuri de fotbal, și,

dacă te aflai pe puntea superioară, odată ajuns la New York, puteai vedea Statuia Libertății.

— Ei bine, cum îți place regatul meu? întrebă Daniel.

— Simpatic, spuse Julia, fără să arunce de fapt nicio privire.

Era la fel ca în cabina ei, cu covoare cu nuanță deschisă și mobilă din piele închisă la culoare, care dominau încăperea, doar că aceasta era mult mai mare. O amenajare luxoasă, dar complet impersonală. Perfectă pentru zece zile de concediu, dar dacă Julia ar fi trebuit să locuiască aici permanent, ar fi schimbat de mult reproducerile de artă de pe pereți cu niște imagini mai personale.

— Cât timp a trecut de când nu ne-am mai văzut? întrebă Daniel și așeză două cești sub o cafetieră aflată într-un dulăpior.

În timp ce mașina se trezea vibrând la viață, el își trecu cealaltă mână prin părul blond, ras la ceafă, care părea ceva mai spălăcit decât sprâncenele, motiv pentru care Julia se întrebă dacă nu cumva culoarea lor se datora între timp unei vopsele. Nașul Lisei fusese mereu incredibil de vanitos. Nu cunoștea un alt bărbat care să meargă atât de des la frizer, manichiură și chiar epilare pentru a-și îndepărta firele de păr deranjante de pe piept, picioare sau alte locuri la care prefera să nu se gândească.

— De penultimul Crăciun am fost pentru ultima dată în permisie pe uscat, sau? reflectă el cu voce tare.

Daniel surâse nervos, iar Julia avu dintr-odată sentimentul că nu ar fi singura care avea ceva pe suflet.

Căpitanul era palid, aproape cenușiu în jurul colțurilor gurii, de parcă după o lungă convalescență avea nevoie urgentă să iasă la aer curat. Așa pierdut cum stătea în cameră, în fața unui șifonier masiv din mahon, integrat într-un perete care cuprindea o ușă ce probabil ducea înspre dormitor, părea, în ciuda staturii lui impunătoare, un bărbat căruia uniforma albă cu patru linii aurii pe epoleți îi rămăsese ceva cam mare. Vinișoare subțiri îi brăzdau

obrazul și făceau pielea obosită de sub ochi să capete aspect marmorat. Măcar nu era umflată, semn că încă se mai ținea pe uscat.

Faptul că măcar purta iar bereta de căpitan era o minune. Cu cinci ani în urmă fusese un incident pe Sultan despre care Daniel nu voise niciodată să vorbească; și pentru că se presupune că exista o clauză de confidențialitate în contractul lui. Julia știa doar că incidentul îl acaparase atât de mult, încât aproape că-și băuse mințile, fiind chiar suspendat un an de la muncă. După reabilitare, ar fi ieșit garantat pe un cargobot rablagit dacă șeful lui, proprietarul navei, Igor Kalinin, nu ar fi fost și el tot un alcoolic reformat, care predica principiul celei de-a doua șanse.

— Acum, hai să reluăm calm subiectul, spuse Daniel.

El așeză porțelanul aburind pe măsuța din colț. Aroma boabelor proaspăt măcinate se amesteca liniștitor cu odorizantul de cameră atotprezent la bord.

— Ce voiai să spui mai devreme, că nava Sultan ar trebui oprită și întoarsă? Deja te-ai plictisit la bord?

Zâmbi nesigur în timp ce se așeză pe un scaun îmbrăcat în piele, cu mânerele curbate. Julia se retrase în colț și cugetă cât ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Daniel ca el să-i ia grijile în serios. Se hotărî asupra întregului adevăr și-i relată succint și obiectiv despre aventura ei cu Tom, despre problemele Lisei. Și despre filmare.

— Și acum îți faci griji că fiica ta ar putea să-și ia viața la bordul navei mele? întrebă Daniel, după ce ea încheie.

Crezuse că el o va lua în râs, la fel ca mai devreme, atunci când o întâmpinase. Că-i va spune că i se năzare, sau orice altceva, care să-i aline frica. Dar Daniel devenise nefiresc de tăcut. Pufni înspre aburii din ceașcă și-și trecu degetul mare peste sigla companiei de transport marin, un urs înconjurat de lauri auriți, cu o coroană stilizată pe cap.

— Nu-ți face griji, spuse el într-un final, straniu de deprimat.

— Dar…

— Știu unde-i Lisa, îi întrerupse Juliei tentativa de protest.

— Știi…?

El încuviință.

— Tocmai ce mi-a făcut o vizită, voia să fie pe pasarelă la plecare.

— Asta înseamnă că e…

— În siguranță și pe mâini bune, întocmai. Am lăsat-o în grija directoarei mele de hotel. Chiar în momentul ăsta îi oferă Lisei un tur privat al navei.

— Of.

Julia respiră sonor și închise ochii ușurată pentru un scurt moment. Pulsul încă îi gonea, dar numai pentru că i se luase o piatră uriașă de pe inimă. Îi mulțumi lui Daniel, care părea obosit.

— Lisa și sinuciderea… spuse el scuturându-și capul cu un surâs discret, de parcă repeta punctul culminant al unui banc.

Brusc, surâsul i se împietri. Cu o privire, acum la fel de tristă ca a unui băiețel care tocmai înțelesese că animalul de casă preferat murise, spuse:

— Poate cel mai bine ar fi ca eu să sar.

Julia clipi. Brusc avea sentimentul ireal că stă la masă cu un străin.

— Ce tot spui acolo? întrebă ea.

Daniel respiră greoi.

— Sunt îngropat în probleme. Mari probleme.

Julia își stăpâni impulsul de a se uita la ceas. Trecuseră doar cinci minute sau reușise Daniel de data asta să îndrepte și mai repede subiectul spre

propriile probleme?

Căpitanul oftă, împinse ceașca departe de el și spuse extenuat:

— La naiba, de fapt n-am voie să vorbesc cu nimeni despre asta. Dar momentan ești aproape singura persoană de la bord în care pot avea încredere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julia nedumerită.

— Nu ai voie s-o spui mai departe: la bord avem un pasager 23.

Capitolul 9

Martin o însoți pe Gerlinde Dobkowitz de pe balcon înapoi în apartament.

— Dacă ne-ați putea scuza, spuse dama în vârstă către majordomul ei și-i făcu semn cu ochiul înspre pat. Domnul Schwartz vrea să-mi arate o nouă poziție din Kamasutra.

— Bineînțeles, răspunse Gregor fără să clipească și se ridică de la birou.

Gerlinde îi aruncă lui Martin o privire de parcă Gregor era cel a cărui stare psihică era îngrijorătoare.

— E complet lipsit de umor, se scuză ea în șoaptă, dar totuși destul de tare încât Gregor s-o poată auzi. Dar mă ajută să-mi duc munca de-o viață la bun sfârșit, nu-i așa?

— Mă bucur că-mi permiteți să vă pot fi de folos, doamnă Dobkowitz.

— Da, da. Și găinile mor de la carii.

Își dădu ochii peste cap și se împletici adusă de spate până la un glob fixat în podea, al cărui capac îl deschise ca să scoată de acolo o sticlă cu lichior de ou. Țigările și le îndesă iar în buzunar.

— Știu ce se vorbește despre mine, spuse ea după ce Martin îi răspunse că el nu voia să bea.

Ar fi vrut să răspundă că nu servește alcool.

Gerlinde își turnă o jumătate plină de pahar și sorbi cu poftă din el.

— Oamenii cred că-mi irosesc moștenirea soțului meu pe mările lumii. Deși eu eram cea care avea banii în familie. A fost firma mea de construcții. Eu i-am trecut-o pe numele amărâtului doar din cauza taxelor. Știți cu ce slogan făceam reclamă pentru construcția străzilor?

Râse deja dinaintea punctului culminant:

— „Dobkowitz: noi vă așezăm pietre-n drum!”

Martin nu schiță nicio expresie.

— Foarte interesant, dar voiați să-mi…

— Și mai știți de ce mă aflu cu adevărat la bord?

Gerlinde mai bău o înghițitură din lichidul vâscos, pe care Martin, din cauza culorii bolnăvicioase, nu putuse vreodată să-l înghită.

— Nu ca să-mi petrec concediul. Nu ca să-mi irosesc ultimele zile, înainte să mă îmbrace într-o pijama din lemn. Ci ca să trudesc aici.

Gesticulă cu mâna dreaptă prin aer.

— Gregor, spuneți-i la ce lucrez.

— Am onoarea să vă ajut în a scrie o carte, se conformă majordomul, care era nedumerit acum dacă să plece sau să rămână ca să mai răspundă altor întrebări.

— Și nu orice carte!

Gerlinde aplaudă triumfătoare din palmele ei ornate cu inele groase.

— Ci un thriller despre crimele mușamalizate în marea largă. De aia sunt atât de bine informată. Datorită cercetărilor mele. Am urechi peste tot și întreprind în fiecare noapte patrule de control. Sau să zic mai degrabă „ronduri de control”?

Indică spre scaunul cu rotile.

— În orice caz… doar din acest motiv am văzut-o.

— Ce ați văzut? întrebă Martin.

Între timp devenise atât de nerăbdător, încât ar fi preferat s-o apuce pe bătrână cu ambele mâini de gâtu-i ridat și să scuture din ea adevărul despre găsirea ursulețului.

— Fetița. Mai întâi au vrut să mă facă să cred că e doar un sac de rufe. Dar de când plâng sacii de rufe la miezul nopții pe puntea 3 și arată la fel de palizi ca Isus în Vinerea Mare?

Așeză paharul cu lichior de ou pe o comodă și trecu pe lângă Martin, intrând în camera alăturată printr-o perdea din fire liliachii, care despărțea cele două încăperi ale cabinei.

Martin o urmă și se pomeni iar într-o cameră care-i amintea de prologul unui thriller psihologic, în care ucigașul fixase pe perete bucăți din ziar cu rapoarte despre faptele lui și cu un cutter tăiase ochii de pe chipul următoarei lui victime.

— Asta e camera mea de cercetare, explică Gerlinde succint.

Camera era dominată de un dulap de arhivare negru, care se afla în mijlocul cabinei, întocmai ca un modul de gătit într-o bucătărie modernă.

Rafturile ticsite cu cărți și dosare ocupau trei dintre cei patru pereți. Peretele dinspre exterior era îmbrăcat într-o folie de tablă verde, decupată în dreptul unei ferestre mici, pe care puteai scrie.

Pe ea se aflau fotografii, planuri ale navei și cabinelor, articole din ziare, bilețele și notițe scrise de mână, pe care Gerlinde le mâzgălise cu o cariocă Edding albă printre documente.

Martin văzu săgeți, linii, cuvântul „Killer” îngroșat la fel ca „Puntea Bermudelor”, pe care îl citi pe loc de trei ori.

Gerlinde deschise unul dintre sertarele superioare și apucă un dosar subțire dintr-un sistem suspendat de arhivare. Scoase un articol de ziar de acolo.

„Dispărut în largul mării”, suna titlul dat de Annapolis Sentinel, un ziar local din America.

— Unul dintre acționarii companiei de transport pe mare e un mogul media. A făcut tot ce i-a stat în puteri astfel încât povestea să nu fie trâmbițată. Făcând abstracție de câteva bloguri, ăsta e cam singurul ziar local care a raportat cazul.

Gerlinde își plasă degetul pe fotografia unei mame împreună cu fiica ei cu puțin înainte de îmbarcare, la baza pasarelei, unde toți pasagerii de pe Sultan sunt fotografiați, ca mai târziu să poată cumpăra o fotografie cu ei la suprapreț.

— Soția dumneavoastră și Timmy au dispărut de pe Sultan în urmă cu cinci ani, în timp ce traversau Atlanticul? întrebă Gerlinde.

Martin aprobă ca prin transă.

— Mda, ce să spun. Nici ruta australiană nu e mult mai sigură.

Arătă iar spre fotografia din articol.

— Naomi și Anouk Lamar s-au evaporat în neant în urmă cu exact opt săptămâni, la patru zile distanță de malul Australiei.

Martin îi smulse articolul din mână.

— S-a mai întâmplat o dată?

Tot o mamă cu copilul ei? Tot pe Sultan?

Bătrâna excentrică scutură din cap.

— Nu încă o dată, ci în continuare.

Capitolul 10

Julia lăsă ceașca jos, fără să fi băut vreo înghițitură, și-l privi suspicios pe Daniel.

— Un pasager cum?

Căpitanul râse fără bucurie.

— Nu știi despre ce vorbesc. Clar. Dar, crede-mă, asta se va schimba foarte curând. Apoi termenul va fi pe buzele tuturor.

Pasagerul 23?

— Sper că nu e contagios, încercă ea o glumă obosită la care nici ea nu voia să râdă.

— Ca să poți înțelege ce s-a întâmplat, trebuie să dezvolt.

Daniel apucă o geantă de voiaj, pe care o așezase sub banchetă. Julia auzi cum încuietorile se deschid cu un clinchet și la scurt timp un dosar subțire și negru se afla pe masă, în fața ei.

El slăbi elasticul care-l ținea strâns și-l deschise.

— S-a întâmplat în urmă cu două luni pe segmentul dintre Freemantle și Port Louis, în timpul unei croaziere în jurul lumii, spuse el în timp ce întorcea dosarul ca Julia să poată vedea copia color de mărimea unei cărți poștale care înfățișa două chipuri: o femeie bronzată, tunsă bob, râzând, pe care se vedea că-și petrece o mare parte din timpul liber la sala de fitness și că nu intra într-un supermarket fără un tabel caloric. Ținea în brațe o fetiță la fel de subțirică, ce-i amintea Juliei de Lisa pe la zece ani: un chip serios, dar deschis, cu obrajii îmbujorați, părul satinat, deranjat de vânt, a cărui

fiecare șuviță strălucea într-o nuanță diferită de șaten natural, dar niciuna la fel de întunecată precum ochii mari ce captivau privirea celui care se uita la ea. Fetița avea urechile ușor proeminente, lucru care „urma să se schimbe când va crește”, asta ca să folosească o expresie cu care încercase s-o liniștească pe Lisa de fiecare dată când aceasta mai descoperea ceva nou care nu-i plăcea la corpul ei. În orice caz, fetița nu părea că ar suferi de acest defect, așa sfidător cum privea spre cameră.

— Ele sunt Naomi și Anouk Lamar, explică Daniel.

— Mamă și fiică. Treizeci și șapte, respectiv unsprezece ani, din Statele Unite. Ambele au dispărut în noaptea de 17 spre 18 august de pe balconul cabinei lor.

Julia își ridică privirea de la fotografie.

— Au dispărut?

Daniel aprobă.

— La fel ca toți ceilalți.

Ceilalți?

— Un moment.

Julia îl privi sceptică.

— Vrei să-mi spui că de pe Sultan dispar oameni?

— Nu doar de pe Sultan, răspunse Daniel și bătu cu degetul pe suprafața mesei. De pe toate vasele de croazieră. E o problemă amplă, despre care n-o să vezi vreun cuvânt scris în nicio broșură din lume. Firește că nu există o statistică oficială, așa ceva nu ar trebui făcut public, dar, la ultima înfățișare din fața Congresului american, industria a trebuit să-și țină capul plecat. După un lung du-te-vino, am declarat cifra de 177 de pasageri dispăruți fără urmă în ultimii zece ani.

177?

— Atât de mulți? Unde s-au dus?

— Sinucidere, spuse Daniel.

Pulsul i se acceleră și avea senzația că răsuflarea i se îngreunase.

— Cel puțin asta este explicația oficială. În majoritatea cazurilor, se și confirmă. Profesorul Lisei are dreptate. Nu există un loc mai bun pentru a te sinucide decât un vas de croazieră. N-ai nevoie de nicio lamă, niciun ștreang, nicio pastilă.

Juliei i se puse un nod în gât.

Înțelegi acum de ce trebuie să coborâți imediat de pe navă?

— Un salt de pe balustradă și aia a fost. Fără cadavru, fără martori. Locul perfect unde să-ți iei viața. Neobservat, în largul mării, cel mai bine în mijlocul nopții, și nimic nu poate decurge prost. La șaizeci de metri în cap te omoară doar impactul, și dacă nu…

Daniel își trase dureros colțurile gurii.

— …atunci mult noroc cu elicea. Cel mai mare avantaj: nu trebuie să-ți faci griji nici măcar de rudele dragi, care ar fi șocate de vederea cadavrului.

Julia aruncă o privire la fotografia lui Naomi și Anouk. Ceva nu se potrivea în relatările lui Daniel.

— Vrei să-mi îndrugi că mamă și fiică s-au aruncat împreună de la balcon? îl întrebă.

— Firește că nu ținându-se de mână. Avem ca dovadă o cârpă îmbibată cu cloroform găsită în cabină. Probabil că doamna Lamar și-a adormit mai întâi fiica și a sărit numai după ce a aruncat-o pe aceasta de la balcon. Nu ar fi prima oară când se întâmplă așa ceva.

Julia încuviință. Își aminti de un reportaj la televizor despre cazuri în care părinții își omorau mai întâi copiii, apoi își luau viața, ceea ce se presupune că are o incidență atât de ridicată, încât „sinucidere extinsă” era termenul propriu desemnat în cadrul medicinii legale. Încercă să-și imagineze ce-ar fi trebuit să se petreacă în sufletul unei mame care-și ucide propria fiică, dar nu-i reuși.

— 177 de sinucideri? gândi ea cu voce tare, încă uimită de numărul incredibil de ridicat.

Daniel aprobă.

— Și astea sunt doar cele pe care nu le-am putut ține ascunse. Crede-mă, numărul estimat este mai ridicat. Mult mai ridicat.

— Cât de ridicat?

— Pe toate vasele de croazieră care traversează mările lumii la ora actuală, în medie sar peste bord douăzeci și trei de persoane pe an.

Pasagerul 23!

Acum înțelesese la ce se referea Daniel.

— Vouă iar v-a dispărut unul?

Avem un pasager 23!

— Nu.

Daniel scutură din cap.

— Asta nu ar fi o problemă. Suntem antrenați să mușamalizăm așa ceva.

Mușamalizare?

— Lasă-mă să ghicesc. Așa o mușamalizare a fost atunci când aproape te-a costat jobul și sănătatea?

— Da, recunoscu Daniel fără ocolișuri. Dar de data asta, mizeria e mult mai complicată.

Căpitanul arătă spre fotografia fetiței simpatice cu urechile ușor proeminente:

— Anouk Lamar a dispărut în urmă cu opt săptămâni. Am oprit nava, am informat paza de coastă, am plătit opt sute de mii de dolari pentru o căutare lipsită de sens cu bărci și elicoptere, am declarat-o moartă, am organizat înmormântarea cu sicriul gol și mi-am băgat adânc mâinile în încasări pentru a mitui tăcerea, astfel încât povestea să fie declarată în presă drept sinucidere, apoi am închis cazul.

Daniel scoase a doua fotografie din dosarul negru. Julia aproape că n-o recunoscuse pe micuță, atât de mult îmbătrânise. Nu fizic, ci psihic. Expresia încrezătoare cedase în fața unui vid straniu în ochii ei afundați în orbitele întunecate. Privirea lui Anouk era la fel de ștearsă ca părul. Pielea avea o paloare bolnăvicioasă, de parcă n-ar mai fi văzut soarele de-o veșnicie.

— Când a fost făcută fotografia asta? întrebă Julia temătoare.

— Alaltăieri.

Buzele lui Daniel jonglară un surâs disperat.

— Ai auzit bine. Micuța a reapărut în noaptea de alaltăieri.

Capitolul 11

— A fost dispărută timp de opt săptămâni?

Martin încă nu putea să înțeleagă.

Firește, știa că persoanele dispărute în larg nu erau o raritate.

În intervalul ce a urmat morții Nadiei și a lui Timmy, investigase minuțios fiecare caz în parte, și existau câteva duzini.

Frecventase grupuri de sprijin pe care le fondaseră rudele „victimelor de croazieră"; vorbise cu avocați care se specializaseră în litigii de despăgubire împotriva celor responsabili, și încercase să-l scoată pe căpitan personal răspunzător, pentru că acțiunea de căutare lăsase tot atât de mult de dorit ca securizarea probelor din cabina soției lui.

Până la procesul pierdut împotriva căpitanului Daniel Bonhoeffer și a companiei de transport marin, la câțiva ani după dispariția Nadiei și a lui Timmy, urmărise fiecare crimă raportată pe vase de croazieră. Apoi își dăduse seama că doar încerca să se amorțească prin campania dusă împotriva companiilor. Orice ar fi făcut, nimic nu i-ar fi adus vreodată familia înapoi. Când internalizase acea realizare, încetase să mai urmărească veștile despre persoane dispărute în larg. Își pierduseră orice însemnătate pentru el, ca întreaga viață de altfel. De aceea auzise numele de Anouk Lamar pentru prima oară astăzi.

— Și acum e dintr-odată iar aici? repetă propoziția cu care Gerlinde Dobkowitz tocmai încheiase un lung monolog.

— Da. Am văzut-o cu ochii mei. S-a întâmplat la sfârșitul rondului meu zilnic de control, la jumătatea navei, chiar la trecerea de pe puntea 2 pe puntea 3, tocmai trecusem de colț, când uscățiva alerga în linie dreaptă spre

mine, cu capul întors în spate, de parcă ar fi fugit de cineva. Am auzit pași grăbiți, înăbușiți de covorul de-un metru, în care scaunul meu cu rotile se scufundă mereu ca în nisip mișcător, dar indiferent… Mult mai important e că am văzut cum Anouk s-a oprit ca să arunce ceva într-un coș de gunoi din alamă care atârna de perete.

Gerlinde se îmbujora sporadic atunci când vorbea, amintirea părând s-o însuflețească.

— Apoi, când nu s-a mai mișcat din loc, m-am deplasat cât de repede am putut în spatele unei vaze gigantice cu care sunt decorate holurile aici pe navă, chiar la momentul potrivit, astfel încât să nu mă vadă căpitanul.

— Căpitanul?

— N-am idee ce căuta acolo la ora aia, dar aproape că fetița i-a picat în brațe. Uitați-vă și dumneavoastră!

Gerlinde scoase un telefon mobil din buzunarul treningului și-i arătă o fotografie. Era întunecată și mișcată.

— Da, da. Nu sunt chiar un Helmut Newton în spatele obiectivului.

Gerlinde se bosumflă.

— Ar fi trebuit să folosesc blițul, dar nu voiam să fiu descoperită. Și așa a trebuit să mă întind printre frunze ca să prind măcar ceva în fața lentilei.

— Cine mai e aici în imagine? întrebă Martin.

În fotografie erau o fetiță, un bărbat adult și o a treia persoană, care stătea între ei. Era puțin mai înaltă decât Anouk, dar la fel de slabă.

— Aia-i Shahla, un suflet bun. Uneori face curat și la mine în cabină. Shahla s-a repezit la cei doi, după ce-a scos un braț de șervețele folosite din infirmerie. A fost o noapte sălbatică.

Gerlinde imită cu mișcările mâinii drepte o navă care se legăna.

— Recunosc, în momentul în care am făcut fotografia nu mi-era clar cine era fetița. Asta am priceput-o abia când am trecut prin dosarele mele de cercetare și am dat peste fotografia din anunțul dispariției lui Anouk. În acel moment știam doar un lucru: micuța are nevoie disperată de ajutor. Totuși era trecut cu jumătate de oră după miezul nopții, fetița nu avea altceva decât un tricou și lenjerie intimă pe ea și era toată plânsă. La întrebarea căpitanului dacă s-a pierdut, n-a răspuns. Nici la cea despre unde ar fi părinții ei.

— Toate astea le-ați ascultat?

— Credeți că stau în scaun cu rotile pentru că sunt surdă? Plantele mi-au obstrucționat ce-i drept vederea, dar totuși nu și auzul. Am mai auzit și cum căpitanul a avertizat-o insistent pe Shahla să nu vorbească despre asta cu nimeni. Apoi au dus-o pe amărâtă la dr. Beck în infirmerie. După ce au plecat cu toții, am găsit asta în coșul de gunoi.

Gerlinde arătă spre jucăria de pluș pe care Martin încă o ținea strâns în mâna stângă.

— Îl aruncase acolo?

Martin se holba la ursuleț care, în mod ciudat, îi părea familiar și străin în același timp.

— Jur pe elasticul ciorapilor mei medicinali.

Gerlinde își ridică mâna dreaptă.

— Îl recunoașteți, nu-i așa?

Gerlinde continuă să vorbească abia când el o privi în ochi.

— Ăsta nu e cumva chiar ursulețul pe care fiul dumneavoastră Timmy îl ținea strâns în fotografiile care au circulat pe-atunci în presă?

Martin aprobă. Luat în sensul strict, era doar o revistă care, la un an după tragedie, sub titlul Lost – de ce dispar tot mai mulți oameni de pe navele de

croazieră?, raportase și despre familia lui și astfel publicase și poza lui Timmy.

Impresionant, cât de bine informată era Gerlinde.

— Și asta s-a întâmplat alaltăieri?

— Da. Pe distanța Oslo-Hamburg.

— Se știe deja unde s-a aflat Anouk în toate săptămânile astea?

Gerlinde gesticulă disprețuitoare cu mâna-i osoasă.

— Nu prea cred, cel puțin după cât de agitat era căpitanul când i-am făcut o vizită a doua zi de dimineață.

Ea râse răutăcios.

— Mai întâi a negat tot și a încercat să mă convingă de faptul că medicamentele mele betablocante induseseră halucinații. Apoi, când a văzut fotografia, a făcut pe el și a fugit la Igor.

— Igor Kalinin? Proprietarul? E aici, la bord?

— Și-a rezervat apartamentul duplex acum paisprezece zile, în Funchal. Îl cunoașteți?

Martin aprobă. Se întâlnise o dată cu el în sala de judecată. Știind că este un fost membru al Legiunii străine, de origine ruso-germană, majoritatea își imaginau o matahală dură. De fapt, acest milionar self-made în vârstă de 57 de ani, căruia îi aparținea a doua cea mai mare flotă de nave de croazieră, avea mai degrabă aspectul unui licean intelectual. O postură încovoiată, ochelari fără rame, așezați pe un nas ascuțit, și o bordură a cheliei care-i ajungea până după urechi.

Ce căuta la bord?

— De la el am numărul dumneavoastră de telefon, explică Gerlinde.

— Poftim?

— Igor a trecut personal pe la mine să-mi îndruge bălării, cât de distructivă poate fi o bârfă scornită despre pasageri dispăruți și reapăruți. Voia să-mi provoace frică și-mi flutura dosarul de la procesul pe care l-ați întreprins împotriva lui, cu mențiunea că nu aș vrea să sufăr un naufragiu din cauza acuzațiilor false, așa ca dumneavoastră, domnule Schwartz.

Gerlinde surâse strâmb.

— Dar așa a omis că numărul dumneavoastră privat de telefon era trecut în notele procesului. Din perspectiva asta, el și cu limitatul de Boenhoeffer mi-au băgat primii ideea în cap să vă contact…

— Bonhoeffer? o întrerupse Martin consternat. Daniel Bonhoeffer?

Criminalul care nici nu s-a deranjat să se întoarcă?

— Da. Cum de arătați dintr-odată ca un frigider?

Era imposibil. Ce-i drept, Martin pierduse procesul, dar, în urma celor întâmplate, Bonhoeffer fusese totuși suspendat.

— Da, Daniel Bonhoeffer. Căpitanul.

Un fulger traversă capul lui Martin, de parcă cineva i-ar fi străpuns creierul cu un ac încins.

— Ah, Dumnezeul meu, cumva n-ați știut că a fost repus în funcție? întrebă Gerlinde șocată.

Martin nu-și luă la revedere. Nici de la ea, nici de la majordomul din camera alăturată. Își apucă rucsacul impermeabil, îndesă ursulețul într-unul dintre buzunarele exterioare și pe cât de iute i se răspândise durerea prin cap, pe-atât de furtunos dădu buzna afară din cabină.

Capitolul 12

— N-avem nici cea mai mică idee unde a fost Anouk, răspunse Daniel la întrebarea pe care Julia tocmai i-o adresase. Micuța nu scoate niciun cuvânt. E complet mută.

— E incredibil! spuse ea.

Atât de incredibil încât se întrebă de ce încă nu auzise nimic de cazul ăsta spectaculos la știri. În timpul zborului dintre Berlin și Londra frunzărise toate ziarele. Nici măcar unul nu raportase o fetiță profetică, ce se sculase din morți pe un vas de croazieră.

— Am avut turbulențe pe mare, iar la sfârșitul turei mele am vrut să verific dacă e totul în regulă la infirmerie, când micuța mi-a nimerit în brațe. Mai întâi am crezut că fetița s-a rătăcit noaptea, dar îmi părea straniu de familiară. Ciudat mai era și faptul că nu purta o brățară, când, de fapt, aici, la bord, toți copiii poartă una la încheietură; o bandă din plastic roz cu un microcip. Cu ea pot deschide zona rezervată pentru copii și pot cumpăra de la bar sucuri, dulciuri sau înghețată.

— Și de aia sunt stocate în cip datele personale? întrebă Julia fără să-și ia privirea de la fotografia cu Anouk, pe care Daniel i-o înmânase.

Fusese capturată într-o cameră inundată cu lumină artificială, iar în fundal vedea un dulap alb cu o cruce roșie.

— Exact. Doar că la infirmerie am reușit foarte repede să-i stabilim identitatea chiar și fără brățară. Și, când am adus-o la ea, dr. Beck s-a gândit imediat la Anouk Lamar, iar comparația cu o fotografie a pasagerului, făcută cu două luni în urmă, ne-a adus apoi confirmarea.

— Incredibil.

Julia își rotunji buzele când expiră.

— Și ce s-a întâmplat cu mama ei? întrebă ea.

— E în continuare dispărută.

— Și tatăl?

— A murit în urmă cu trei ani de cancer. Mai are doar un bunic în apropiere de Washington.

— Cum a reacționat la vestea că nepoata lui încă trăiește?

— Bunicul? Deloc. Nu i-am spus.

Julia își ridică sprâncenele neîncrezătoare.

— Cum așa?

— Din același motiv pentru care nici cu autoritățile n-am vorbit încă.

— Poftim, poliția nu a fost înștiințată?

— Nu. Nici autoritățile din Germania, nici din Anglia sau SUA. Dacă am fi făcut-o, n-am prea fi fost acum în drum spre New York.

— Un mooooment, spuse Julia lungind acel o incredibil de mult. O fetiță, care, cu câteva săptămâni în urmă, era declarată mai întâi dispărută și apoi moartă, reapare brusc, așa, ca din neant – și asta se mușamalizează? Așa, pur și simplu?

Din cauza asta nu existase un reportaj la știri.

— Nu așa, pur și simplu, o contrazise Daniel. E foarte complicat. Nu înțelegi.

Ochii căpitanului se înlăcrimară.

— La naiba, nici măcar nu înțelegi de ce-ți povestesc toate astea.

Asta era adevărat. Venise la el pentru a-și discuta îngrijorările referitoare la Lisa, iar acum conversația se transformase într-o destăinuire a nașului ei.

— Atunci lămurește-mă, spuse Julia blând.

Dacă ar fi stat mai apropiați unul de celălalt, l-ar fi prins de mână.

— Îmi pare rău, am ajuns la capăt. Sunt șantajat. Și nu știu ce ar trebui să fac.

— În ce sens șantajat? Cu ce? Și de către cine?

— De șeful meu, Igor Kalinin. Trebuie să aflu unde a fost Anouk și ce i s-a întâmplat. Pentru asta am șase zile la dispoziție. Până ajungem la New York.

— Tu singur?

— Cel puțin fără autorități, fără ajutoare oficiale.

— Dar cum așa?

Julia încă nu înțelegea niciun cuvânt.

— Pentru că nu ne permitem transparență în chestiunea asta. Ne-ar fi piatră de mormânt.

Daniel se ridică și merse la biroul său, care avea o placă de mahon șlefuită și două sertare dedesubt, în care dosare sau alte documente puteau fi păstrate în spatele unei uși care se încuia. În sertarul din dreapta se afla un seif al hotelului, al cărui volum era mai mare decât părea la prima vedere, pentru că totuși Daniel, după ce-l descuiase cu un cifru, scoase dinăuntru un biblioraft greu.

— Îți amintești când ți-am spus că, în majoritatea cazurilor, sinuciderea ar fi cauza pentru un pasager 23?

— Da.

— Am mințit.

Întors în zona de relaxare, deschise biblioraftul aparent întâmplător, undeva în prima treime.

Atinse cu degetul pagina din fața lui, care arăta precum coperta unui dosar de la poliție.

— Uite, doar un exemplu. 2011, The Princess Pride în cursă pe riviera mexicană. Marla Key, în vârstă de 33 de ani, americancă. Dispare în noaptea de 4 decembrie. Conform mărturiei echipajului, tânăra mamă a căzut beată peste balustradă. Dar de ce portofelul ei încrustat cu perle e deteriorat? Iar banii dispăruți? Și de ce a fost pus un carton peste singura cameră de supraveghere care ar fi putut să-i arate căderea?

Daniel frunzări câteva pagini mai în față.

— Și uite, un an mai târziu, tot în decembrie, de data asta pe nava noastră soră, Poseidon of the Seas. Cabina 5167. O femeie de 25 de ani, din München, voia în dimineața nunții ei să facă baie în piscină. N-a mai fost văzută vreodată. După o căutare superficială, echipajul declară suicid. Deși femeia programase cu o zi înainte o vizită la coafor chiar în ziua dispariției! Sau chiar de curând…

Daniel deschise la ultima pagină.

— …cazul italianului Adriano Monetti, care a dispărut în dreptul Maltei de pe Ultra Line 2, după ce le-a spus prietenilor că se duce puțin până la toaletă.

Daniel închise coperta biblioraftului cu o bufnitură.

— Aș putea să continui așa ore întregi. Există pagini web dedicate fenomenului pasagerilor dispăruți: international cruisevictims.org, cruisejunkie.com sau cruisebruise.com, ca să le numesc doar pe cele mai cunoscute dintre ele. Și astea nu sunt pagini conspirative ale dezaxaților, ci

puncte de acces pentru rude și cruise victims, cum se numesc oamenii care se crede că au fost victimele unei crime în largul mării.

Julia observă un strat subțire de transpirație pe fruntea lui Daniel.

— Multe dintre ele sunt considerate de încredere de către avocați. Nu-i de mirare. Industria croazierelor e în floare, o cifră de afaceri de miliarde. În momentul de față, 360 de nave traversează oceanele; doar anul ăsta li se vor alătura încă 13. E logic să existe mari birouri de avocatură americane care s-au specializat să deplângă proprietarii pentru despăgubiri până la refuz. După industria aeronautică și cea a tabacului, companiile de croazieră sunt următoarele luate în vizor de avocați.

— Deci e vorba de bani? întrebă Julia.

— Firește. Mereu e vorba de bani. Imediat ce poliția o să afle de Anouk, nava Sultan va fi confiscată și percheziționată. Toți pasagerii vor trebui debarcați și-și vor cere banii înapoi cu tot cu daune. Fiecare zi pe care o petrecem stând pe loc ne costă milioane, iar aici e vorba de câteva săptămâni! Și asta încă nu-i nimic în comparație cu procesul colectiv care o să dea peste noi.

Julia văzu cum o perlă de sudoare se desprinse de unde-i începea părul și se prelinse pe tâmplă.

— Înțeleg, spuse ea și îl privi serios pe Daniel în ochi. Toți anii ăștia ați reușit să declarați fiecare caz de dispariție misterioasă drept sinucidere. Dar asta a mers câtă vreme niciunul dintre dispăruți n-a reapărut.

Daniel aprobă.

— Sute de cazuri. Fiecare dintre ele ar fi iarăși analizat. N-am supraviețui. Întreaga industrie n-ar supraviețui.

— Și din cauza asta fetița ar trebui sacrificată, pentru profit? întrebă Julia și se ridică.

— Nu, firește că nu.

Daniel părea disperat.

— Fac tot ce pot ca să previn ce-i mai rău.

— Ce-i mai rău? Asta ce ar însemna dacă nu ai reuși să afli ce s-a întâmplat cu Anouk până ajungem la New York?

Căpitanul privi în sus. Privirea i se împietrise.

— Atunci o vor face pe fetiță să dispară încă o dată. Dar de data asta pentru totdeauna.

Capitolul 13

Martin se afla în fața intrării în clinica navei de pe puntea 3, citi numele de pe ușă și fu nevoit să se gândească la o altă Elena, care și ea purta titlul de doctor, dar care nu lucra ca medic pe un vas, ci în centrul Berlinului, ca psiholog; o consilieră de cuplu de pe strada Friedrich, la care Nadia făcuse o programare cândva, la care mai apoi nu s-a prezentat niciunul dintre ei. Parțial din lașitate, parțial din cauza convingerii că o să se descurce și fără ajutorul unui străin.

Cât de naiv.

În căsnicia lor au trecut des prin impasuri. Nu era de mirare. Jobul lui Martin ca detectiv sub acoperire aducea cu sine necesitatea de a sta cu săptămânile, ba chiar cu lunile, departe de casă, iar cu cinci ani în urmă se întâmplase explozia finală, care i-a arătat lui Martin foarte clar în fața ochilor că nu mai putea continua așa.

Ajunsese în mod surprinzător cu o zi mai devreme acasă de la un workshop de pregătire profesională. Scenariul clasic. Era ora opt dimineața, locuința din Schmargendorf [1] era goală, Nadia și Timmy se aflau la școală. Patul în care se prăbuși nu era făcut și mirosea a transpirație. Și parfum.

Și prezervativul.

Îl găsi pe partea de pat a Nadiei, între așternuturi. Gol, dar desfăcut.

Ea nu contestă, iar el nu-i făcu niciun reproș.

Și el avea nevoi în timpul lung pe care-l petreceau separați din cauza lui. Dar la el erau înăbușite de adrenalină. Nadia avusese nevoie doar de o aventură pentru a-i distrage atenția.

Martin nu aflase niciodată cine fusese tipul și nici până-n ziua de azi nu voia să știe. La două săptămâni după găsirea prezervativului hotărâră ca următorul lui contract să fie și ultimul. El îi propusese chiar să-și dea demisia pe loc, dar Nadia știa câte sunt în joc. Un sfert de an lucrase la stabilirea identității unui dependent de droguri și infractor notoriu. Brațul îi era împânzit cu urme de injecție, dintre care unele se mai vedeau și astăzi. Autoritățile poloneze, împreună cu care lucraseră, voiau să-l arunce în pușcărie pentru infracțiunile chipurile săvârșite în Varșovia, în celula unui neonazist renumit, cunoscut ca șeful unei grupări de traficanți. Martin trebuia să-i câștige încrederea ca să afle informații despre cercul de trafic de carne vie pe care-l controla. Era sigur că heroina, pe care a trebuit să și-o injecteze atunci sub privirea nazistului, purta o parte din vina pentru stările de leșin care-l copleșeau câteodată în momentele foarte stresante din punct de vedere fizic sau psihic. Pe atunci fusese necesar, pentru a nu-și destrăma legenda.

Dacă ar fi știut dinainte ce se va întâmpla, nu s-ar fi implicat niciodată în intervenția care avea să fie ultima. Nadia și cu el căzuseră de acord ca el să se înscrie pentru un post la birou. I-o promisese și plătise croaziera ei și a lui Timmy, pe un segment dintr-o cursă în jurul lumii care dura douăzeci și una de zile, oferindu-i prilej pentru a se putea distrage cât de mult posibil de la faptul că bărbatul ei își risca viața pentru ultima oară. Și pentru ultima oară pretindea față de fiul lui că va fi plecat în străinătate, în interes de serviciu, ca ghid turistic.

Martin mai aruncă o privire pe numele de pe tăbliță, care pusese în mișcare șirul de amintiri, bătu la ușă și așteptă până i se deschise.

— Ei, dar ați ajuns devreme, zâmbi doctorița de pe navă și-i întinse mâna pentru a-l saluta.

Dr. Elena Beck era trecută de 30 de ani, avea părul blond, prins într-o coadă, ajungându-i până la omoplați, și, în afară de urma de ruj roșu și o idee de fard, era nemachiată. Pielea ei abia dacă se distingea la nuanță față de uniforma albă ca zăpada și probabil că și pe ploaie avea nevoie de un factor de protecție solară de 50. Ochii ei alcătuiau un contrapunct interesant

pe chipul de altfel plicticos de simetric. Străluceau ca pietrele albastre de mozaic pe fundul unei piscine.

— Două ore de la plecare, și dumneavoastră deja vă e rău? întrebă dr. Beck în legătură cu apelul primit cu cinci minute în urmă.

La primul impuls nervos, Martin voise să-l șifoneze pe căpitan, acel porc respingător, căruia îi atribuia o parte din vină pentru neglijența față de familia lui. Dar durerile de cap, care-l asaltaseră în cabina Gerlindei, îl mânaseră mai întâi la aer curat pentru jumătate de oră, ca să poată gândi limpede, apoi redeveni conștient că, vizitându-l pe căpitan, nu putea decât să se facă de râs. În afară de asta, pasarela era oricum securizată împotriva accesului neautorizat.

1. Localitate în sud-vestul Berlinului (n.tr.).

Capitolul 14

— Bun venit la bord, domnule Schwartz.

Martin se ridică. Bărbatul de la celălalt capăt al firului avea o voce fermă și ușor răgușită. Vorbea germana cu un accent slavic insesizabil. Martin estimă că se apropia de 60 de ani. Vocea i se părea familiară, dar nu îl putu asocia cu nicio imagine din memorie.

— Cine sunteți?

Martin se așteptase să fie căpitanul, dar lașul nu se încumeta probabil nici măcar să poarte cu el o discuție telefonică.

— Numele meu e Igor Kalinin, răspunse patronul spre surprinderea lui Martin. Sper că vă place nava mea.

— Închisoarea dumneavoastră, ați vrut să spuneți. Unde-i fetița?

Igor chicoti amuzat.

— Ah, deci ați avut deja discuția cu Gerlinde Dobkowitz.

Martin ezită. O pauză pe care proprietarul navei o folosi pentru a-i destăinui că știa totul despre fiecare pas pe care-l făcuse la bord.

— Doar nu v-ați închipuit că ați fost chemat de o bătrână nebună ca s-o ajutați, nu-i așa? În realitate, eu am vrut să vă am la bord.

Chicoteala se intensifică.

— Bătrâna Dobkowitz crede că ne-a săpat o groapă prin faptul că v-a consultat, dar, de fapt, doar a căzut pradă unuia dintre trucurile mele de prestidigitație.

Martin aprobă mut. Se gândise deja la asta. Ce-i drept, nu-și schimbase numărul privat de ani de zile, dar doar pentru că nu existase niciun motiv să o facă. Desigur, avocații lui îl știau, dar nu l-ar fi făcut niciodată public în mențiunile de la proces.

Miliardarul trebuia să dispună de surse excelente și să-i fi dat intenționat dosarele lui Gerlinde, pe care trecuse mai înainte numărul lui de telefon.

— De ce îmi povestiți toate astea? întrebă Martin.

Își întoarse spatele spre doctoriță și se apropie de hublou. Soarele tocmai apunea, iar orizontul strălucea roșiatic deasupra mării.

— Ca să inspir încredere.

Martin râse batjocoritor.

— Prin faptul că admiteți manipularea altor oameni?

— Da, sunt o fire onestă, râse Igor. Și cu mâna pe inimă vă spun că a trebuit să mă folosesc de Gerlinde pentru a vă câștiga drept colaborator. Dacă Bonhoeffer sau eu v-am fi sunat, n-ați fi venit niciodată la bord.

— Tocmai ați spus colaborator?

— Da. Vreau să vă angajez.

Acum râse Martin.

— Ca ce?

— Ca terapeut. Tratați-ne pasagerul 23.

Martin își atinse fruntea.

— Nu sunt vreun psiholog pentru copii.

— Dar ați studiat psihologia.

— Asta a fost de mult.

— În afară de asta, știți prin natura meseriei dumneavoastră cum să procedați cu victimele traumatizate. Și cu cele sub acoperire. Ocupați-vă de micuță. Aflați unde a stat ascunsă Anouk în ultimele două luni.

Martin își apăsă palma pe hubloul rece și scutură din cap.

— De ce ar trebui să vă ajut să răpiți o fetiță?

— Pentru că nu aveți de ales.

— Cumva mă amenințați că o veți face pe micuță să dispară dacă aș oficializa cazul? întrebă Martin.

— Asta ați spus-o dumneavoastră.

Pe fundal i se părea că aude un câine de talie mică lătrând, dar n-ar fi putut să fie sigur.

— Bonhoeffer crede că, de când vi s-a întâmplat tragedia, nu mai sunteți chiar în toate mințile, spuse Igor. Dar ați fi în stare să rezolvați misterul lui Anouk Lamar. Și astfel poate și propria dumneavoastră traumă. Aveți totuși un interes primordial, de natură personală pentru cazul ăsta, am dreptate?

Martin se gândi la ursulețul care acum se afla în rucsacul lui, și privi înspre doctorița care de la începutul apelului nu se mișcase din loc. Stătea în continuare în fața scaunului de tratament cu fiola în mână și arăta ca cineva care se simte nelalocul lui la propria petrecere.

— Cred că o să raportez asta oficialităților, spuse Martin.

Doctorița încuviință abia sesizabil. Un gest inconștient al aprobării.

— Ca să le spuneți ce?

Vocea lui Igor deveni mai profundă și oferi o imitație chiar deloc proastă a unui Martin bariton:

— Salut, sunt Martin Schwartz, tipul care deja a reclamat compania de transport marin Kalinin împreună cu căpitanul ei. Da, știu că pe atunci nimeni n-a vrut să mă creadă că familia mea nu a sărit în brațele morții, deși toate dovezile arătau într-acolo. Da, presa a scris că aș fi orbit de doliu și am vrut, în ciuda cârpei îmbibate cu cloroform de lângă pat, să găsesc un vinovat pentru tragedie. Dar de data asta chiar am dovezi că pe navă se petrece ceva straniu.

Igor râse de parcă ar fi spus o glumă indecentă.

— O să mă asculte, repetă Martin. De data asta există prea mulți martori.

— Vorbim acum despre bunicuța nebună care e privită ca smintită până și pe forumurile ezoterice? Ah, și mult noroc cu cei de la FBI. Atenția lor va fi atrasă asupra noastră imediat ce raportăm pasagerul 23. Anouk Lamar e americancă. Vor confisca nava și vor ordona o percheziție de o lună.

— Care vă va costa milioane.

— Și pe dumneavoastră adevărul, Martin. Chiar credeți că cei de la FBI vă vor face aceeași ofertă ca mine?

— Ce ofertă?

Martin avu senzația că urechea lui dreaptă devenea din ce în ce mai fierbinte și mută receptorul la cealaltă.

— Vă las să vorbiți cu fetița, spuse Igor. Atât de mult și de des cât doriți. În schimb, agenții de la FBI o să vă considere părtinitor, dragul meu domn Schwartz. Doar prin mine aveți acces nerestricționat în toate zonele navei.

— Și eu trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ea fără să fac publică întâmplarea?

— Corect.

Martin închise ochii. Îi deschise iar. Nu găsi niciun gând clar.

— Unde e Anouk? întrebă el.

— Dr. Beck vă va duce la ea. Mâine, chiar dis-de-dimineață.

— Vreau s-o văd imediat.

Igor râse.

— Asta e problema cu dorințele, domnule Schwartz. Doar cele nepotrivite se întâmplă imediat. Dormiți mai întâi. Mâine va fi cu siguranță o zi obositoare.

Capitolul 15

Querky: deci o duci la capăt?

Moonshadow: da, îți mulțumesc.

Querky: pentru ce?

Moonshadow: că mă ajuți! fără tine n-aș reuși.

Lisa închise clapeta de la notebook și-l împinse sub cuvertură întrucât i se păruse că aude ceva în cabina alăturată a mamei ei, dar era doar mobila încorporată, care trosnea din încheieturi când nava se mișca. Nu ciocănea nimeni la ușa de trecere.

Pfiu.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost ca mama ei s-o vadă cu un calculator. Mobilul i-l predase pe durata concediului, doar aparent de bunăvoie. În primul rând, apelurile în larg erau fără doar și poate mult prea scumpe, și, în al doilea, putea naviga mult mai bine pe notebook, cel pe care-l adusese în secret la bord. Din fericire, obiectul mic din rucsac nu fusese observat de mama ei.

Ca multe altele.

Ca să fie sigură, mai lăsă să treacă un timp, apoi se încumetă să se întoarcă la chat.

Oricum, trebui să se autentifice din nou, conexiunea fiind întreruptă automat când monitorul era stins, dar asta nu era o problemă. Conexiunea WLAN din camere era gratuită și funcționa a-ntâia, cel puțin câtă vreme se

aflau în apropierea țărmului. După cină, imediat după ora 22:00, păreau să nu fie prea mulți online. Majoritatea probabil își petreceau prima seară încă la unul dintre baruri, în Aquatheater, unde astăzi se desfășura un recital de patinaj artistic, în cinematograful 4D sau se plimbau în aerul de noapte relativ blând, pe punțile exterioare.

Lisa servise un meniu foarte obositor de cinci feluri cu mama ei într-un restaurant, în comparație cu care sala de mese din filmul Titanic părea ca o cantină pentru vagabonzi. Șase sute de musafiri puteau să ia în același timp masa pe două etaje legate între ele de o scară dublă masivă. Pentru fiecare masă era răspunzător un chelner cu livret, iar pe măscăriciul care le fusese atribuit îl observase Lisa cât fusese de încântat că ea nu prea îndeplinea deloc recomandarea de dresscode-smart-casual [1], fiind îmbrăcată într-o fustă plisată neagră și un tricou cu cap de mort.

În fine.

Mai degrabă i-ar fi servit un cârnat decent cu curry, în loc de carne gătită pe jumătate peste un sos-de-prune-cu-ceva. Îi plăcuse la fel de puțin ca și întrebările îngrijorate ale mamei ei:

— Îți merge bine, micuțo? Ai probleme? Vrei să vorbești despre asta?

La sfârșitul mesei, Lisa fusese atât de extenuată de minciunile ei, încât n-a mai fost nevoie să simuleze deloc oboseala ca să aibă voie să meargă singură în cameră.

Activă ultima fereastră care fusese deschisă în browser.

Easyexit se deschise într-o fracțiune de secundă și se afla iar într-un chatroom privat și, așa cum o asigurase Querky, criptat pe mai multe niveluri.

Moonshadow: sorry, sunt iar online.

Querky: maică-ta?

Moonshadow: alarmă falsă.

Querky: crezi că bănuiește ceva?

Moonshadow: cel puțin a găsit filmarea.

Mai devreme, la masă, ar fi preferat să-i fi urlat adevărul în față mamei ei, când, după multă ezitare, deschise discuția și o întrebase îngrijorată dacă e „adevărat”.

— Da, mama, eu sunt curva de pe internet. Dar nu ăsta e motivul pentru care aș prefera să-mi tai venele sau să mă arunc în fața metroului. Nu din cauza filmării.

Lisa simți cum furia din ea crește iar.

Vai, fișierul bântuia deja de câteva săptămâni pe rețea. Era o minune că durase atât până să-l găsească mama ei. Și asta doar pentru că i-l trimisese Schiwy.

Și acum șocul îi era mare, când, în fapt, ea era totuși târfa care se culcase cu profesorul ei. Rahat, vita proastă credea probabil că dacă ți-o tragi, devii invizibil. Când, de fapt, trebuia doar să treci în ziua nepotrivită la ora nepotrivită pe lângă cafeneaua nepotrivită și ai fi văzut cum își băgau limba pe gât. Vomit.

Querky: hei, mai e cineva acolo?

Ea se holbă la cursorul care clipocea. În Easyexit-Chat scriai cu font alb pe fundal negru, ceea ce se potrivea unui forum de ajutor pentru sinucidere și care, în timp, se dovedea estetic plăcut.

Moonshadow: când e momentul potrivit să O fac?

Querky: nu imediat. mai întâi să se asigure că e totul OK cu tine.

Moonshadow: cred că azi mi-a reușit foarte bine asta.

Deja de la plecare pusese în scenă un show demn de Oscar, de parcă s-ar bucura de călătorie.

— E atât de fain, mami.

Chiar îi reușise să stoarcă o lacrimă. Bisul fusese jocul de teatru de la cină.

— Nu-ți face griji, îi explicase mamei ei. Filmarea e un hoax, un fals. Aia nu-s eu. Asta o știu toți prietenii mei. Și gunoiul care a postat mizeria aia despre mine nu e luat în serios de nimeni de la școală. Râdem despre asta, eu și prietenele mele. „Prietenele mele și cu mine”, da, mama. Știu! În acest moment, datorită prietenului meu mă întâlnesc atât de rar cu prietenele mele de la școală. Da, am unul. Acum a ieșit. Pfiu! Nu voiam să ți-o spun, de-aia sunt așa ciudată în ultimul timp. Nu, nu-i ce crezi tu. Cu el nu s-a întâmplat altceva decât îmbrățișări.

Odată cu amintirea aceea, Lisei îi veni în minte ceva amuzant, pe care trebuia neapărat să-l împărtășească cu Querky.

Moonshadow: i-am zis mamei că am fi un cuplu.

Querky: ha?

Moonshadow: când i-am spus că aș fi împreună cu un băiat, m-a întrebat de numele lui. singurul care mi-a venit spontan a fost porecla ta.

Querky: crede că pe iubitul tău îl cheamă QUERKY????

Lisa trebui să rânjească.

Moonshadow: i-am spus că ar fi poreclă de la Querkus, numele tău de familie.

Querky: vai, dac-ar ști… ☺

— E mai în vârstă ca mine, fabulase ea în continuare. Șaptesprezece. O să-l cunoști cu siguranță curând. Dar nu-i spune nimic despre asta lui tata, da?

Mama ei o privise atât de ușurată, ca odinioară cea mai bună prietenă a ei, când, după excursia cu clasa, îi venise totuși menstruația de mult întârziată.

Tatăl ei nu i-ar fi crezut niciodată porcăria aia. Avocații erau din fire suspicioși, credea ea.

Lisa fu smulsă din gândurile ei de un zumzet, dar era doar minibarul din care-și luă o Cola, care – la fel ca toate sucurile și toată mâncarea de pe Sultan – era gratis.

Ajunsă înapoi pe pat, se așeză iar turcește, luă o înghițitură din sticla minusculă și privi scurt spre ușa de la balcon, în care întreaga cameră se oglindea. Nava coti într-o parte, în timp ce ea tasta pe notebook:

Moonshadow: am citit că înecul trebuie să fie teribil. incredibil de dureros. nu ca un extaz, cum scriu unii.

Querky: n-ai voie să te gândești la asta. astfel de gânduri doar te încurcă.

Mai ușor de zis decât de făcut. Se gândea constant la dureri. Începuseră odată cu divorțul părinților ei. Tatăl său a fost primul care a abandonat-o. Din păcate, nu singurul. În mod straniu, chinul sufletesc era mult mai intens decât durerea fizică. Dimpotrivă, când se tăia, durerea era singura care o făcea să se simtă în viață.

Lisa tocmai voia să-l întrebe pe Querky când ar trebui să fie online mâine, când minibarul zumzăi iar.

Se ridică confuză.

Zgomotul era prea regulat pentru unul cauzat de vreo defecțiune oarecare. Voi să-i trimită un mesaj partenerului ei de chat că ar urma să fie scurt off-line ca să verifice ceva, dar Querky i-o luase înainte:

Querky: ce bâzâie tot timpul la tine???

Speriată, își duse mâna la gură.

Verifică iconițele de pe ecran. Microfonul și camera web erau oprite.

Cum poate Querky să audă asta?

Când deschise minibarul din dulapul de sub televizor, zgomotele deveniră mai puternice.

În spațiul interior se aflau o duzină de sticle, sucuri și bere, iar în compartimentul lateral alte câteva mini-băuturi spirtoase și alune. Nimic ce ar putea zumzăi. Și totuși ceva bâzâia ritmic.

Lisa deschise compartimentul cu gheață și făcu o descoperire.

Lângă un recipient pentru cuburi de gheață era un plic albastru-deschis, mic, având logoul companiei de transport. Plicul antișoc făcu ceva, care o determină pe Lisa să se retragă de lângă frigider cu un țipăt ascuțit: vibră.

În primul moment crezuse că sunt viermi care se zvârcoleau în interiorul plicului, dar asta era imposibil.

Nu la minus opt grade. Și viermii nu zumzăie la intervale regulate!

Abia după ceva vreme, Lisa se gândi la ce urma să facă și luă plicul ca să-l deschidă.

Chiar așa.

Plicul era căptușit și bine izolat, de aceea mobilul pe care-l scoase nu se simți deosebit de rece.

— Alo?

— Ei bine, în sfârșit, raportă o voce pe care și-o imaginase complet altfel.

— Querky? întrebă Lisa și se sili să vorbească încet, astfel încât mama ei să n-o poată auzi din cabina alăturată.

— Cine altcineva?

— Vai, vai, vai.

Lisa râse ușurată. Inima îi bătea ca după un sprint de o sută de metri.

— M-ai speriat de-a binelea.

— Cum așa, drăguțo? Doar ți-am spus că te voi însoți în marea ta călătorie.

Acum și Querky râdea.

— Am pentru tine șurubelnița, doza de spray și lista cu camerele de supraveghere. Fii atentă, Lisa, îți spun unde și cum le găsești pe toate!

1. „Ţinută elegantă de zi cu zi” (engl., în original) (n.r.).

Capitolul 16

08:30 ora la bord

49°40' N, 07°30' W

Viteză: 27 noduri, Vânt: 15 noduri

Valuri: 1,5-4 picioare

Distanță de Southampton: 219,6 mile marine

Marea Celtică

„Accesul permis doar personalului autorizat" scria pe ușa de oțel, care, doar prin lăcuirea roșie, semnaliza că dacă erai neautorizat, nu aveai ce căuta în spatele ei.

Dr. Elena Beck își glisă cartela de acces printr-un dispozitiv de citire și se auzi un zumzet ca de aparat de ras.

— Ca să fiu bine înțeleasă, spuse ea și împinse ușa cu umărul, nu o consider o idee deosebit de bună ca un bărbat străin să fie lăsat cu ea…

— Aha, spuse Martin. Și eu care credeam că arătați așa plouată pentru că n-ați avut voie să mă injectați ieri.

Doctorița nu schiță nicio expresie.

— Dar, își completă ea propoziția, sunt foarte fericită că un psiholog se ocupă de Anouk; cineva care are experiență cu violența și victimele traumatizate. Micuța are nevoie de orice ajutor.

O urmă peste un prag înalt, intrând într-un coridor îngust și luminat.

Pe puntea A, imediat deasupra liniei de plutire, culoarele utilitare aveau puține în comun cu cele ale zonelor pentru pasageri. În loc de un covor gros, pășeai pe linoleum, tapetul era vopsit gri ca betonul și degeaba căutai picturi înrămate.

— Unde-i lașul nostru? întrebă Martin.

Era obosit și avea senzația că nu dormise nici măcar o oră. În ziua anterioară, după ce făcuse duș, se întinsese gol pe un pat mult prea mare pentru o singură persoană și se holbase atât de mult la tavan, până când soarele răsărise iar peste Atlantic. Apoi își luase pastilele și apucase receptorul ca să-l mustreze pe Bonhoeffer, întrebându-l când avea să fie în sfârșit lăsat s-o vadă pe Anouk Lamar. Acum, la bord era puțin după ora opt și jumătate (în timpul rutei transatlantice spre vest, ceasurile erau date înapoi cu o oră în fiecare noapte), adică în total trebuise să aștepte aproape trei ore înainte ca dr. Beck să-l preia din camera lui.

— Vă referiți la căpitan? De ce nu ne însoțește?

Ea făcu o jumătate de pas înaintea lui, coada blondă îi sărea de pe un umăr pe celălalt, iar tălpile adidașilor ei scârțâiau. Sub brațul stâng ducea un clipboard albastru și chipiul ei de ofițer.

— Urmează să aibă o ședință cu ofițerii în planetariu și m-a rugat să preiau eu programarea. Are multe de făcut.

Martin chicoti.

— Asta-mi pot imagina. Așa o răpire poate să-ți cam fure somnul, nu?

Ea se opri în loc și scutură din cap.

— Ascultați, nu știu ce a intervenit între dumneavoastră și căpitan, dar vă pot asigura de un lucru: Daniel Bonhoeffer e un bărbat prudent și integru.

Nouă nu ne pasă decât de binele fetiței, iar întreaga chestiune este la fel de neplăcută pentru el, ca și pentru mine.

— Da, cu siguranță.

Martin zâmbi disprețuitor.

Și găinile mor de la carii.

Trecură pe lângă mai multe uși de ambele părți ale coridorului, dintre care unele stăteau deschise, așa încât Martin putu să arunce o privire în cabinele echipajului. Compartimente simple, cu dulapuri deschise și paturi rabatabile, ca în vagoanele de dormit ale unui tren. Doar că mai înguste.

Doctorița îi explicase, înainte de îmbarcarea în lumea subterană a croazierelor, că pe prima punte inferioară o să treacă pe lângă zona pentru staff, acel district rezervat acelor angajați ai hotelului care, în ierarhia navei, se situau mai sus: cameriste, barmani, chelneri și alți angajați ce prestează servicii. Iar mai jos, pe punțile B și C, trăia echipajul: angajați de la bucătărie, spălătorie, de la propria stație pentru incinerarea gunoiului, pentru desalinizarea apei de mare sau din camera motoarelor. Oameni pe care niciun oaspete care plătea nu-i vedea la față.

Se presupunea că zona pentru staff ar fi mai confortabilă decât cea pentru echipaj, dar, deja de pe puntea A, Martin avea senzația că se plimba printre celulele unei închisori. În spatele ușilor închise auzea râsete diferite, cineva urlă ceva într-o limbă pe care n-o înțelegea, iar în cabina pe lângă care tocmai treceau stăteau doi bărbați în boxeri, jucând cărți și ascultând muzică rap.

Când cei doi pe jumătate goi o văzură pe doctorița subțire și înaltă trecând prin fața lor, scoaseră limba la ea și produseră niște sunete gâfâite. Unul dintre cei doi își băgă mâna în chiloți.

— Vreți să controlați ce țin în mână, doctore? strigă în engleză în urma ei.

— Dacă o poți ține într-o mână nu-s interesată, răspunse ea și culese râsete răsunătoare.

Cotiră într-o intersecție de coridoare ceva mai largi, în care erau parcate mai multe cărucioare de servire.

— Acum suntem pe Broadway, explică ea și arătă spre un indicator stradal american pictat pe podea. Toate căile de acces de pe puntea staffului sunt numite după străzi din Manhattan.

— Și asta ajută la orientare?

— Mai mult sau mai puțin. Momentan ne îndreptăm uptown, în direcția Times Square, centrul de distracție pentru angajați, unde pot juca tenis de masă și paria la aparate. Dacă vă rătăciți, trebuie pur și simplu să vă întoarceți pe Park Avenue, de unde tocmai am venit, și de acolo iar la Grand Central Station, prin care am intrat în zona asta. Toate sunt marcate.

— La îndemâna oricui, spuse Martin sarcastic. Chiar și copiii se descurcă să iasă de aici în două luni, nu-i așa?

Elena Beck se opri în loc. Privirea ei se asprise. Dar aparent asta nu i se datora lui, ci mai degrabă circumstanțelor care îi mânaseră pe amândoi acolo jos. Privi primprejur dacă cineva trăgea cu urechea, apoi spuse încet:

— Sunt în aceeași situație ca dumneavoastră. Nici eu nu mă simt deosebit de bine în rolul meu.

— Ah da? Și cum de nu ați luat imediat legătura cu poliția?

— Pentru că atunci i-aș fi pus fetiței viața în pericol, răspunse Elena laconic.

— La ce vă referiți?

— Căpitanul e șant… începu ea, dar apoi scutură din cap.

— Șantajat?

— Uitați ce am spus. N-am voie să vorbesc despre chestiunea în cauză. În afară de asta, sunteți totuși de la poliție, nu-i așa?

Da, corect.

Oricum, insigna lui valora aici, la bord, aproximativ cât steaua de șerif pe care i-o făcuse cadou lui Timmy pentru a cincea lui zi de naștere.

— Mai mult, căpitanul vă roagă să nu faceți fotografii sau filmări, spuse doctorița. Cel mai bine, țineți-vă mobilul în buzunar.

— Nu cred că vă va face plăcere să auziți asta, răspunse Martin, dar afacerea dumneavoastră secretă nu prea are sens. Deja prea mulți știu de existența fetiței. Dobkowitz poate că nu e cea mai de încredere sursă. Dar camerista…

— Shahla?

Dr. Beck scutură din cap.

— Nu va vorbi.

— Cum așa?

— Femeia trudește optzeci de ore pe săptămână pentru cinci sute de dolari pe lună, din care două treimi se duc la familia ei în Karachi.

— Așadar conducerea a amenințat-o cu concedierea?

Elena dădu din nou din cap.

— Dimpotrivă. I-au triplat salariul, dacă îi aduce lui Anouk mâncare de trei ori pe zi și îi curăță camera. Concediată va fi doar dacă povestește cuiva despre asta, dar din perspectiva unei sume de o mie cinci sute de dolari pentru doar o lună de muncă, s-ar băga mai degrabă într-o presă de călcat decât să pălăvrăgească.

— Și în ceea ce vă privește? întrebă Martin epuizat. Cu ce vă au la mână?

Doctorița ridică mâna și-și mișcă degetul inelar.

Inelul de logodnă era modest, dar de bun-gust; din aur alb, cu un mic diamant în montură.

— Daniel și cu mine ne căsătorim în decembrie.

Ia uită-te la ea. Se bagă în pat cu dușmanul.

— Casă de piatră, spuse Martin sarcastic.

De fapt, în ciuda circumstanțelor care-i aduseseră împreună, i se părea foarte simpatică.

— Așadar, faceți tot ce vă cere viitorul?

— Fac tot ce pot ca să-l ajut.

— Inclusiv răpirea copilei?

Deschise gura, dar apoi se hotărî să nu reacționeze la remarcă pentru că trecură pe lângă o angajată tânără. Camerista le făcu loc, retrăgându-se în spatele căruciorului ei de curățenie, deasupra căruia i se termina coama de păr vopsit negru.

Martin se întrebă scurt dacă o ambarcațiune burgheză, cum e nava Sultan, tolerează piercinguri sau dacă angajata care privea rușinată în podea trebuia să-și scoată mereu cercelul din nas înainte să meargă pe punțile pasagerilor.

După ce el și dr. Beck merseseră o vreme tăcuți unul lângă altul, se opriră în sfârșit în fața unei uși de lift. După toate bifurcațiile prin care trecuseră, Martin își pierduse simțul orientării.

— Unde suntem aici? întrebă el.

Pe majoritatea segmentelor de drum se intersectaseră cu oameni de diferite naționalități în uniformă de muncă. Dar de când lăsaseră în urmă adunarea

staffului, alcătuit în mare parte din asiatici aflați la bufetul cantinei, nu se mai întâlniseră cu nimeni.

— Pe un vas de croazieră există trei zone, descrise Elena. Una pentru pasageri, alta pentru echipaj. Și o a treia zonă, unde nimeni din ambele grupuri nu ar intra vreodată de bunăvoie.

Își scoase cartela de acces din buzunarul din spate al pantalonilor ei de uniformă și o glisă prin dispozitivul de citire de pe ușa de la lift.

— Numim această No-go-Area „Hell's Kitchen". Aici am relocat-o pe Anouk.

Capitolul 17

— *Hell's Kitchen?*

Ușile de la lift se deschiseră și Martin intră în ascensorul care, la celălalt capăt, mai avea o ușă.

— De ce zona asta e evitată de toată lumea?

— Superstiție. Aici se află departamentul de carantină.

Doctorița merse înainte, iar Martin o urmă cu sentimente amestecate.

— În cazul în care avem un bolnav la bord cu un virus foarte contagios sau o infecție bacteriană severă, acesta e relocat aici, pentru a evita răspândirea unei epidemii. După un incendiu, un focar de boală e cel mai mare coșmar la bordul unei nave de pasageri, explică dr. Beck și așteptă până când ușile de aluminiu se închiseră în spatele lor.

— Arată ca nou, spuse Martin, care nu putea descoperi nicio urmă de uzură pe pereții din oțel inoxidabil.

Și nici butoane care să pună liftul în mișcare.

— Chiar este. Hell's Kitchen n-a fost folosit niciodată. În caz de forță majoră, ar fi și impractic. Ce-i drept, mai există un lift de mărfuri, cu care se pot transporta paturi, dar nici ruta aceea n-aș vrea să o recomand nici măcar unui bolnav muribund. Totuși, zvonul conform căruia compania ar întreprinde aici jos experimente pe angajații nesupuși persistă.

Ea râse.

— Sau cu pasagerii care nu-și pot plăti nota. Prostii, firește, dar personalul evită Hell's Kitchen așa cum un vegetarian evită o carmangerie. Adică, forțele de curățenie își oferă reciproc bani ca să nu trebuiască să curețe aici.

Ușa de lift se deschise deoparte cu un șuierat și se dădură jos la același etaj.

Uimit, Martin înțelese că nu trecuse printr-un lift, ci printr-un sas[1].

— În caz de nevoie, zona se poate închide ermetic. Are propriul sistem de ventilație și apă, propria aprovizionare cu curent electric. Iar simpaticii de noi ar fi trebuit să purtăm costume de protecție.

Traversară un vestibul cu o recepție spațioasă, în spatele căreia totuși nu se afla nimeni care să aștepte pacienți.

După încă o ușă din plexiglas, pășea brusc iar pe covorul moale, pe care-l cunoștea din apartamentul lui. Camera mică de trecere, cu cele două fotolii din piele și dulapul pentru haine, chiar arăta din nou a vas de croazieră. Și ușa de la camera în fața căreia se aflau acum era identică cu cea a cabinelor pentru pasageri, deși vizorul funcționa în direcție inversă.

Doctorița privi scurt prin el. Vădit mulțumită de cele văzute, îi ceru lui Martin să-și probeze propria cartelă.

— Anouk e încuiată? întrebă el dezaprobator.

Doctorița încuviință serioasă.

— Pentru siguranța ei. Câtă vreme nu știm unde a fost și cine ar putea fi pe urmele ei, n-ar trebui să umble în voie pe navă. Dar prin butonul din spatele patului poate suna alarma dacă e în pericol.

Indică în sus. Deasupra tocului ușii era un mâner roșu, care-i amintea lui Martin de frânele de urgență din trenuri.

— La nevoie, puteți debloca încuietoarea cu el, dar declanșează o alarmă pe pasarelă, de aia ar fi mai bine să aveți cheia cu dumneavoastră.

Martin scoase cartela din plastic aflată în buzunarul blugilor, dar apoi ezită. Înainte să intre, ar fi trebuit să fie mai bine informat despre ceea ce-l aștepta în spatele ușii.

— Acela e raportul dumneavoastră de investigații? o întrebă pe doctoriță și arătă spre clipboardul de sub brațul ei.

I-l dădu fără să-i spună nimic. Martin scană fugitiv raportul de la prima investigație. Anouk Lamar. Pacient de sex feminin, culoarea pielii: albă, vârstă: 11 ani, înălțime: 1,48 m, greutate: 35 kg.

Stare generală nefavorabilă, cu semne de neglijență. Pacienta nu interacționează și nu răspunde la încurajări. Suspiciune de muțenie.

— E complet mută? chestionă Martin diagnosticul ciudat.

Dr. Beck aprobă cu regret.

— Niciun cuvânt. Doar geme, plânge sau mârâie, dar și astea predominant în somn. Are coșmaruri groaznice. Neurologic, toate par în regulă, după cum puteți vedea. Reflexe bune, dar…

— Dar ce? întrebă Martin, apoi văzu cu ochii lui.

Descoperirile fizice din ultima treime a raportului îi tăiară respirația: Leziuni superficiale, transversal aplicate direct lângă labia majora (via falsa).

— Hematoame pe ambele părți inferioare ale coapselor. Leziuni grave la orele unsprezece și două în poziție ginecologică? citi el cu neîncredere următorul paragraf al raportului.

Ea încuviință tristă.

— Firește că am securizat toate probele recoltate.

Dumnezeule mare.

Închise ochii.

Conform acestor dovezi, Anouk Lamar fusese violată bestial și de mai multe ori de către răpitorul ei.

1. Încăpere sau compartiment dintr-un sistem tehnic sau dintr-o instalație, care poate comunica alternativ cu alte încăperi ori cu exteriorul (n.r.).

Capitolul 18

În acelaşi timp, puntea 5

Tiago Álvarez ieși din cabina-atrium (cum erau numite pompos cabinele interioare cu vedere înspre promenada de shopping de pe Sultan) și salută o femeie mai în vârstă cu care se intersectă, ea venind în halat de baie din direcția zonei de SPA. Bucuroasă de atenția neașteptată a tânărului, îi dărui un zâmbet radios și își trecu timidă mâna prin frizura de vată de zahăr, proaspăt uscată cu föhnul.

Tiago nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că femeia privea în urma lui. Argentinianul era conștient de efectul pe care-l avea asupra femeilor, indiferent de vârsta lor. Îi iubeau tenul închis la culoare, părul negru și ondulat, care nu se lăsa îmblânzit nici cu fixativ, și privirea lui pierdută în visare, din care mereu rezona o urmă de neajutorare melancolică.

Fredonând mulțumit de sine (se bucura mereu când oamenii îl plăceau), merse spre proră în direcția Atlantic-Bar. În ultima treime a pasajului rămase în loc, clătinând din cap în fața ușii unei cabine exterioare.

Din cei douăzeci și trei de ani de viață, ultimii șase și-i petrecuse aproape neîntrerupt pe vase de croazieră. Multe se schimbaseră de la prima lui călătorie cu MS Puertos de la Lisabona până la Tenerife: navele erau mai mari, cabinele mai accesibile și mâncarea mai bună. Dar pasagerii rămăseseră la fel de proști ca întotdeauna.

Cât de prost trebuie să fii ca să folosești semnul de „Vă rog să-mi curățați camera!”? gândi el cu privirea pe cartonul verde care atârna de clanța ușii cabinei.

În primul rând, ăsta nu era un motiv pentru care camerista să vină mai devreme. Și, în al doilea rând, era invitația perfectă pentru un criminal: „Intrați, aici tocmai nu-i nimeni acasă!”

Oftă din cauza unei așa nechibzuințe și întoarse semnul pe partea roșie cu „Vă rog, nu deranjați!”. Apoi, după ce se asigură că nu-l observase nimeni, își introduse cheia în fanta pentru cartele și deschise ușa.

— Mii de mulțumiri, Stacy, șopti el în gând către ucenica de la front office[1] cu care-și făcuse de cap în camera cu calculatoare de la recepție.

Era blondă, înaltă și gălăgioasă și chiar deloc genul lui, dar sexul cu asistenta oaspeților era mereu cel mai simplu drum spre a-și ușura munca. Fiecare lucrător de la recepție avea un all-area-key[2], ca să poată însoți spre cameră oaspeții care își pierduseră cartela sau care erau interesați să vizioneze un alt fel de cabină. În timpul actului, Tiago își schimbase cartela cu cea a partenerei lui. Firește că Stacy observase în cursul dimineții următoare că nu-i mai funcționa cheia universală. Însă ar fi considerat că banda magnetică a cartelei era deteriorată și și-ar fi emis alta.

Un joc de copii, dacă știai cum merg lucrurile. Și dacă dispuneai de calitățile de Romeo corespunzătoare.

Tiago inspectă cu o privire mulțumită cabina în care intrase. Nu suporta comparație cu cocina pe care o găsise în camera de dinainte. Nenorocitul din ultima cabină-atrium – conform documentelor de călătorie din sertarul biroului era un pensionar din Elveția care călătorea singur – își împrăștiase jumătate din cină în pat și-și aruncase chiloții murdari pur și simplu pe podea. Tiago ura această lipsă de respect. Porcii nu știau sub ce presiuni de timp se afla o femeie de serviciu? Că primea doar câțiva cenți pe cabină?

În această cabină, a treia din „tura de dimineață”, se găseau doar urmele inevitabile ale nopții trecute: un cearceaf șifonat, pe noptieră – un pahar de apă folosit, blugi și lenjerie intimă mototolite pe canapea. Dar fără aripioare de pui roase pe covor, și chiar și baia arăta așa cum era de așteptat de la un om civilizat. În ultima cabină, dimpotrivă, boșorogul încurcase hârtia igienică cu prosopul. De altfel, n-a considerat necesar să folosească peria de

toaletă după treaba mare. Nesimțirea asta declanșase izbucnirea răzbunării lui Tiago. De fapt, în „munca" lui n-avea voie să piardă timp, dar meritase minutul cât durase înlăturarea dârelor de pe prosop cu periuța de dinți a pensionarului.

Păcat că n-o să fiu de față când boșorogul o să saliveze pe perie în seara asta, gândi Tiago amuzat în timp ce deschidea dulapul în care se afla seiful încorporat.

Existau doar câteva sisteme pentru seifurile de hotel, iar Tiago le știa pe toate. De obicei dura o vreme până spărgea codul general, dar aici, pe Sultan, nu era nevoie de asta. Aici seiful camerei se deschidea cu cheia cabinei. Mai bine nici că se putea.

— Pe cine avem aici? își spuse lui însuși, în timp ce evalua carnetul de elev pe care-l găsise între câteva bijuterii ieftine, un iPod și ceva bani europeni. Tinerei cu părul vopsit și privirea sfidătoare i se potriveau cizmele negre de armată și hainele exclusiv sumbre, care atârnau aici în dulap. Lisa Stiller, citi el numele.

Dacă aș avea o fiică de cincisprezece ani, nu i-aș da voie să aibă niciun cercel în nas, gândi Tiago. *În astfel de privințe era conservator. Corpul unei femei, în special cel al unei fete, îl considera sfânt. Dacă găurile din urechi le considera abuz, atunci nu era nimic de zis despre tatuaje și piercinguri.*

Tiago atinse cu podul palmei podeaua seifului căptușită cu pâslă și nimeri peste o șurubelniță nou-nouță și o doză mică de spray.

Vopsea neagră?

Doar nu voia Lisa să înfrumusețeze nava cu graffitti?

Puse doza la loc și numără banii. 104,60 euro. Probabil toți banii ei de buzunar. Cum nu deținea un portofel, cu siguranță că nici nu-i numărase măcar, dar totuși Tiago nu și-ar fi însușit mai mult de zece dintre ei. Niciodată mai mult de zece la sută, asta era regula lui de aur. Și niciodată

obiecte personale, al căror proprietar putea fi depistat în cazul în care el ar fi fost prins. La sume mici, victima căuta chiar la ea greșeala.

— Trebuie să-i fi pierdut, dragă. Cum să lase un hoț ceasul, toate bijuteriile și o mare sumă din bani în urmă?

În stilul lui dura ceva mai mult, dar pentru asta metoda Tiago era infailibilă. Călătoria în cabina inferioară îl costa două mii patru sute de dolari pentru segmentul Cadiz-Oslo-New York, și până acum recuperase două mii două sute de dolari. Până la schimbarea navei în New York pentru cea în direcția Canadei, când avea să fie iarăși pe mare, urmau să se mai adauge încă două mii cinci sute. Peste două mii profit curat. Nu-i rău, dacă aveai zero cheltuieli suplimentare și duceai o viață ca de milionar, aflat într-un concediu etern.

Tiago numără două bancnote de cinci euro. Când îi plasă pe restul la loc, observă un plic care se sprijinea vertical de colțul drept al seifului.

Încă o rezervă financiară? Poate un cadou de drum de la bunica?

Curios, deschise plicul antișoc. În același moment, un zgomot neașteptat îl atenționă de o greșeală de neiertat.

O greșeală care-i scăpase când intrase în cabină și care ar fi trebuit s-o realizeze cel târziu în momentul în care ținuse carnetul de elev în mână.

Cum am putut fi așa idiot? gândi el, apoi se aruncă peste pat, în direcția balconului. Dar era prea lent.

Niciun adolescent nu călătorește singur pe o navă de croazieră!

Ușa de trecere, pe care n-o controlase, se deschise; nu avea nicio posibilitate de a se ascunde pe balcon, dacă nu voia să fie prins în fapt de femeia de serviciu, care, în acel moment, intra în cabină și care e…

…e beată?

Tiago se ghemui în patru labe în spatele patului înalt și observă acțiunea în oglinda montată deasupra biroului de lângă fereastră.

Primul lui gând chiar fusese că menajera, în rochie albă cu șorț și cu boneta demodată, băuse, după cum se împleticise în cameră.

Apoi îi văzu pe cei doi bărbați din spatele ei; văzu pumnul unuia care o lovi în spate, făcând-o pe tânără să-și piardă echilibrul și, în cădere, să se lovească cu capul de ușa dulapului deschisă de el.

1. „Recepție” (engl., în original) (n.r.).

2. „Cartelă universală de acces” (engl., în original) (n.tr.).

Capitolul 19

Lui Martin, cabina lui Anouk îi amintea de sălile de naștere din spitalele moderne, în care, ideal, tot ce ar fi putut să le dea senzația pacienților că se află într-o clinică și sunt bolnavi era înlocuit cu materiale de culoare deschisă, cu un aspect cât se poate de monden.

Podeaua era laminată, dar, datorită reliefării, putea fi confundată cu un parchet adevărat. Pereții aveau culoarea de latte macchiato bine amestecat, iar vizitatorii, în loc să ia loc pe obișnuitele scaune de lemn din spitale, o puteau face pe o canapea de piele nisipie. Lămpile difuze din tavan scufundau cabina într-o lumină moale și pastelată.

Pus în fața unui așa decor, patul de spital rabatabil dădea impresia că ar fi fost împins din greșeală în camera unui hotel de cinci stele și stătea aici complet nelalocul lui, în ciuda panoului de comandă din perete, la capul patului, cu numeroase prize pentru aparate medicale, tuburi pentru oxigen, aer comprimat, telefon și, de asemenea, un buton roșu de urgență la îndemâna pacientei de unsprezece ani.

Anouk Lamar stătea cu genunchii strânși, în mijlocul patului, și nu părea să fi observat că nu mai era singură. Purta o cămașă de noapte simplă, legată la spate, și ciorapi albi, de bumbac. Postura ei nu se schimbase de când Martin și Elena intraseră. Își ținea capul întors față de ei; privind în dreapta, către bordajul în care se afla un hublou mic, înrămat de perdele galben-pal. Din când în când, un val stropea la înălțime și crea efectul de mașină de spălat, tipic pentru cabinele aflate imediat deasupra liniei de plutire.

Martin bănuia că Anouk nu privea fix la stropii de pe geam sau la altceva. Nu trebuia să se uite la ea pentru a ști că era cufundată în propriile gânduri

și că privea prin tot ce se afla în câmpul ei vizual, în timp ce își zgâria antebrațul drept cu o regularitate stoică.

Simpla ei prezență părea să umple camera cu o deznădejde apăsătoare, atât de grea, încât ar fi putut fi atinsă. Uneori, Martin își dorea să aibă ceva mai puțină experiență, să nu fi privit deja atât de des chipuri goale, încât să știe din proprie experiență că nu existau în întreaga lume bisturiu și chimioterapie prin care ulcerațiile canceroase, care i se agățaseră ca tumorile de suflet fetiței după iadul prin care trecuse, să poată fi pe deplin înlăturate. În astfel de cazuri, doctorii și psihologii erau ca tehnicienii de la Cernobîl sau Fukushima. Nu vor mai putea niciodată să îndepărteze problema cu totul, ci, în cel mai bun caz, doar să atenueze urmările catastrofei.

— Bună, Anouk, sper că nu te deranjăm, o salută el pe fetița de unsprezece ani, în engleza-i nativă. Numele meu e dr. Schwartz, se prezentă el și observă cum doctorița îl privea siderată.

Așadar, Bonhoeffer nu-i arătase dosarul de la proces, altfel ar fi știut că poartă un titlu de doctor, pe care el însuși nu punea mare preț. Faptul că îl folosea azi era o excepție. El spera ca Anouk să accepte mai degrabă prezența unui al doilea doctor, decât pe cea a unui detectiv școlit în psihologie, care ar fi vrut să scotocească în trecutul ei.

— Nu vrem să-ți facem încă un control, spuse el. N-avea grijă.

Anouk nu afișă nicio reacție. Nicio schimbare; nici în postură, nici în mimică sau gestică.

Doar zgâriatul spori întrucâtva.

— Face asta constant, șopti Elena.

— Să vorbim tare, spuse Martin prietenos, dar hotărât. Și în engleză.

Dacă avea dreptate, Anouk tocmai era pe punctul de a se închide în propria lume, iar acest proces de izolare era intensificat dacă te purtai așa în

prezența unui om traumatizat, de parcă acesta nici nu ar fi fost prezent. Știa asta de la un alt om distrus psihic cu care avea de-a face de mult, foarte mult timp.

Știa asta chiar de la el.

— Știu că în momentul de față vrei să fii singură și să nu vorbești cu nimeni.

Cu atât mai puțin cu un bărbat.

— Dar vreau doar să verific rapid dotările tehnice din camera asta.

Era o încercare stângace de a-i sugera că nu trebuia să-i fie frică de întrebări intruzive. Experiența lui de detectiv îl învățase să nu preseze niciodată un martor traumatizat. Victimele infracțiunilor sexuale, mai ales copiii, se aflau într-o stare insuportabilă de conflict interior. Pe de-o parte, voiau să fie ajutate și făptașul să fie pedepsit. Pe de alta, voiau ca incidentul groaznic să le fie mai degrabă șters pentru totdeauna din memorie.

Martin privi tavanul camerei unde atârna un ecran plat, întunecat, de un braț pivotant. Arătă în sus.

— Cum de nu merge?

— Televizorul? întrebă Elena derutată. Eu, deci… eu am considerat-o cumva greșit.

Martin aprobă. O concepție greșită, care era de înțeles.

În viața de zi cu zi, un copil nu trebuia lăsat prea mult singur în fața televizorului. Dar aceasta nu era o situație obișnuită. Când el trebuia să aibă grijă de un copil aflat în programul de protecție a martorilor sau a victimelor, ceea ce se întâmplase ocazional în trecut, primul lucru pe care îl făcea în refugiu era să pornească televizorul pentru a-i alunga micuțului frica.

Îi ceru doctoriței să-i dea telecomanda și alese din vastul program de la bord, transmis prin satelit, un canal pentru copii cu desene animate.

— Îți place Ice Age? întrebă el.

Niciun răspuns. Anouk rămase mută, ca televizorul pe care el îl setase pe silențios.

Elena îl privea circumspectă pe Martin.

Mai târziu i-ar fi explicat că victimele traumatizate suferă pentru mai puțin timp de repercusiuni, dacă după salvarea lor li se ofereau posibilități cât mai rapide de distragere a atenției. Existau studii care au dovedit că soldații cărora li se dădea în mână un Game Boy[1] după o intervenție groaznică pe teren sufereau mai rar de afecțiuni posttraumatice decât cei care erau implicați prea devreme în ședințe psihoterapeutice.

— În puținele fotografii pe care fotograful de la bord i le-a făcut, o vedeai des cu un bloc de desen în mână. De aia am lăsat aici hârtie și creioane, explică Elena. Dar asta n-a decurs bine.

Nu-i de mirare. Pentru terapia Gestalt era încă prea devreme, chiar dacă abordarea de a o lăsa pe Anouk să deseneze imaginile oribile pe care le avea în minte nu era greșită în sine.

— E în regulă dacă n-ai chef să desenezi, spuse Martin. Aici nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei.

Elena își suflă o șuviță de pe față, desprinsă din coadă.

— Nu la asta m-am referit, spuse ea, apropiindu-se de pat și suflecându-i lui Anouk mâneca de la cămașa de noapte, până la cot, ceea ce fetița permise indiferentă.

Un pansament subțire se văzu deasupra încheieturii stângi.

— A încercat să-și înfigă creionul în antebraț.

Antebrațul stâng. Deci e dreptace, își notă Martin în minte.

— Din fericire, mă dusesem pentru un moment la baie.

Elena indică cu bărbia spre o ușă aproape invizibilă din peretele de lângă pat.

— Ca să-i aduc apă pentru pastile, iar când m-am întors, am văzut cum Anouk se rănea singură.

— Ai împuns sau zgâriat?

Iar își îndreptă întrebarea direct către fetiță. Iarăși nu obținu niciun răspuns.

— Greu de zis, încercă Elena să explice. Ținea creionul ca pe un cuțit, mai degrabă zgâria.

Ca să dea afară durerea?

Martin dădu din cap. Acum nu era momentul pentru o diagnoză. Acum conta, în primul rând, să-i câștige încrederea lui Anouk.

— De fapt, eu sunt aici doar ca să testez butonul, spuse el și arătă spre panoul din spatele patului ei. Ăsta e un buton de panică. Poți să-l apeși oricând nu te simți bine sau ai nevoie de ajutor. OK?

Ea clipi, dar Martin nu luă asta ca pe un semn de înțelegere. Totuși, era infinit de important să-i reușească această primă etapă a clădirii încrederii. Anouk trebuia să știe că situația ei se schimbase în bine și că aici nu mai era singură; în niciun moment, chiar și atunci când nimeni nu se afla în cabina ei.

— Ce-ar fi să-l încercăm o dată? întrebă Martin.

Elena dădu din cap spre el, în timp ce își plasă mâna pe butonul roșu de alarmă de pe panoul tehnic din spatele patului de spital al lui Anouk.

— Indiferent dacă ți-e frică sau te doare ceva, dacă te simți tristă sau pur și simplu vrei să vorbești cu cineva, doar apeși pe ăsta și…

Martin apăsă pe buton, care scoase un clic sonor, și aproape imediat mobilul din borseta cu curea de la pantalonii negri de uniformă ai Elenei sună.

Anouk tresări și își trase genunchii și mai aproape de trunchiul aplecat în față.

— Liniștește-te, dragă, spuse Elena și îi mângâie blând părul. Doar ți-am explicat asta. Alarma îmi activează telefonul. Dacă sună, vin imediat la tine, în orice moment.

— Trebuie doar să apeși butonul de panică de deasupra patului, completă Martin. După cum vezi, funcționează.

Martin îi făcu un semn Elenei să plece. Mai mult nu putea face pentru moment.

— Mă întorc imediat, draga mea, OK?

La despărțire, doctorița îi atinse blând obrazul, apoi îl urmă pe Martin afară din cabină.

— Nu cooperează, spuse Martin după ce ea închise ușa în urma lor.

Vorbea cu vocea scăzută, chiar dacă bănuia că Anouk i-ar putea auzi aici, afară, în vestibul.

— Are leziuni grave…

— Pentru care primește analgezice și unguente.

— …și trebuie dusă cât mai repede la un spital.

— Este într-un spital, îl contrazise Elena. Nava Sultan e mai bine echipată decât unele spitale regionale.

— Cu excepția personalului pregătit corespunzător.

Doctorița protestă.

— Am trăit trei ani în Republica Dominicană și în spitalul regional am tratat mai mulți copii violați ai refugiaților din Haiti decât i-a fost dat să vadă în toată viața lui directorului clinicii pentru femei din Hamburg. Și dumneavoastră, doctore Schwartz, pare că vă descurcați foarte bine cu afecțiunile posttraumatice, din câte am putut observa până acum. Ascultați, nu vreau să iau apărarea cuiva. Dar chiar credeți că îngrijirea noastră continuă e atât de precară pentru micuță?

Da, este, îi stătea lui Martin pe limbă, dar nu reuși s-o spună pentru că brusc mobilul Elenei sună.

— Anouk, spuse ea înmărmurită.

Fetița apăsase butonul de panică.

1. Consolă de jocuri portabilă, produsă de firma Nintendo (n.r.).

Capitolul 20

— N-avea grijă, vrem doar să-ți adresăm o întrebare scurtă, spuse bărbatul care o doborâse la pământ pe cameristă în camera Lisei.

Vorbea engleză cu un accent puternic.

Tânăra, a cărei bonetă nu se mai afla peste părul ei negru, clipi speriată după ce se ridică iar în picioare. Era înfiorător de slabă, cu brațele nu cu mult mai groase decât o coadă de mătură, pe care și le apăsa protectiv de pieptul plat. Din poziția în care se afla, ascuns în spatele patului, în oglinda de pe perete Tiago putea să-i vadă doar profilul și spatele. Stătea încovoiată, cu umerii osoși aduși. Vertebrele coloanei ei străpungeau uniforma ca un șirag de perle.

Tiago n-o cunoștea pe cameristă, sau cel puțin nu-i atrăsese atenția până acum, ceea ce nu era de mirare având în vedere armata de personal de la bord.

Nici nu avea vreo idee cine erau cei doi bărbați care o amenințau.

Cel care vorbea era, ținând cont de tresele aurii de pe uniforma lui, un ofițer de rang inferior din cadrul personalului obișnuit de pe navă, așadar un marinar sau un tehnician, iar celălalt, mai înalt și musculos, era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni verzi și un tricou polo gri, cu mâneci scurte; fără epoleți, fără trese, fapt ce-l elimina din echipaj, fiind probabil un meșter care n-ar fi atras atenția dacă, pentru timp scurt, ar fi fost văzut efectuând reparații în zona pentru pasageri.

Împreună formau o imagine surprinzător de prietenoasă. Angajați pe care-i vedeai cu drag zâmbind pe broșurile de călătorie, având pielea netedă și bronzată, chipul proaspăt bărbierit și unghiile curate. Dacă, la muncitor, buzele pline erau cele care-i îmblânzeau trăsăturile faciale dure, atunci, la

ofițer, părul blond, ciufulit foarte simpatic, era cel care-l făcea să arate ca un surfer californian și nu ca un bătăuș.

Uite așa te înșeli.

— Am auzit că în ultimul timp ai fost des în Hell's Kitchen, zise ofițerul și-i făcu semn cu degetul muncitorului, la care acesta o prinse pe fată de la spate într-o priză tactică.

— Există acolo jos ceva de care ar trebui să știu?

Femeia aplecată în față scutură intimidată din cap.

Liderul se lăsă pe un genunchi, pentru a fi iar la nivelul ochilor cameristei.

— Serios? Tu, târâtură, faci pe neștiutoarea?

O scuipă în față de la mică distanță.

— Minte, stabili cel mai înalt și-i împinse femeii mâna și mai sus, mișcare însoțită de un urlet plin de durere.

La fel ca ofițerul, și muncitorul vorbea cu un accent puternic german, austriac sau olandez. Tiago avea dificultăți în a le cataloga exact apartenența geografică, la fel ca și pe camerista care, dată fiind pielea ei întunecată de culoarea scorțișoarei, trebuia să fi provenit din Pakistan, India, Bangladesh sau altă zonă apropiată.

— Îți bați joc de noi, Shahla? întrebă ofițerul.

Tânăra scutură din cap, fără să-și șteargă saliva care-i curgea pe obraz.

— Ești repartizată pe puntea 7. Săptămâna asta nici măcar n-ar trebui să faci curățenie în zona pentru staff.

— Fost schimbat. Nu eu știu de ce, se bâlbâi ea.

— Zvonurile spun altceva. Zvonurile spun că te ocupi în Hell’s Kitchen de un pasager clandestin.

Ea deschise și mai larg ochii.

— Nu!

Un cuvânt pe care ar fi fost mai bine să nu-l rostească. Pumnul ofițerului se împlântă în stomacul ei.

Shahla scotea zgomote de parcă ceva mult prea mare se lupta să iasă din ea, în timp ce încerca în același timp să nu-și disloce umărul printr-o mișcare greșită.

Dios mío, ce să fac? se întrebă Tiago, care nu s-ar fi putut opune celor doi luptători vizibil antrenați mai mult decât camerista maltratată.

Îngrozit, observă cum liderul se întinse după paharul cu apă de pe noptieră și-l sparse-n bucăți de cantul mesei. Rânjind malefic, alese o bucată de mărimea unui dop de plută dintre cioburi. Apoi trecu pe lângă Shahla și complice, intrând în toaletă, de unde se întoarse la scurt timp cu cordonul unui halat de baie în mână.

— Deschide gura! strigă la cameristă, care nu avea încotro decât să se supună, pentru că muncitorul din spatele său mai crescu o dată presiunea pe umărul ei.

Ofițerul îi băgă ciobul în gura pe care o deschisese pentru a striga. Fața Shahlei era schimonosită de frică, dar rămase cât de calmă putea cu un umăr pe jumătate dislocat.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, mucii îi curgeau din nas. Se văicări în momentul în care ofițerul cu privire de șacal îi trecu cordonul halatului pe după gât și-l făcu căluș în fața gurii, astfel încât să nu mai aibă posibilitatea să scuipe din nou ciobul. La un semn, muncitorul slăbi priza.

— Așa, o luăm de la capăt, Shahla. Ai voie să spui da. Ai voie să spui nu. Dar nu ai voie să minți. Doar dacă nu vrei un al doilea mic-dejun.

Bătăușul își strânse pumnul.

Gemând, Shahla scutură din cap. La fel ca Tiago, înțelesese și ea ce s-ar întâmpla dacă nebunul ar mai lovi-o încă o dată în stomac și ar provoca astfel un reflex de înghițire și dacă ar fi încercat, în ciuda călușului, să respire pe gură.

— Ai găsit o fetiță albă? își începu ofițerul interogatoriul.

Ea aprobă din cap fără să ezite.

— Fetița încă se află la bord?

O nouă aprobare.

— În Hell's Kitchen, corect?

Și la întrebarea asta camerista răspunse afirmativ, la fel ca la următoarea.

— Și primești foarte mulți bani ca să te ocupi de ea?

— Hm!

Bărbatul care punea întrebările râse către companionul lui și reveni la limba lor maternă, pentru ca Shahla să nu-i poată înțelege. Spre deosebire de Tiago, care avea un talent pentru limbi străine. Pe lângă cea maternă, mai știa să citească și să scrie în germană, dar și în engleză și în franceză, iar olandeza era o problemă tot la fel de minoră, pentru că petrecuse trei ani în Olanda, fiind copilul unui diplomat.

— Doar ți-am zis că nenorocita stă pe o mină de aur, spuse liderul către aghiotantul lui. Altfel nu ar fi operat sub așa costuri. Prevăd aici o mulțime de mălai pentru noi.

Cel înalt rânji tălâmb.

— Zău? Care-i planul?

— Ne lăsăm conduși de păsărica asta la fetiță și…

Tiago nu avea să afle niciodată a doua parte a planului.

La un semn haotic al companionului său, ai cărui ochi amenințau acum să iasă din orbite, muncitorul îi dădu drumul cameristei. Își smulse călușul de la gură, se clătină până la trecerea îngustă dintre televizor și pat. Se prinse de gât. Și deschise gura. Atât de larg încât Tiago, în ciuda perspectivei lui nefavorabile de pe podea, putea să-i vadă limba în oglindă. Scoasă.

Roșie.

Goală.

Fără ciobul, care acum era undeva la jumătatea drumului între laringe și trahee, poate mai adânc, și pe care Shahla încerca disperată să-l scuipe.

Capitolul 21

Martin deschise ușa, dar o lăsă pe Elena să intre înapoi la Anouk în cabina de izolare.

— Totul e în regulă, micuțo? întrebă doctorița grijulie, deși nu părea să existe motiv de îngrijorare.

Postura lui Anouk se schimbase nesemnificativ.

Încă stătea cu picioarele încrucișate pe pat, dar se oprise din a se zgâria. Tot nu îi privea, nici pe Elena, nici pe Martin, dar buzele ei se mișcau imperceptibil.

— Vrei să ne spui ceva? întrebă Martin și se apropie.

Micuța chiar deschise gura. Părea un pacient care avusese un atac cerebral și care exersează pentru prima oară să rostească din nou litere.

Martin și Elena tăcură mâlc, la fel ca animația mamutului din epoca de gheață din televizorul amuțit de deasupra capetelor lor.

Martin se apropie precaut, dar nu putu înțelege ce încerca Anouk să zică.

De ce apăsase pe butonul de panică!

Hotărî să riște și se așeză pe patul ei, pregătit să se retragă imediat de lângă ea dacă aceasta ar fi considerat-o drept intruziune a spațiului său intim, dar Anouk rămase liniștită.

Gura i se mai deschise o dată și acum era mult mai inteligibilă. Răsufla ceva, încerca să formeze un cuvânt și, pentru a-l înțelege, Martin se aplecă

înspre ea, destul încât să-i simtă aroma de măr a părului proaspăt spălat și cea a unguentului cu care rănile ei fuseseră oblojite.

În sinea lui se aștepta ca ceea ce încerca ea să-i comunice să nu aibă niciun fel de însemnătate; sau, chiar dacă ar fi avut, atunci una care nu i se va înțelege imediat. Un termen fantastic poate, un cuvânt din limbajul bebelușilor, în care copiii traumatizați preferau să se refugieze, ca „nana” atunci când se refereau la „banana” sau „suzi” pentru „suzetă”.

Dar apoi, când se apropie într-atât de ea încât respirația îi gâdila lobul urechii, nu mai avu nici cea mai mică problemă să înțeleagă singurul cuvânt care-i ieșise din gură.

Nu poate fi adevărat. E complet imposibil, gândi Martin și sări de parcă-l înțepase ceva.

— Ce v-a apucat? întrebă Elena speriată, în timp ce Martin se retrăgea ușor de lângă patul lui Anouk.

— Nimic, mormăi el.

I se făcu rău, dar asta nu avea legătură cu balansarea navei.

Mai întâi ursulețul, acum Anouk...

Ce se întâmpla aici?

— Ce-ați pățit dintr-odată? vruse Elena să știe, care acum șoptea iar. Ce v-a spus Anouk?

— Nimic, minți Martin din nou și-i argumentă că are nevoie de-o scurtă pauză, ca să ia aer curat pe punte, ceea ce nu era o minciună.

Acul dureros, care-l împunsese deja cu o zi înainte în cabina Gerlindei, era iar în capul lui. Și de data asta erau fulgere care-i treceau prin creier, și mai violente.

Cu ochii înlăcrimați de durere se grăbi afară din cabină, cu vocea lui Anouk încă în urechi.

Acel cuvânt solitar. Pe cât de șoptit, pe atât de tulburător:

— Martin, oftase ea.

Deși mai înainte i se prezentase doar cu numele de familie.

Capitolul 22

— L-a înghițit, strigă inutil muncitorul.

— La naiba, cum s-a putut întâmpla asta?

Poate pentru că i-ați vârât un blestemat de ciob de sticlă în gură, iar apoi ați legat-o cu un căluș?

Tiago nu mai putea s-o vadă pe Shahla, care se prăbușise la pământ. Doar asculta. Se auzea și mai rău decât cu un minut în urmă, când o izbise pumnul.

— Ce facem acum? întrebă agitat cel înalt.

Ofițerul își trecu degetele prin părul ciufulit.

— La naiba, de unde să știu eu, spuse el. Hai s-o aruncăm afară.

Muncitorul privi spre balcon.

— La ora asta? Ești dus? Și dacă ne vede careva?

Ofițerul ridică din umeri. Nu părea să fie nemaipomenit de neliniștit de faptul că, la picioarele lui, o femeie avea fie să se sufoce, fie să sufere o hemoragie internă.

Sau ambele, după cum se auzea.

Gata. Se termină.

Tiago nu știa ce ar putea face ca să încheie coșmarul în care se nimerise, dar nici nu mai putea să se ascundă în continuare ca un laș pe podea. Se

ridică, ceea ce Shahla în lupta ei cu sufocarea pe podea n-o conștientiză. Spre deosebire de cei doi bătăuși.

Buzele cărnoase strigară ca o fetiță la vizionarea unui film de groază, ceea ce, privit de la distanță, ar fi putut fi comic, la fel ca reacția ofițerului. Nu mai reușea să-și închidă gura și se holba la Tiago, de parcă el ar fi fost o fantomă care tocmai se ivise din sticla ei.

— La naiba… Ce…?

Tiago se duse la Shahla, care se chircise pe covor, între pat și televizor. O apucă de subsuori și o trase în sus, ceea ce ea lăsă să i se întâmple fără să opună rezistență. Forțele ei începeau deja să se diminueze, dar totuși, în afară de spumă, nu putuse până acum să scuipe altceva din gură.

— Relaxează-te, îi ceru Tiago în engleză, cu privirea spre ușă și astfel spre cei doi bărbați încă stând nemișcați, dintre care măcar ofițerul își regăsise glasul:

— De cât timp e viermele ăsta aici? își întrebă complicele.

Tiago păși în spatele Shahlei, la fel cum o făcuse bătăușul cu puțin timp înainte, pentru a o aduce pe cameristă într-o poziție care i-ar fi putut salva viața.

Dacă doar te-ai apleca în sfârșit în față.

— Cumva ai tras cu urechea la noi?

Dură un timp până când Shahla își lăsă trunchiul moale, și asta probabil că nu s-a întâmplat din voința ei, pentru că și genunchii îi cedară. Tiago trebui să-și concentreze toate forțele pentru a o susține, prinzându-i brațele de-a curmezișul burții, și cu o strânsoare puternică îi apăsă înspre spate palmele încrucișate în dreptul diafragmei.

O dată.

Cu colțul ochiului îi văzu pe cei doi tipi cum îl studiau, dar nu se apropiau.

A doua oară.

Shahla se oprise din horcăit și părea că devine din ce în ce mai grea.

A treia oară.

— Ai mierlit-o, strigă ofițerul, iar Tiago știa că nu se referise la cameristă.

Mai încercă manevra Heimlich a patra oară, fără să știe dacă măcar o executa corect, apăsă din nou, de data asta cu o forță și mai mare și…

Am reușit!

Ciobul de sticlă țâșni cu un val de vomă din gura Shahlei, zbură o jumătate de metru prin cameră și ateriză chiar la picioarele muncitorului.

După ce Tiago îi dădu iar drumul, camerista se prăbuși la pământ și răsuflă șuierat, dar totuși respirând, starea ei îmbunătățindu-se semnificativ.

Ceea ce nu se putea spune și despre situația lui Tiago. Odată cu ciobul, părea să se fi deblocat și paralizia celor doi nebuni.

Atacară. Fără să-și fi vorbit. Fără să irosească vreun cuvânt. Bărbații acționară sincron, ca o echipă experimentată, ceea ce probabil și erau. În timp ce muncitorul sări înspre el pur și simplu peste spatele Shahlei, ofițerul se năpusti peste pat.

Tiago nu ar fi putut spune cine l-a lovit primul. Și care lovitură îl făcuse să cadă și să tragă televizorul după el, înainte să ajungă pe podea.

Asta a fost, mai apucă să gândească atunci când văzu pumnul planând deasupra capului său. Aștepta să-și audă scrâșnetul dinților, să simtă sfărâmarea maxilarului. Dar nimic similar nu se întâmplă. În schimb, pumnul dispăru din câmpul lui vizual și auzi o femeie strigând înfundat și de la depărtare în germană:

— Lisa, ești aici?

Grăbit, împinse televizorul de pe pieptul lovit și se ridică în picioare.

— Du-te! o auzi pe Shahla zicând, care încă nu se putea ridica.

Sângele îi curgea pe bărbie, dar tenul nu-i mai era atât de vânăt.

Privi către ușa de trecere, care odată cu mișcările navei se închisese la loc și a cărei clanță se răsuci lent.

— Pot să intru, Lisa? întrebă femeia din spatele ușii și ciocăni.

Lui Tiago îi mai rămaseră doar câteva secunde în care trebuia să facă la fel ca ceilalți doi membri ai echipajului și să dispară imediat.

Sări peste capul Shahlei înspre ușa care, după evadarea bărbaților, dădea să se reînchidă, o smuci în lături, se năpusti pe hol și nu se uită înapoi către vocea din spatele lui. Către mama Lisei care striga în urma lui:

— Stai! Rămâi pe loc!

Se repezi în stânga, prin secțiunea scurtă și nepopulată a holului, coti la stânga pe următoarele scări, apoi, fără să se gândească, alergă în sus șase etaje, până pe puntea 11, unde păși în aer liber și se nimeri într-un grup de turiști râzând, aranjați într-un semicerc pentru a face o fotografie de grup.

— Sorry, mormăi el către bărbatul supraponderal care trebuia să țină aparatul foto, și privi în jur.

Era puțin trecut de zece și jumătate, majoritatea oaspeților erau la bufetul care servea micul-dejun sau își căutau sus, pe puntea 15, un loc sub soarele care azi se chinuia să răzbată prin perdeaua de nori.

În fața avea un intendent care curăța dușumeaua, iar în spatele lui se vopsea peretele de sub coșul de fum. Nici urmă de cei doi nebuni. Sau de mamă. Cu toate astea, pulsul lui nu voia să se liniștească.

Unde am nimerit aici? se întrebă.

Cu cinci minute în urmă fusese doar un găinar care, cu ceva șarm și trucuri mărunte de prestidigitație, își câștiga existența lipsită de griji. Acum fugea de doi nebuni, care le băgau victimelor lor cioburi de sticlă în gură și nu aveau deloc scrupule care să-i împiedice din a privi cum se sufocă. Bărbați care-l amenințaseră cu moartea pentru că fusese martorul unui șantaj pe care nu-l putea pricepe și prin care aflase un secret pe care nu-l înțelegea.

Tiago se sprijini de balustradă și privi sub el, spre marea învolburată. Norii întunecați se adunau, ceea ce, în momentul de față, i se părea o premoniție sumbră.

Și acum? Ce ar trebui să fac?

Se gândea frenetic cum ar trebui să se ascundă în următoarele cinci zile pe navă de cei doi bărbați, despre care nu știa cine sunt. Unde lucrau. Și în care parte a navei își aveau refugiul, unde se sfătuiau despre cum era mai simplu să-l mături din calea lor.

Din oarecare motiv.

Identitatea lui, de asta era sigur Tiago, o va desluși ofițerul de îndată ce și-ar fi luat timp să treacă prin calculatorul de bord. Fiecare oaspete era înregistrat pe lista pasagerilor cu o fotografie, iar numărul tinerilor de origine latino-americană cu părul întunecat, sub treizeci de ani era pe segmentul ăsta de drum o cantitate neglijabilă. Se căută în buzunar după cartela de la cameră, nesigur de cât timp va trebui să mai aștepte pentru a se încumeta să se întoarcă în cabina lui, și dădu peste un obiect neașteptat în buzunarul de la spate.

Plicul.

Din seif. De la Lisa Stiller.

În agitație, Tiago îl sustrăsese fără să-și dea seama.

Capitolul 23

De data asta durase mai mult de o oră, două aspirine și trei pastile de ibuprofen până să treacă atacul.

Martin încă simțea că un rest de durere mai rămăsese ascuns în capul lui, ca un foc mocnit dintr-un colț, pândind doar să se reaprindă. Pe cap, pielea i se întindea ca după o arsură solară și gura îi era uscată.

Pastile blestemate.

Tocmai traversa Grand Lobby, când conștientiză că telefonul lui mobil era cel care sunase tot timpul atât de insistent. Sunetul lui standard de apel era un riff la chitară, motiv pentru care nu reacționase la sunetele futuriste bing și bip, care răsunau din buzunarul lui. Aici, pe Atlantic, la sute de mile marine distanță de malul Europei, rețeaua de telefonie tocmai se întrerupsese, dar nu și rețeaua WLAN de la bord. Aparent, cineva voia să-l sune pe internet.

Rămase pe loc în fața lifturilor de sticlă, la marginea promenadei rotunde și înconjurate de coloane, care se înălța de pe puntea 2 pe patru etaje, și privi la telefon.

Chiar așa. O conversație pe Skype.

Ecranul arăta o poză cu Saddam Hussein, cu care lui Martin nu-i era greu să identifice apelantul. Cunoștea doar un singur bărbat care considera amuzant să-și schimbe în fiecare săptămână pozele de profil cu cele de dictatori.

Răspunse la apel prin cuvintele:

— Nu pot acum.

— Problemele tale cu scaunul nu mă interesează, răspunse Clemens Wagner cu un rânjet audibil.

Pentru un informator, cam întrecea măsura, dar excentricul cu părul vopsit blond platinat și tatuaje cu flăcări pe ambele antebrațe și-o permitea. Dacă se punea problema să se afle informații generale, abia dacă exista cineva mai potrivit pentru asta decât Diesel. O poreclă pe care nebunul și-o datora afinității pentru piromanie.

— Ai găsit deja cumva ceva pentru mine? întrebă Martin uimit și privi în sus.

Lifturile se aflau între punțile 5 și 7, motiv pentru care se decise să urce pe scări.

— Nu, am sunat doar pentru că-mi era atât de dor de vocea ta.

Meseria de bază a lui Diesel era de redactor-șef la 101Punct5, un post de radio privat din Berlin. Martin îl cunoscuse printr-o colegă, care îi era o cunoștință mai îndepărtată: Ira Samin, un psiholog extraordinar din cadrul poliției, care, prin negocierea unei luări de ostatici la stația de radio a lui Diesel, salvase numeroase vieți. Redactorul-șef, deopotrivă nebun și curajos, i-a fost atunci de mare ajutor, mulțumită unor metode neortodoxe, iar recomandarea lui Martin, ca pe viitor să mai câștige ceva în plus ca investigator particular, o acceptase într-un final, după ceva ezitări.

Majoritatea oamenilor cred că investigațiile polițiste constau, în principiu, în muncă de birou și, în fond, au dreptate. Doar că, în perioadele cu buget restrâns și lipsă de personal, erau din ce în ce mai des oferite contracte către persoane private. Diesel fusese trecut pe o listă neoficială de colaboratori și, cu puțin înainte de întâlnirea lui de azi cu dr. Beck, Martin îi trimisese un e-mail cu rugămintea confidențială de a afla informații despre Anouk Lamar și familia ei.

— N-am aflat încă prea multe, spuse Diesel.

— Comunitățile croazierelor nu sunt tocmai informatorii de la WikiLeaks. Până acum știu că Anouk e singură la părinți. Foarte inteligentă, mergea la o școală pentru copii dotați. Testul ei IQ din clasa a cincea arăta 135. Învață limbi străine mai repede ca un computer, pe lângă engleză, mai stăpânește încă cinci. Și a câștigat locul doi la un concurs de memorare. Are o inteligență genetică. La șaptesprezece ani, mama ei dezvoltase un program pentru computer cu care, pe baza observațiilor asupra bancurilor de pești, se putea prezice prețul stocurilor. Înainte de moartea ei, Naomi Lamar lucra la o universitate privată ca profesoară de biologie evoluționistă.

Martin se apropie de partea stângă a unei scări masive din marmură, care, împreună cu aripa ei geamănă, urca din Lobby spre un etaj cu buticuri de lux. Nu puțini erau pasagerii care, trecând prin zona de promenadă sau opriți acolo pe unul dintre fotoliile nobile de piele pentru o băutură matinală, țineau un mobil sau un aparat de fotografiat în mână. Balustrada aurită, vazele antice de pe coloane și jocul apelor arteziene, iluminate cu bun-gust din mijloc, făceau scara din Grand Lobby să fie o atracție populară pentru poze.

— Ce știm despre tată?

— Theodor Lamar? Inginer de construcții care a ridicat diverse montagnes russes în parcuri de distracții peste tot în lume. Moarte timpurie de cancer în urmă cu trei ani. Să nu-ți fie teamă că s-ar ascunde pe navă cu un satâr.

— Cum putem fi siguri de asta?

Martin trebui să se gândească la un caz spectaculos, în care un bărbat declarat mort cu ani în urmă fusese prins la locul faptei, cu amnezie.

— Pentru că a existat o autopsie făcută de medicina legală, spuse Diesel. La cererea bunicului din partea tatălui, Iustin Lamar. Voia să dea spitalul în judecată pentru că Theo al lui se purta cumva ciudat după operația de cancer.

— Ciudat?

— Nu mai respira.

— Malpraxis?

— Conform bunicului Lamar, da. Dar n-aș da prea mulți bani pe spusele lui.

— De ce?

Diesel oftă.

— Bunicul are o țiglă lipsă. Locuiește oficial într-un cămin pentru bătrâni. Termenul spital de nebuni pentru pensionari i s-ar potrivi mai bine. Există constant proteste ale locuitorilor pentru că burghezii din frumosul cartier rezidențial, din motive de neînțeles, nu vor să aibă niciun nebun cu proteză care să stea gol-pușcă pe leagănele copiilor din curțile lor din față, ceea ce chiar se întâmplă din când în când. Iustin e mai puțin predispus la exhibiționism. Activitatea lui preferată e să sune la poliție.

Martin ajunse la capătul scărilor și examina vitrinele magazinelor de pe culoarul cu balustradă.

Gucci, Cartier, Burberry, Louis Vuitton, Chanel.

Ținând cont de prețuri, se aflau simțitor mai puțini oaspeți pe etajul acesta. Nici măcar o duzină de pasageri nu se plimbau pe covorul roșu-închis. O familie de trei persoane cu un cărucior, două femei învăluite, câțiva membri ai echipajului. Se întoarse la dreapta spre pasajul care ducea către planetariul de la bordul navei Sultan.

— Bunicul lui Anouk a sunat la poliție? îl întrebă pe Diesel.

— De mai multe ori. Annapolis Sentinel, un tabloid local gratuit, a scris despre asta. La scurt timp după dispariția lui Anouk și a lui Naomi, bunicul Iustin a format numărul pentru urgențe doar ca să spună că ar putea înceta căutarea nepoatei lui. Tocmai vorbise timp de o jumătate de oră cu Anouk la telefon. Părea fericită și îi mergea bine.

— Da, categoric.

Fericită.

Martin fu nevoit să se gândească la leziunile îngrozitoare care-i fuseseră cauzate lui Anouk. La privirea ei goală, expresia sufletului ei sfâșiat. Chiar dacă făptașul o forțase să sune (din orice motiv pervers), micuța nu ar fi putut niciodată să pară fericită, cu siguranță nu timp de treizeci de minute.

— Bunicul lui Anouk pare să fie foarte special, spuse el și fu nevoit să-și amintească de Gerlinde.

Cei doi ar fi alcătuit cu siguranță un cuplu reușit.

— Asta poți s-o mai zici o dată. În articol a fost citat astfel: Iar Naomi nu merită osteneala. În târfa care i-a culcat fiului meu cancerul în pat își vor sfărâma rechinii dinții. Apropo, târfă și culcat nu sunt scrise cursiv, americani pudici.

Diesel plescăi.

— De asta te-am și sunat: nu ți se pare și ție straniu, că un bărbat, care-și urăște nora atât de mult, a preluat costurile călătoriei?

— Și asta era scris în ziar? întrebă Martin consternat.

Iustin Lamar plătise croaziera?

— Nu, asta o susține bunicul pe blogul lui online. Fără glumă, și l-a creat la optzeci și doi de ani. Bătrânul îl alimentează în fiecare săptămână cu noi comentarii fanteziste. De la apariții OZN, până la experimente umane din azilul lui și sfaturi pentru hipnoza câinilor.

Martin se opri brusc atunci când îl văzu în fața lui.

Bonhoeffer!

Cum spusese Elena, căpitanul se afla aparent pe drum înspre ședința lui cu ofițerii, care avea să se țină în planetariul cu o capacitate de trei sute de locuri.

— Te sun înapoi, spuse Martin cu vocea suprimată.

Daniel mergea cam la douăzeci de metri distanță în fața lui, împreună cu doi colegi în uniforme albe.

— Prea bine, dar, te rog, nu înainte de zece. Doar știi că-mi place să mă trezesc devreme. Dar nu dimineața.

Martin voia deja să închidă, când îi veni o idee.

— Stai așa, acum, că tot ești pe fir.

— Ar trebui să-ți ud florile de acasă? Uită de asta!

— Află, te rog, câte cazuri de dispariție au existat în ultimii zece ani în larg, în care mai mult de o persoană a fost dată dispărută.

Îl rugă să noteze în special cazurile în care fuseseră implicați copii.

— Nu doar pe Sultan, ci pe toate navele. Și apoi verifică dacă există coincidențe între listele de pasageri și personal.

Martin auzi zgomote care-i aminteau de un joc de pinball și nu se miră. Biroul lui Diesel din turnul radio aflat în Piața Potsdam arăta ca o sală de jocuri, cu aparate de dexteritate și noroc în fiecare colț, care erau des folosite de Diesel în timpul convorbirilor sau apelurilor importante.

— Ai mai aflat altceva important? voi Martin să știe.

— Ah, da, bine că m-ai întrebat. Aproape era să uit. Încă ceva.

— Ce?

— Că ești un idiot desăvârșit. Nu trebuia să fii pe nava asta. După moartea Nadiei și a lui Tim, Sultan e pentru tine ultimul loc de pe pământ. Iar eu sunt ultimul cretin, că te susțin în călătoria asta smintită.

— Te judeci prea dur, spuse Martin și își băgă mobilul în buzunar.

Mări pasul și îl ajunse pe căpitan, care era ultimul în urma a trei ofițeri femei și tocmai voia să închidă ușa de la planetariu.

Bonhoeffer nu-l auzi venind. Pașii lui Martin fuseseră înghițiți de covor. Căpitanul n-avu nicio idee când înlătură cu piciorul piedica ușii grele de acces.

Martin îl apucă de guler și îl trase înapoi, în timp ce ușa grea se închidea lent.

— Hei, ce vrei… întrebă Bonhoeffer speriat.

Mai departe nu reuși să ajungă. Prima lovitură în stomac îi tăie răsuflarea căpitanului. A doua îi sparse nasul.

Capitolul 24

Se auzi un trosnet, ca și cum cartilajul din nasul căpitanului ajunsese într-un spărgător de nuci. Sângele curgea șiroaie pe fața lui Daniel Bonhoeffer.

Totuși, la început, păru să nu perceapă durere; cel puțin nu strigă, dar căzu la pământ, părând să-și apere capul cu ambele coate.

Martin îl prinse de gulerul uniformei și îl trase ca pe un sac ud afară, prin coridorul circular din jurul planetariului, unde se aflau toaletele. Pe căpitan nu-l ajuta cu nimic să se împotrivească cu picioarele în covor. Martin îl trase în toaleta bărbaților și-l aruncă într-un perete bine iluminat din fața lavoarului.

Apoi verifică pisoarele și cabinele. Toate goale, cum era de așteptat când nu era un spectacol public, iar ofițerii invitați se aflau deja în sală.

Întors la Bonhoeffer, se postă în fața căpitanului întins pe podea și-l lovi cu piciorul.

— Ce se întâmplă de fapt aici? strigă la el.

— Nu înțeleg, ce…

Bonhoeffer își acoperi gura și nasul cu mâna.

Fără prea mare succes. Sângele întunecat îi curgea printre degete în jos pe bărbie.

Martin își strânse foarte lent pumnul.

— Hei, fiți calm, foarte calm, vă rog. Știu că aveți toate motivele să fiți supărat, dar lăsați-mă să vă explic care este rolul meu, pledă Bonhoeffer, a

cărui voce suna de parcă ar fi grav răcit.

— Rolul dumneavoastră? strigă Martin. Anouk Lamar a fost violată.

Trebui să se stăpânească pentru a nu-l lovi iarăși imediat.

— Știu, și asta e groaznic.

Bonhoeffer căută pe zidul plat ceva de care să se poată trage. Niciun uscător de mâini nu-i era la îndemână.

— Două mame. Doi copii. Dispar. Și de fiecare dată dumneavoastră ați fost cel care comanda nava.

— Asta poate părea suspect, înțeleg.

— Poate părea? Este suspect. La urma urmei, dumneavoastră ați găsit-o pe Anouk. Nimeni altul decât dumneavoastră!

— Toate sunt doar o întâmplare oribilă.

Între timp, Daniel se ridicase și privea perplex în oglindă. Arăta de parcă ar fi fost singurul supraviețuitor al unui tren deraiat.

— Coincidență? lătră Martin.

Pentru o fracțiune de secundă stătea iar în fața închisorii din Varșovia din care fusese eliberat cu cinci ani în urmă. Se simțea la fel de nervos, la fel de disperat. La fel de gol.

Nenorociții de la Intervenții n-au vrut să compromită operațiunea și, abia după terminarea acțiunii lui sub acoperire, i-au povestit ce se întâmplase pe Sultan, în timp ce el încercase să supraviețuiască în penitenciarul polonez. Când părăsise închisoarea, Timmy și Nadia erau deja dispăruți de patruzeci și trei de zile.

— Așa cum din întâmplare nu v-ați întors după ce familia mea a dispărut? îi strigă lui Bonhoeffer în față.

Căpitanul închise ochii scurt, precum un soț care, certându-se cu soția lui, nu știe cum s-o mai scoată la capăt.

— Să mă întorc?

Vocea lui se subție.

— N-ați citit dosarul de judecată? Nava Sultan are o distanță de frânare de doi kilometri. Ai nevoie de o oră și jumătate ca s-o întorci din drum. Aveam furtună, valuri de un metru, temperaturi glaciale. Fără vestă de salvare poți rezista doar câteva minute în zona asta de Atlantic. Și familia dumneavoastră dispăruse deja de câteva ore.

— De unde știți când au sărit? Filmările de supraveghere de la bordul navei fuseseră rescrise din greșeală. La fel a fost și cu Anouk? Ați falsificat și aici toate dovezile ca s-o lăsați să pară sinucidere?

— Nu, gâfâi Bonhoeffer.

— Ba da, așa ați făcut. Poate că nu ați răpit-o personal pe fetiță ca s-o violați undeva, aici, la bord; asta rămâne de văzut. Dar un lucru e cert: sunteți un călău. Ați face orice ca să vă păstrați slujba. Dacă e necesar, mușamalizați și o crimă pentru asta.

Martin scuipă nervos pe podea.

— Mda, dar de data asta ați avut ghinion. Acum, dintr-odată, la bord este un alt pasager 23, și de data asta n-o să vă mai scoateți la fel de ușor capul din ștreang.

Trase un teanc de șervețele dintr-un stativ în formă de scoică de lângă chiuvetă și i le aruncă în fața căpitanului.

— Curățați-vă, o să primiți imediat o vizită.

Se întoarse ca să plece.

— Vizită? De la cine?

— De la paza de coastă. Ălora le place să asculte despre întâmplări.

— Dacă faceți asta…

— Ce?

Martin se întoarse. Privirea lui era ceva mai nervoasă decât cea a căpitanului.

— Cumva mă amenințați, așa cum șeful dumneavoastră a încercat deja ieri? Vreți să-mi povestiți și dumneavoastră că o veți face pe fetiță să dispară imediat ce voi lăsa totul să iasă la lumină?

— V-a spus Igor asta?

Bonhoeffer se întoarse către chiuvetă și porni robinetul.

— O cacealma, spuse Martin.

Căpitanul îl privi pe Martin în ochi prin oglindă și scutură din cap.

— N-a fost. Sunt prea mulți bani în joc. Dacă apare măcar steagul unei bărci de control pe radarul nostru, Anouk va dispărea a doua oară în neant. Sau credeți că patronul companiei se va uita pasiv dacă distrugeți o afacere de mai multe milioane?

— Despre ce afacere vorbiți?

Nasul nu voia să se oprească din sângerat, așa că încercările lui Bonhoeffer de a-și spăla fața rămâneau în zadar. Întinse mâna după un nou șervețel și se întoarse către Martin.

— Igor Kalinin nu se află de plăcere la bord. Vrea să vândă o mare parte a navelor lui Vicente Rojas, un mare investitor chilian cu care tocmai se află în saună, unde discută ultimele detalii. Șaisprezece avocați sunt în stand-by, opt șarlatani de fiecare parte. De câteva săptămâni blochează marea sală de conferințe aflată pe puntea 4, dar asta înseamnă că doar taie frunză la câini pentru mii de dolari pe oră, căci totul e de mult gata pentru a fi semnat. Se

presupune că vor să semneze contractele la intrarea în New York, cu o priveliște simbolică asupra Statuii Libertății.

Aruncă șervețelul îmbibat cu sânge într-o trapă pentru deșeuri din masca chiuvetei și trase unul nou.

— Ascultați, știți că nu sunt un abuzator de copii.

Bonhoeffer nu părea pledant, ci mai degrabă sigur pe sine și, în secret, Martin trebui să-i dea dreptate. În timpul procesului se ocupase intens de profilul criminal al căpitanului. Nimic nu indicase astfel de înclinații.

— Și eu vreau să găsim porcul care a abuzat-o pe Anouk, spuse căpitanul. Dar aveți dreptate, da, sunt un călău. Proprietarul mă are la mână. Dar ce ar trebui să fac?

— În primul rând să vă opriți din a vă purta ca o târâtură! strigă Martin.

— Nemernic ipocrit ce ești! strigă Daniel înapoi. Atunci mergeți totuși încolo. Puntea 13. Apartamentul amiralului, acolo îi veți întâlni pe Igor și Vicente. Hai, dați cărțile pe față. Povestiți-i investitorului despre pasagerul nostru 23. Dar să nu vă așteptați ca fetița să mai fie încă în Hell’s Kitchen când veți coborî acolo cu chilianul.

— Pentru că vă veți ocupa de asta?

Bonhoeffer deschise gura, ridică nasul și dintr-odată nu mai părea nervos, ci doar dezamăgit.

— Jur că nu i-aș face niciodată ceva lui Anouk. Din păcate, la bord, Igor are prieteni de cu totul alt calibru, angajați pe care i-a eliberat din mizerie prin jobul oferit. Ăia și-ar ține o brichetă sub ochi dacă le-ar cere-o.

S-au privit reciproc, până când Bonhoeffer se întoarse iar înspre oglindă.

— Ajutați-mă, vă rog. Mai avem încă cinci zile. În timpul ăsta putem afla ce i s-a întâmplat lui Anouk. Și putem dezvolta un plan cum s-o debarcăm în viață de pe navă, în cazul în care nu reușim.

Martin scutură din cap.

— Sunteți ori dus, ori atât de disperat, încât treceți cu vederea ce este deja evident. Eu voi merge acum la Anouk, înregistrez o filmare ca dovadă și o încarc pe internet.

— Nu, nu.

Bonhoeffer dădu din mâini.

— De ce, ce ar putea să mă oprească?

— Așa Igor vă va avea exact acolo unde vă vrea.

Martin își încreți fruntea.

— Nu înțeleg.

— De ce credeți că v-a adus la bord? Eu vreau să mă ajutați. El vrea să vă scoată vinovat.

— Pe mine?

Vasul uriaș fu împins în sus de un val, semn sigur că nava Sultan prindea tot mai multă viteză în marea largă.

— Da. Sunteți țapul ispășitor ideal. Un detectiv autodistructiv care n-a putut face față sinuciderii soției și morții fiului, stabilite în instanță, și care s-a angrenat într-o căutare smintită care, într-un final, l-a făcut să-și piardă mințile.

— Eu? Un făptaș?

Ciotul de dinte al lui Martin începu să pulseze.

— Da. Filmarea pe care vreți s-o înregistrați v-o va pune-n cârcă, numind-o unul dintre trofeele pe care le-ați colecționat de la propriile victime.

— Dar asta e nebunie clară. Cum să-i fi făcut ceva fetiței? Nici măcar n-am fost la bord când a dispărut cu câteva luni în urmă.

— Sigur? întrebă Bonhoeffer.

Sângerarea se atenuase momentan, dacă nu chiar se oprise. Nu puteai ști clar după chipul lui mânjit cu sânge.

— Sunteți un detectiv sub acoperire, Schwartz. Un maestru al deghizării. O nimica toată pentru dumneavoastră să călătoriți sub un nume fals. Să primiți pașapoarte false. Poate sunteți ucigașul despre care Gerlinde Dobkowitz scrie în cartea ei?

— Sunteți nebun, spuse Martin, însă în următorul moment i se păru iar că aude vocea lui Anouk șoptindu-i numele: „Martin".

— Nu, nu sunt, îl contrazise Bonhoeffer. Dar Igor e. Poate că sunt singurul care mai poate gândi clar aici. Știu de ce vă aflați cu adevărat la bord.

Ca țintă…

— Când mi-am dat seama cât de serios e Igor ca să mușamalizeze chestiunea, am știut că fără ajutor din exterior nu pot rezolva problema asta. Apoi Dobkowitz mi-a arătat ursulețul și așa mi-a venit o idee. Sunteți psiholog și detectiv, iar în urma pierderii dumneavoastră aveți un interes personal să nu ieșiți în evidență. Știam că-l pot convinge pe Igor cu asta ca să-mi acorde ceva timp. Fiindcă oricât și-ar dori să vadă afacerea finalizată, tot atât de mult e interesat să-l prindă pe nava lui pe nenorocitul care a violat un copil. Jur, când mi-a dat undă verde să vă contactez, încă nu știam că vrea să vă scoată țap ispășitor în cazul în care toate se duc de râpă.

— Nu cred niciun cuvânt din ce-mi spuneți.

— Știu. De aceea ați fost sunat de Gerlinde Dobkowitz și nu de mine.

Propoziția mi se pare cunoscută.

Iar tremură podeaua sub picioarele lui Martin. De fiecare dată când nava se ridica, din motive necunoscute, instalația de climatizare începea să scoată zgomote mai puternice deasupra capetelor lor.

— Nemernic laș ce sunteți, îi spuse lui Bonhoeffer. Dacă spuneți adevărul, atunci tocmai ați recunoscut că Igor Kalinin e pe cale să ucidă o fetiță din lăcomie pentru profit, să mă scoată pe mine vinovat și dumneavoastră veți privi apoi pasiv.

Căpitanul mai scoase încă un șervețel din dozator și-l ținu sub robinet.

— Din nou: vreau să împiedic toate astea. Dar da, dacă n-aș reuși, atunci nu mă voi sacrifica pentru dumneavoastră, domnule Schwartz.

Mototoli șervețelul ud și-l aruncă nefolosit în chiuvetă.

— M-ați reclamat. Mi-ați ruinat reputația. Am fost suspendat, aproape că mi-am pierdut slujba – și mult mai multe. Nu există nimic la dumneavoastră care să vă facă simpatic în ochii mei. Dacă toate astea se duc de râpă, atunci nu intru pentru dumneavoastră la închisoare. Și asta garantat se va întâmpla imediat ce voi fi sincer în fața lui Igor.

Martin îl prinse de umeri și-l întoarse înspre el. Îl sili pe căpitan să-l privească în ochi.

— Cu ce vă are la mână?

Bonhoeffer îi dădu mâna deoparte. Apoi își atinse precaut baza nasului cu degetul mare și cel arătător. Arăta de parcă avea o decizie de luat. Cugeta.

— O filmare, spuse el într-un final.

— Ce se vede pe ea?

— Bordajul navei Sultan. Este caseta cu filmările de supraveghere, care, printre altele, arată cabina cu balcon în care soția dumneavoastră a locuit. Și pe care a trebuit atunci s-o șterg pentru Igor.

Martin simțea cum nava Sultan se înclină într-o parte.

— Ce vreți să spuneți?

Bonhoeffer încuviință.

— I-am dat caseta originală. Acum sunt amprentele mele pe casetă.

Martin deveni glacial.

— Se vede…

…moartea familiei mele?

Cuvintele îi rămaseră înțepenite în gât.

Căpitanul încuviință.

— O să vă dovedesc că nu vreau să lucrez împotrivă, ci împreună cu dumneavoastră, spuse el. Am o copie a casetei respective. Puteți s-o vedeți.

Capitolul 25

Un norișor gri. Ultima imagine a fiului său înainte să dispară pentru totdeauna. Fără culoare, formă sau contur. Pur și simplu un norișor mic, gri, surprins de o cameră pe a cărei lentilă se lipiseră mai mulți stropi de ploaie, pe de-o parte deformând imaginea, pe de alta, degradând-o.

Primul nor care se desprinse de ultima treime a tribordului, ca o umbră voalată, trebuia să fi fost Timmy.

Fiul meu!

Martin stătea atât de aproape de televizor, încât putea distinge fiecare pixel al unei înregistrări și așa livide, și își făcu o idee despre cum ar fi trebuit să se simtă oamenii care și-au văzut rudele sărind în ghearele morții pe 11 septembrie.

Își aminti de o discuție aprinsă cu Nadia, care, la vederea turnurilor în flăcări, îi explicase că nu înțelege oamenii care se dedau sinuciderii din frică de moarte. Și ani mai târziu chiar ea avea să devină un nor gri care se aruncă în gol?

Asta era la fel de inimaginabil ca două avioane care zboară unul în spatele celuilalt, intrând în World Trade Center.

Dar și asta s-a întâmplat…

— Mai avem încă o perspectivă? întrebă Martin.

Bonhoeffer își țuguie buzele cu regret. Se aflau în salonul apartamentului căpitanului, perdelele erau trase, lumina redusă. Cu o jumătate de minut în urmă, Martin îl rugase să oprească DVD-ul la momentul 085622BZ, adică la 20:56:22, ora de la bord.

— Familia dumneavoastră a stat în cabina 8002, care se află aproape în afara camerelor de pe carenă, chiar la celălalt capăt.

Căpitanul se auzea gutural, ceea ce se datora bandajului adeziv borcănat de pe nasul lui, ce-i mai lăsa doar puțin aer de respirat. Dr. Beck îl procurase. Martin nu știa dacă îi recunoscuse logodnicei lui adevăratul motiv al leziunii sau dacă se servise de o minciună nevinovată. Nici nu-l interesa.

— E o minune că se vede măcar ceva, spuse Bonhoeffer, iar în cazul ăsta avea dreptate.

Primul nor care se desprinsese ca o umbră învăluită de tribordul navei Sultan fusese luminat de către lămpile de pe vas doar pentru o clipă. Încă dinainte ca trupul să izbească apa era deja contopit cu întunericul și se disipase.

Fiul meu s-a disipat!

— Vreți s-o vedeți până la capăt? întrebă căpitanul și gesticulă cu telecomanda din mână.

Da. Neapărat. Dar înainte, Martin voia să știe altceva. Indică spre timpul oprit din partea inferioară a ecranului, care trepida oblic.

— Când au intrat Nadia și Timmy ultima oară în cabină în ziua aia?

Bonhoeffer oftă.

— Nu-mi trageți iar una imediat, dar, din rutină, sistemul nostru de Log-Trace a fost atunci rescris la miezul nopții, prin urmare a fost resetat și sistemul cu care înregistrăm folosirea cartelelor electronice de acces. Din motive de protecție a datelor, cu cinci ani în urmă, aveam voie să stocăm informațiile doar douăzeci și patru de ore. Astăzi stau altfel lucrurile.

— Deci nu știți de câte ori au intrat și au ieșit în ziua aia?

— Știm doar că au lipsit de la cină.

— OK.

Martin deschise gura și avu astfel impresia că-și aude bătaia inimii mai tare.

— Atunci lăsați-o să meargă în continuare.

Până la sfârșit.

Bonhoeffer apăsă o tastă de pe telecomandă și imaginile încețoșate se puseră iar în mișcare. Timpul din partea inferioară a ecranului număra secundele ascendent, până au ajuns la 085732BZ. Până căzu al doilea nor.

Un moment.

— Stai. Oprește! strigă Martin agitat.

Cuvintele-i țâșniră pe gură mai repede decât puseseră stăpânire pe el.

— Norul, strigă el, se apropie de ecran și atinse cu degetul arătător și cel mijlociu conturul acelei umbre, care acum atârna în aer cam pe la jumătatea înălțimii navei.

Gravitația anulată printr-o simplă apăsare de buton pe telecomandă.

— Ce-i cu el? întrebă Bonhoeffer.

Tonul fals al vocii lui îi trădă lui Martin că acesta știa exact ce-i atrăsese atenția. Văzuse asta de prima dată. Nu era de mirare că înregistrarea n-ar fi trebuit să ajungă niciodată publică.

— Norul e prea mic.

— Mic?

— Da. Prima umbră era mai mare.

Și asta nu putea fi adevărat. Nu dacă Nadia l-a anesteziat mai întâi pe Timmy și l-a aruncat peste bord. Atunci ar fi putut în mod logic să fi sărit doar după el. Iar atunci prima umbră ar fi trebuit să fie mai mică decât cealaltă.

Dar era invers!

Mocnind, se întoarse.

— Atunci am avut dreptate, spuse el și indică în direcția lui Bonhoeffer cu degetul arătător. Totul a fost o mare minciună. Compania dumneavoastră…

Făcu un pas mai aproape de căpitan, ai cărui ochi scânteiară.

— …a scos în față sinuciderea soției mele. Ați stigmatizat-o ca ucigașă de copii doar ca să…

Da. De fapt de ce?

Răspunsul care-i era la îndemână, pe care și-l putea oferi singur, îi răpi lui Martin oricare energie pentru a-și dezlănțui accesul de furie.

Timmy și Nadia. Doi nori gri căzuseră la scurt timp de la bord, unul după altul. Asta era clar.

Ordinea salturilor dovedea doar că altcineva era responsabil de moartea lor.

Cineva, care-i furase geamantanul Nadiei, colecționase ursulețul lui Timmy pe post de trofeu și-l predase ca o ștafetă mai departe lui Anouk.

Cineva care probabil încă se afla pe navă.

Cineva care – dac-o lăsase pe Anouk atâta timp în viață – poate încă o mai ținea pe mama ei în captivitate. Nu știa nimic despre motivele acestui om sau cine era.

Știa doar că-l va găsi.

Cu siguranță.

Capitolul 26

Naomi

Computerul fusese aici de la bun început.

Mic, argintiu, colţuros. Un notebook cu acumulator gros şi o tastatură americană.

Lumina ecranului fusese primul lucru pe care Naomi Lamar o observă când se trezise după opt săptămâni din starea de inconştienţă.

Care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

era scris pe monitor, cu negru pe un fundal alb, cu litere destul de mici. Naomi citi întrebarea şi se prăbuşi în fântână într-un plâns isteric.

Fântâna, aşa îşi numea ea închisoarea, pentru că avea pereţi rotunjiţi, care duhneau a mlaştină, fecale, noroi şi apă murdară.

Fără ajutor din afară nu ar fi ieşit niciodată iar la suprafaţă.

Asta o ştiuse din secunda în care deschisese pentru prima oară ochii în acel mediu.

Naomi privi pereţii goi, zgâriaţi şi roşi, de parcă legiuni întregi încercaseră înaintea ei să găsească o priză cu unghiile în drumul lor disperat ascendent.

Căci în sus părea să fie singura ieșire dintr-un spațiu rotund, fără uși, cu o placă de beton drept podea prin care trecea o fisură fină. O crăpătură care nu era destul de mare nici cât să-ți vâri degetul mic prin ea. Poate doar o rangă, dacă ai fi avut una. Naomi nu purta decât o cârpă de pijama peste pielea goală. Din fericire, în temnița ei nu era foarte frig, bănuia deci că niște generatoare sau alte echipamente tehnice asigurau închisoarea cu radiația înfundată a căldurii lor. Dormea pe o saltea de izopren, care ocupa aproape tot spațiul. În afară de asta mai existau o pungă și o găleată din plastic gri care, o dată la două zile, era coborâtă cu o sfoară subțire. Pentru ca lui Naomi să nu-i vină vreo idee și să se cațăre pe frânghie, era unsă cu vaselină.

Ah, și avea calculatorul.

La începutul martiriului ei – cu opt săptămâni în urmă, dacă se încredea în data de pe monitor –, legase greșit găleata de sfoară și fecalele se revărsaseră asupra ei. Majoritatea se scurseseră în crăpătura de sub ea. Dar nu toate.

Prin sistemul cu găleata era aprovizionată și cu cele necesare, cu sticle cu apă, batoane de ciocolată și semipreparate pentru cuptorul cu microunde, pe care trebuia să le mănânce reci.

Două luni.

Fără duș. Fără muzică.

Și fără lumină, dacă făceai abstracție de lumina slabă a monitorului, care nu era suficientă pentru a-și da seama unde dispărea găleata de plastic și cine – de la oricare înălțime – o cobora la ea. Pe lângă apă, mâncare și șervețele, pe care le folosea ca absorbante în timpul menstruației, în găleată, la intervale regulate, mai apărea un acumulator nou. Naomi nu folosea multă energie.

Calculatorul nu avea niciun fel de program în afară de un software ieftin pentru prelucrarea textului, în care nu era îndosariat niciun document. Firește că nu exista o conexiune la internet. Și firește că Naomi nu putea

modifica setările sistemului de operare. Nici măcar gradul de luminozitate, pe care clipocea constant doar acea singură întrebare: „Care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?”

În primele zile ale regimului de izolare, îngrijorată până peste cap de Anouk, chiar se gândise la păcatele ei. La unul care era suficient de mare încât să justifice oroarea pe care-o trăise ca pedeapsă de când fugise afară din cabină, în pijama, în căutarea nocturnă a fiicei ei. Anouk îi lăsase un bilet la picioarele patului.

Îmi pare rău, mami.

Nu scria nimic mai mult pe bilețelul alb, mâzgălit în grabă, fără explicație. Fără semnătură. Doar: Îmi pare rău, mami. Combinat cu faptul că era trei și jumătate dimineața, iar Anouk nu mai dormea lângă ea, abia dacă exista un mesaj mai înfiorător pentru o mamă.

Naomi ar fi descoperit bilețelul abia a doua zi dimineață dacă n-ar fi speriat-o din somn marea agitată. Și în fântână simțea clar când valurile erau mai puternice, așa știa că încă se afla pe navă și că nu fusese debarcată într-un container pe undeva.

Naomi nu înțelegea ce se întâmplă cu ea. Cum ajunsese aici. Și de ce.

În afară de bilețelul de la picioarele patului, ultima amintire a vieții ei era o ușă deschisă în drumul spre puntea 9, vizavi de propria cabină. Crezuse că o aude pe Anouk plângând. Bătuse, strigase numele fiicei ei. Băgase capul pe ușă.

Apoi… negru.

Din momentul ăla, amintirile îi erau la fel de întunecate precum gaura în care se afla acum.

Care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

Nu avea de gând să-i ofere un răspuns la asta păianjenului. În lumea ei imaginară, cel care stătea sus, pe marginea fântânii, nu era un om, ci o tarantulă grasă și păroasă, care opera găleata.

Unde-i fiica mea?

tastase ea ca răspuns în calculator.

Naomi închise notebookul și-l băgase în punga de plastic (învățase repede pentru ce se afla punga acolo, găleata nefiind mereu curățată!) și trase de sfoară.

Răspunsul veni o jumătate de oră mai târziu:

Trăiește și e în siguranță.

Pentru asta Naomi voi o dovadă. O imagine, un mesaj vocal, orice. Doar că păianjenul nu voi să-i facă pe plac, așa că Naomi îi trimise notebookul înapoi sus cu cuvintele „Du-te dracului".

Drept pedeapsă, nu mai primise apă timp de douăzeci și patru de ore. Abia când începuse, pe jumătate delirând de la sete, să-și bea propria urină, îi fu coborâtă o sticlă. N-a mai îndrăznit niciodată să-l jignească pe păianjen.

Și pentru asta funcționa sistemul găleții cel mai bine: ca s-o disciplineze. S-o pedepsească.

A doua pedeapsă, cea mai groaznică dintre cele două, din cauza căreia probabil ar fi putut să piară, urmă abia mult mai târziu. Prima sa confesiune.

Care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

Timp de șapte săptămâni nu răspunsese la întrebarea păianjenului. Deșteaptă cum era – totuși preda biologie la o universitate de elită –, stabilise ipoteze, evaluase alternativele de acțiune, analizase opțiuni. Dar nu se apucase să scrie orbește.

Nu eu. Nu.

Naomi își aplecă capul în față și-n spate și-și scărpină gâtul. Ambele se întâmplaseră inconștient.

Părul îi cădea încetul cu încetul, rămânându-i lipit de degete atunci când și le trecea prin claie, și era fericită că în fântână nu exista nicio oglindă. Asta o cruța și de priveliștea viermilor care îi mișunau sub piele.

La naiba, trebuia totuși să mănânc orezul.

Cu nouă zile în urmă. Altfel ar fi murit de foame.

Toată săptămâna precedentă, găleata coborâse doar cu castroane goale. Pe fiecare era scris cu cariocă mereu același ordin: Răspunde la întrebare!

Dar nu voia să facă asta. Nu putea să facă asta.

Ce se va întâmpla cu mine dacă recunosc?

îndrăznise ea să-l întrebe pe păianjen.

Răspunsul veni în ziua următoare, odată cu calculatorul, scris chiar sub întrebarea ei:

Ce se va întâmpla cu mine dacă recunosc?

Atunci vei avea voie să mori.

Avu nevoie de mai multe ore până să poată înceta iar din plâns.

Pe cât de mult credea în premisa că păianjenul o mințea în legătura cu soarta lui Anouk, pe atât de puțin se îndoia de veridicitatea acestei afirmații.

„Atunci vei avea voie să mori.”

Un timp, se gândise dacă ar exista vreo speranță să scape din această celulă solitară a carcerei împuțite, dar apoi s-a lăsat pradă sorții și și-a încredințat calculatorului – și astfel păianjenului – confesiunea:

Mi-am omorât cea mai bună prietenă.

Capitolul 27

Hell's Kitchen

Un pas înainte. Doi pași înapoi.

Cu Anouk trebuia să te porți ca și cu propria viață.

Starea ei se îmbunătățise puțin. Și, în același timp, se înrăutățise evident.

Pe de-o parte, era un semn bun că tresărea de spaimă când el intra în camera ei, ceea ce-i arăta lui Martin că, cel puțin pentru moment, reacționa la schimbările dimprejur.

Un mic progres, care s-ar fi putut datora televizorului, pe al cărui ecran tocmai se fugăreau Tom și Jerry.

Pe de altă parte, și asta era vestea proastă, aluneca în modelele comportamentale din fragedă copilărie. Stătea aproape în aceeași poziție, cu picioarele încrucișate pe pat, sugându-și degetul mare cu un plescăit sonor. Cu cealaltă mână se scărpina.

Martin văzu că unghiile ei deja lăsaseră crestături adânci în antebrațul drept; iar se întristă. Dacă nu va înceta să mai facă asta cât mai curând, va începe să sângereze… și atunci ar trebui să fie legată.

Nu voia deloc să se gândească la ce impact ar fi avut acest lucru asupra psihicului ei deja grav afectat și-și propuse s-o întrebe pe dr. Beck de niște mănuși, chiar dacă Anouk și le-ar fi scos, cu siguranță, de îndată ce ar fi fost iarăși singură.

— Scuză-mă dacă te mai deranjez încă o dată, spuse Martin și așeză o pungă din hârtie maro la picioarele patului.

Anouk se lăsă ceva mai pe spate, respirația i se acceleră. Un semn că el nu avea în niciun caz voie să se apropie mai mult de ea. Totuși, nu-și întoarse privirea înspre el și nici nu se holbă prin el. Ochii ei erau ațintiți spre pungă.

La fel ca la prima vizită, îl cuprinse și acum un sentiment de melancolie aproape tangibil și se gândi la toate lucrurile frumoase pe care o fetiță de unsprezece ani ar trebui să le experimenteze pe o navă de croazieră.

Sau un băiețel de zece ani.

Astfel se îndoia de credința lui la care, în ciuda tuturor, încă nu renunțase. Era convins că după moarte nu-l aștepta doar un somn lung, lipsit de vise. Oricum, putea doar să spere că va fi scutit de o întâlnire cu creatorul lui. Altfel, nu s-ar fi rezumat la o discuție amicală cu cel responsabil, care stătea la automatul de bilete și le oferea copiilor nevinovați one-way-tickets[1] spre camerele de tortură ale psihopaților cu deviații sexuale.

— Ți-am adus asta, spuse Martin blând și scoase ursulețul din pungă.

Un semnal slab de recunoaștere sclipi în ochii lui Anouk. Grăbită, de parcă i-ar fi fost teamă că l-ar fi putut împacheta înapoi, îi smulse animalul de pluș murdar din mâini și-și cufundă fața în el.

Martin o privi în liniște, memorând petele roșii care i se întindeau pe gât, și se întrebă dacă procedase corect.

Era posibil ca Igor și Bonhoeffer doar să joace la cacealma, iar fetița să nu fie deloc în pericol dacă el ar fi anunțat autoritățile și, prin urmare, întreaga lume despre cazul ăsta incredibil. Totuși, riscul era mare. Căci erau anumite dovezi ale dreptății căpitanului și deja purta ștampila în frunte de „țap ispășitor”. Probabil adevărul se afla undeva la mijloc. Era sigur doar de faptul că n-ar mai fi avut ocazia să vorbească personal cu fetița sau, odată ce ar fi dat alarma, cel puțin să încerce s-o facă. Și astfel era tras încoace și-

ncolo, între dorința de a face ce era corect, dând în vileag mușamalizarea, și speranța că prin Anouk ar putea scoate la iveală ceva despre soarta propriei familii.

Răscolit de aceste gânduri tulburătoare, decise să-i facă o a doua vizită; de data asta singur, fără doctoriță.

— Mai am ceva pentru tine, spuse Martin și scoase din pungă o cutie de carton învelită într-o folie transparentă. Asta e o tabletă grafică, explică el după ce eliberase din ambalaj un dispozitiv din plastic roz.

Îl achiziționase din magazinul cu jucării de la bord, de pe puntea 3.

Obiectul dreptunghiular arăta ca o tabletă grafică din epoca de piatră a tehnologiei, prelucrată ieftin și stângaci, dar fără muchii ascuțite, cu creionul digital bont, atașat într-o parte, Anouk n-ar fi putut să se rănească.

Martin o porni, se asigură că bateriile funcționau și o așeză pe pat lângă Anouk.

Apoi se mai retrase un pas și-și lăsă mâna să alunece în buzunarul blugilor. Cu o singură apăsare de tastă activă funcția de înregistrare de pe smartphone.

— Când am fost la tine cu dr. Beck, în urmă cu mai bine de două ore, mi-ai spus un nume, Anouk. Poți să-ți mai amintești care era?

Micuța încetă să-și mai sugă degetul și întinse mâna, fără să lase ursulețul din brațe, spre tableta grafică. Și-o așeză pe genunchi. Apoi privi în sus.

— Ai cea mai mică idee unde te afli acum? întrebă Martin.

Ca reacție, Anouk strânse din ochi. Părea tensionată, dar nu copleșită de durere. Ca o elevă căreia i se dăduse o problemă dificilă de matematică pe care trebuia s-o rezolve în minte, și nu putea.

Martin hotărî să o abordeze cu întrebări mai simple.

— Câți ani ai?

Întrebarea fu subliniată de un semnal acustic pătrunzător, urmat de încă șase și încheiat cu un ultim sunet prelung. Gălăgia, înăbușită de câteva uși, părea să vină dinspre coridorul de la intrarea în Hell’s Kitchen. Martin bănui că era vorba de o alarmă internă pentru echipaj și o ignoră.

Anouk părea că nici nu conștientizase zarva.

Buzele ei se mișcau așa cum o făcuseră și ale lui Timmy atunci când trebuia să învețe ceva pe dinafară. Totuși nu formau cuvinte, nici măcar un sunet. În schimb își trase în sus cămașa de noapte ca să-și scarpine burta deasupra elasticului de la ciorapi.

Martin văzu mai multe cicatrici rotunde de la arsuri, în dreapta și-n stânga buricului, care arătau de parcă cineva și-ar fi stins chiștoacele de țigară pe ea.

— Dumnezeule, cine ți-a făcut asta? întrebă el cu dezgust evident în glas.

Se întoarse pentru ca Anouk să nu-i observe furia de pe față. Când își recăpătă stăpânirea de sine și voi să continue cu întrebările, glasul îi dispăruse.

Nu poate fi adevărat!

Anouk așezase ursulețul lângă ea și scrisese un singur cuvânt pe tableta grafică:

Martin

Numele lui. În litere clare. Oblic pe ecranul tactil. Anouk încă ținea creionul în mână.

Nu se poate referi la mine. E imposibil.

Martin se sili să zâmbească și numără de la zece înapoi, până când bătăile inimii i se normalizară într-atât încât să poată întreba cu voce liniștită:

— Doar știi că nu-s un om rău, nu?

Nu te-aș răni vreodată.

Trebuia să fie o coincidență stupidă, se gândi el.

Spera el.

Martin era un nume comun și în SUA. Nu era exclus ca însăși făptașul să se numească întâmplător așa.

Sau își spunea așa. Sau purtase un tricou de pe insula St. Martin din Caraibe…

Totul e posibil.

Dar oare și probabil?

Anouk își întoarse capul într-o parte. Privi de parcă ar fi conștientizat pentru prima dată ce era împrejur. Apoi apucă iar creionul și desenă cu linii atent plasate conturul unui vas de croazieră. Martin privi prin hublou afară înspre apa care părea și mai întunecată decât cu două ore în urmă. Mai încercă iar o întrebare foarte directă:

— Poți să-mi spui numele celui cu care ai fost în tot acest răstimp?

Anouk închise ochii. Numără ceva pe degete.

11 + 3

scrise ea într-un sfârșit sub schița navei. Martin nu găsea niciun înțeles în asta.

— Îmi pare rău, nu înțeleg, spuse el.

Își privi propriul nume, schița navei și problema de calcul propusă.

Paisprezece?

Cum numerele cabinelor de pe Sultan erau formate din patru cifre, putea fi doar o aluzie la una dintre punți. Puntea 14 era puntea piscinei cu tobogane cu apă, bar de înghețată, teren de golf și traseu de jogging.

— Ce vrei să spui prin unsprezece plus trei? întrebă el.

Privirea i se întunecă. Părea nervoasă, de parcă întrebările începeau s-o irite încetul cu încetul; totuși puse iar creionul pe tableta grafică:

Mama mea.

— Mama ta? întrebă Martin ca trăsnit. Știi dacă încă mai e în viață?

Anouk încuviință tristă. O lacrimă i se desprinse din ochi.

Martin abia dacă putea concepe că într-un timp atât de scurt aflase atât de multe informații de la fetiță, chiar dacă pe majoritatea nu le putea înțelege.

— Cred că cel mai bine ar fi să facem o scurtă pauză, spuse el.

Anouk părea epuizată.

— Există ceva ce aș putea să-ți aduc? o întrebă.

Micuța apucă încă o dată creionul și scrise sub schița navei:

Apoi își vârî iar degetul mare în gură și se întoarse dinspre Martin, de parcă ar fi vrut să-i dea de înțeles fără niciun dubiu că nu mai avea nimic să-i zică.

— O să văd dacă pot s-o găsesc, spuse Martin și voi să plece după doctoriță, când tocmai se porni iar alarma.

1. „Bilete cu o singură călătorie” (engl., în original) (n.tr.).

Capitolul 28

Naomi

Mi-am omorât cea mai bună prietenă

tastase Naomi Lamar în computer, pe podeaua închisorii ei ca o fântână.

Mel și cu mine aveam zece ani și ambele eram pedepsite în camerele noastre, pentru că ne-am jucat pentru a nu știu câta oară într-o groapă de pietriș abandonată. Era o după-amiază de miercuri, părinții noștri lucrau, iar noi ne-am strecurat, în ciuda pedepsei, afară din casă și ne-am întâlnit – firește – la groapa de pietriș. S-a întâmplat cu puțin timp înainte să trebuiască să plecăm, dacă voiam să ajungem la timp acasă înaintea părinților noștri, atunci când Mel a vrut să coboare o ultimă dată cu punga de plastic pe panta de nord. A fost îngropată de o cădere de nisip și a dispărut. Am țipat, am strigat după ajutor și am săpat cu mâinile goale după ea, dar n-am putut s-o găsesc. A fost, în adevăratul sens al cuvântului, înghițită de pământ. Când m-am strecurat acasă, nu m-am încumetat să le povestesc părinților mei despre asta. Două zile mai târziu, Mel a fost găsită și s-a presupus că s-a strecurat singură afară din casă. Și azi mă gândesc la faptul că poate a murit doar din cauza mea și că ar fi fost salvată dacă aș fi dat alarma. Ăsta e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată.

Asta scrisese cu nouă zile în urmă. Naomi trimisese calculatorul în sus, cu găleata. Crampele stomacale din cauza foamei erau abia suportabile; totuși,

după câteva ore nu veni nicio mâncare înapoi, ci doar același notebook cu un răspuns de la păianjen:

Ăsta NU e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Și imediat dedesubt:

Pentru fiecare răspuns greșit primești o pedeapsă.

După alte două ore veni castronul cu orezul și inscripția: Spirometra mansoni.

Trebuise să-l mănânce. Altfel ar fi murit de foame. Pe atunci Naomi crezuse că moartea imediată ar fi fost răul mai mare.

Dar nu era așa.

Să știi că porți un patogen în tine, o tenie dintre cele mai rele soiuri, și că ești mâncat pe interior încetul cu încetul, asta era cel mai rău lucru care ți se putea întâmpla.

Naomi era sigură că păianjenul știuse asta.

Voia răspunsuri, o confesiune, și asta ar primi doar dacă instinctul de conservare al victimei ceda.

Până atunci, gândul la fiica ei o ținuse în viață. Dar acum totuși groaza, care zi după zi i se strecura tot mai mult pe sub piele, până în spatele ochilor, răpea orice dorință de-a mai trăi.

Care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Îmi pare atât de rău, Anouk, șopti Naomi și luă calculatorul.

Cu degetele ale căror unghii nu mai fuseseră tăiate de săptămâni întregi, tastă a doua confesiune:

Am comis adulter. În cel mai respingător mod posibil. Am făcut sex pentru bani.

Apoi închise clapeta de la notebook, înveli punga în jurul carcasei și-l așeză în găleată. Trase de mai multe ori de sfoară și, în timp ce iar se zgâria până la sânge, așteptă ca păianjenul să-l tragă la el, sperând că va fi mulțumit de răspunsul ei.

Pentru ca în sfârșit să poată muri.

Capitolul 29

Între timp, Martin rămase singur pe puntea pe care – specific lunii octombrie – se lăsase într-adevăr răcoare. Toți ceilalți din echipa de salvare se grăbiseră să părăsească punctul de adunare de la stația de scufundări după ce, cu puțin înainte de sfârșitul exercițiului de urgență, apăruseră nori gri, grași, iar acum se goleau de o burniță fină care trecea prin toate hainele.

Pe Martin nu-l deranja. Nu avea o frizură de care să se îngrijoreze, purta îmbrăcăminte care oricum aparținea coșului de rufe murdare, iar în comparație cu actuala lui stare, o răceală ar fi fost chiar o însănătoșire.

Îi era rău, ceea ce garantat nu se datora doar oboselii și turbulențelor, care pentru matelotii adevărați probabil nu erau mai mult decât o bolboroseală într-o mașină de spălat rufe. Totuși, Martin părea că imediat va atinge punctul în care va cere un Vomex la farmacia de pe vas.

De parcă ar fi reacționat la o comandă telepatică, Elena Beck veni la balustrada de lângă el. Cu o pelerină de ploaie transparentă peste cap și uniformă, purta o îmbrăcăminte mult mai potrivită decât el. Într-o mână avea o vestă de salvare, în cealaltă o trusă medicală neagră, care părea un obiect grosier în mâinile ei finuțe.

— Deci aici v-ați ascuns, spuse ea cu privirea pierdută în depărtare.

Toți oamenii care sperau să-și facă o impresie despre mărimea enormă a oceanului de la o călătorie transatlantică primeau acum ce și-au dorit. Oriunde priveai nu exista altceva decât apă. Nici uscat, nici altă navă. Doar o întindere mișcătoare, neagră-albăstruie și nesfârșită.

Dacă suprafața lunii ar fi lichidă, ar arăta exact așa, gândi Martin.

Unii credeau că marea este un simbol pentru eternitate și forța naturii. El vedea în valuri doar un mormânt umed.

— Am încercat să vă sun, dar telefonul dumneavoastră e închis, spuse Elena.

Martin își scoase telefonul și, uitându-se la ecran, își aduse aminte.

Corect! Din cauza înregistrării vocale. Setase telefonul în așa fel încât înregistrarea „convorbirii" cu Anouk să nu poată fi întreruptă de niciun apel. Însă nu putu opri alarma valabilă internațional pentru exercițiile de urgență în larg (șapte sunete scurte, urmate de unul lung).

Cel mult după douăzeci și patru de ore petrecute la bord, fiecare pasager trebuia să participe la exercițiul ăsta pentru cazuri de urgență, pentru a ști cum funcționează vesta și unde se află bărcile de salvare. Dacă totuși căpitanul nu punea mare preț pe respectarea legislației marine în alte chestiuni, regula asta o respectase. Martin își reactivă mobilul și-și șterse câteva picături de ploaie de pe față. Un cuplu tânăr, privind nemulțumit, care și-ar fi dorit un început mai însorit al călătoriei sale de vis, împingea pe lângă ei un cărucior dublu cu copii adormiți. Elena așteptă până se îndepărtară suficient încât aceștia să n-o mai poată auzi, apoi își așeză trusa medicală pe o masă metalică în zona acoperită a avanpostului, acolo unde instructorii de scufundări își țineau lecția introductivă în fața elevilor, înainte ca aceștia să trebuiască să sară în piscină echipați cu butelii de oxigen și ochelari.

— Din câte am auzit, ați avut o discuție aprinsă cu logodnicul meu. Ar trebui să vă dau asta.

Elena deschise trusa și scoase o carcasă de CD-ROM fără capac.

— Ăsta e un CD-ROM cu listele de pasageri din ultimii cinci ani, îi anticipă ea întrebarea. În plus, mai are o listă cu personalul aflat la bord de pe toate rutele pe care un pasager 23 a fost raportat.

— Ce să fac cu ele?

— Și eu l-am întrebat pe Daniel același lucru. A spus că s-ar mira dacă n-ați fi început deja de mult cu cercetările. Pe el găsiți planurile punților de pe Sultan, toate articolele din ziare și comunicatele de presă ale tuturor cazurilor de dispariție cu care ne-am confruntat, precum și o comparație cu alte nave.

Degetele lui Martin îl înțepară când le întinse după CD-ROM.

— Ar trebui să vă spun că documentele pe care le-a adunat în ultimele luni ar fi o dovadă a bunelor lui intenții, și pe deasupra…

În acel moment începură să sune telefoanele mobile. Ambele.

Al lui Martin. Și al doctoriței.

S-au privit reciproc înmărmuriți și-și băgară în același timp mâinile în buzunare.

— Mizeria naibii, spuse doctorița și-l lăsă pe Martin în urmă, care nu avea nicio idee cui aparținea numărul lung de pe ecran.

— Ce-ați pățit? strigă în urma Elenei, care se opri scurt în fața unei uși batante care ducea în interior și se întoarse.

— Anouk, spuse ea. Am legat butonul de alarmă și la telefonul dumneavoastră, doctore Schwartz.

Cinci minute mai târziu, pentru a treia oară pe ziua respectivă, Martin trecea prin sasul de oțel înspre Hell's Kitchen, traversă prin fața zonei de carantină și o văzu pe Elena Beck glisându-și cartela de acces prin dispozitivul de citire.

Când intrase, încă lua în calcul o alarmă falsă.

Apoi se întrebă de unde venea atâta sânge.

Pe patul lui Anouk.

Pe corpul ei.

Peste tot.

Capitolul 30

— Dumnezeule. Dumnezeule…

Elena se grăbi spre patul în fața căruia fetița se ghemuia pe podea și-și ținea mâna apăsată pe antebrațul din care șiroia sângele. Înainte de exercițiul de salvare, acesta fusese încă bandajat, dar acum bandajul era pe podea desfășurat un sul de hârtie igienică.

— Ce s-a întâmplat, micuțo? Ce s-a întâmplat? strigă doctorița și se ghemui lângă fetiță.

În timp ce Elena era încă pe jumătate sub influența șocului, Martin recunoscu cauza rănii.

Era sânge pe lenjeria de pat, pe fața lui Anouk, pe mâinile și degetele ei și pe cămașa de noapte. Martin descoperi chiar câteva pete pe dulapul lucios din inox de pe perete, sub televizor, ceea ce indica faptul că trebuia să fi țâșnit cu boltă dintr-o arteră.

— A fost atinsă artera, spuse el și o întrebă pe Elena unde se aflau dezinfectantul și bandajele curate.

După culoarea de pe chipul lui Anouk nu era atât de rău cum părea la prima vedere. Martin știa din experiență că până și o cantitate mică de sânge pierdut putea crea o mizerie enormă.

— Artera? strigă Elena neîncrezătoare și indică spre ușa de la toaletă.

Îi dictă un cod a cărui însemnătate i se dezvălui abia când descoperi în baie, sub chiuvetă, dulapul asemănător unui seif. Dulapul cu provizii era încuiat din motive de siguranță.

Pe lângă seringi, branule, tuburi, foarfeci și alte materiale cu care te puteai sinucide, Martin găsi un spray pentru dezinfectare și fașă pentru bandajare.

I le aduse Elenei și o privi cum îi ridică bărbia fetiței lipsite de puteri. Anouk ținea ochii închiși. De puful buzei superioare se lipise un punct mic, alb. Ceva vată sau o bucată dintr-o batistă.

Cu apucături grăbite, Martin trase lenjeria de pat de pe saltea și o scutură. Apoi ridică salteaua, desprinse husa patului, dar nici acolo nu se afla ceva. Nicio lamă de ras, niciun cuțit, niciun creion.

— Sunteți ultimul care a văzut-o, îi spuse Elena plină de reproș, după ce o așezase pe Anouk pe canapeaua de piele, unde-i inspecta mâna fetiței.

Sângele începu iar să curgă atunci când fetița nu-și mai ținu mâna presată în acel loc, asemenea stropilor de ploaie care se preling de pe crengile de brad, așa că Elena aplică imediat un bandaj compresiv.

— Vreți să insinuați că am încurajat-o să facă asta când am fost singur cu ea? întrebă Martin enervat.

— Nu, firește că nu, dar…

Colțurile ochilor Elenei tresăriră nervos.

— Cine a fost, scumpo?

Îi mângâie obrazul lui Anouk.

— Cine te-a rănit în halul ăsta?

Niciun răspuns.

— Știu cine a făcut-o, șopti Martin.

— Ce? Cine?

Elena privi în sus la el.

— Chiar ea.

— Poftim? Nu! E imposibil. Și oricum, de ce să fi făcut așa ceva?

Existau atât de multe motive: fie că voise să elimine presiunea, fie să-și alunge durerea din corp, să simtă că e în viață…

— În orice caz nu și-a provocat rănile astea ca să se sinucidă, spuse el.

Altfel nu ar fi încercat să-și bandajeze mâna. Și să apese butonul de panică.

Toate semnele îi indicau că, deși a vrut să se taie, adâncimea rănii nu fusese totuși intenționată.

— Cum se poate așa ceva? întrebă Elena isteric. Aici nu există obiecte ascuțite în apropierea ei. Jur, după incidentul cu creioanele de colorat, am căutat în toată cabina.

Creioanele de colorat. Exact!

Martin așteptă ca Elena să-i aplice bandajul, apoi o întrebă:

— Câte coli de hârtie ia-ți dat în fiecare zi?

Îl privi speriată.

— Nu știu, nu le-am numărat.

O greșeală.

O mare greșeală.

Elena privi expresia plină de regret a lui Martin și-și duse mâna la gură.

— Vreți să spuneți…

Se întoarse către Anouk:

— Dragă, spune-mi te rog, te-ai tăiat cu o bucată de hârtie?

Anouk nu-i dădu niciun răspuns, dar totuși Martin era sigur. Când îngrijești bolnavi psihic, nu poți niciodată să fii destul de precaut. Când era student, întâlnise o pacientă de șaisprezece ani care-și trecuse cantul unei foi de hârtie peste ambii ochi.

— Ai mai păstrat o coală? încercă el să scoată un răspuns de la Anouk.

Cu succes. Deschise pleoapele. Martin nu era sigur dacă ea îl recunoscu, dar, în schimb, nu avea niciun dubiu în privința furiei pe care-o simțea. Ea încuviință cu ochii sclipind mânioși.

Martin schimbă o privire de la sine înțeleasă cu Elena.

— Apoi ai mâncat foaia, corect?

De acolo era bucățica mică, albă, de pe buza ei superioară.

Celuloză!

Anouk strânse din buze mută. Părea furioasă, probabil pentru că demascase atât de ușor secretul.

Martin luă o cârpă umedă din baie, pentru ca Elena să-i poată curăța fața lui Anouk, care îi permise cu reticență.

În dulapul de sub televizor se aflau cearceafuri și lenjerii de pat curate, pe care Martin le scoase, în timp ce Elena găsi o cămașă de noapte pentru Anouk. Împreună o conduseră pe fetiță, care părea slăbită, dar nu în stare critică, înapoi în pat.

Acolo, lui Martin îi sări în ochi tableta grafică de pe noptieră. Ecranul era negru, dar un LED galben lumina, așadar se afla în standby. În timp ce Anouk se lăsă înapoi pe pat, luă dispozitivul și activă ecranul.

— Uau, îi scăpă.

Desenul, pe care Anouk trebuia să-l fi terminat în timpul exercițiului de salvare, era de o acuratețe de nedescris a detaliilor. O operă de artă, care nu lăsa loc de îndoială că cel puțin în domeniul artelor plastice Anouk era foarte talentată.

Pentru că nu voia să-i ia fetiței tableta iar, Martin își scoase telefonul din buzunar și poză ecranul. Apoi își luă la revedere de la Anouk, care-și ținea iar ochii închiși, și o așteptă afară, în fața cabinei, pe Elena.

— Asta a desenat Anouk? întrebă doctorița după ce o îmbrăcase pe Anouk într-o cămașă de noapte curată și părăsise și ea cabina. Singură singurică?

Neîncrezătoare, privea la fotografia din telefon, care arăta o deschidere sinistră în pardoseală, poate un puț, pe fundul căruia se vedea apa întunecată. Încă un detaliu aparte al desenului era sfoara care ajungea prin deschidere până la apă.

— Există pe navă undeva un loc anume care să arate aproximativ ca ăsta de aici, o gaură, un gol sau un puț prin care să se poată vedea marea? o întrebă pe Elena.

Doctorița miji ochii și-și lăsă capul într-o parte, ca să privească imaginea dintr-o altă perspectivă.

— Hm, spuse ea indecisă. Așa ceva n-am văzut niciodată. Și, în general, navele de croazieră au rar găuri în cocă, dacă pleacă la drum în larg.

În larg, repetă Martin în gând și asta îi dădu o idee.

Firește. Dacă pleacă în larg. Dar dacă nu?

— Pe ce punte se află camera ancorei? întrebă el entuziasmat.

— Ancoră? Vreți să spuneți…

O gaură, dedesubt apă, o sfoară, care poate reprezenta și un lanț.

— Pe ce punte? insistă el. Vă rog!

Elena se gândi.

— Există mai multe, spuse ea într-un final. După câte știu, una pe puntea 3. Și apoi încă una mai sus, pe puntea 11, așa cred.

11 + 3

Sângele din venele lui Martin începu să pulseze. Mai aruncă încă o privire la tabletă și spuse:

— Poate că imaginația tocmai îmi joacă feste, dar n-ar strica să ne uităm în camerele ancorelor.

Capitolul 31

— Tiago Álvarez?

În ciuda orei târzii, Igor Kalinin era în halat și papuci de piele, pe canapeaua din apartamentul său, și-i scărpina ceafa lui Ikarus, câinele lui Terrier Jack Russel. În mod normal, animalele de companie erau strict interzise în camerele private ale navei de croazieră, dar asta-l interesa pe proprietarul navei Sultan tot atât de puțin ca interdicția fumatului în cabine. Sus, în dormitor, dezactivase alarma de incendiu, spre nemulțumirea soției lui nefumătoare.

— Tipul ăsta de aici?

În fața lui Igor, pe masa din sticlă fumurie, se afla o copie color cu datele pasagerului despre care tocmai raporta ofițerul de securitate de rang trei; inclusiv fotografia, ruta de călătorie, numărul cabinei și totalul notei de plată. Până acum, argentinianul nu-și petrecuse timpul făcând compania să îmbogățească. Locuia într-o cabină interioară, nu bea niciodată vin la masă, nu mergea în excursii pe țărm și nu cumpărase încă nici măcar un singur suvenir din magazinele de la bord.

— Ăsta-i porcul. Sunt sigur, răspunse Veith Jesper.

— Și el s-a ascuns în spatele patului?

— Dacă ți-o spun. L-am văzut și i-am revăzut figura în dosarele pasagerilor. Fără îndoială.

Igor îl privea neîncrezător pe frumușelul de douăzeci și trei de ani.

— Ce căutai tu de fapt în cabină? îl întrebă pe Veith, deși știa răspunsul.

Igor nu-și putea suporta nepotul. Nu-l suportase nici pe tatăl lui, care îndruga numai bazaconii; cel cu care sora lui, Irina, credea că trebuie să se căsătorească doar pentru că în timpul studiilor ei la Amsterdam a rămas însărcinată cu ratatul ăla.

La douăzeci și unu de ani poate că încă mai suna tentant să te încurci cu un muzicant ambulant. Douăzeci și trei de ani mai târziu înțelesese și Irina că, fără bani, fără job și fără prezervativ, poate totuși nu este cea mai bună combinație pentru un viitor promițător. Doar de dragul surorii lui îi dăduse gânganiei nefolositoare, care-l numea unchiule, un job pe Sultan. După el, Veith ar fi putut să putrezească în cocina norvegiană, care se autointitula școală de lupte sportive, ca antrenor pentru bătăuși de stradă adolescenți. Singura lui realizare în viață consta în faptul că încă nu avea cazier penal, dar la înclinația lui către violență, droguri ușoare și fete ușuratice era doar o chestiune de timp până când statul avea să plătească pentru cazarea lui.

— Am făcut curățenie, spuse Veith dezinteresat.

Arăta de parcă avea programată peste câteva minute o ședință foto pentru o revistă de surf, ceea ce îl enervă și mai tare pe Igor.

Proprietarul strânse din buze și se bucură pentru un moment de închipuirea în care Ikarus mușcă din fața de „îmi cedează toate de la prima întâlnire” a nepotului său.

— Te rog, ajută-mă să înțeleg, spuse el. Credeam că ești angajat să-i dai o mână de ajutor șefului securității, nu pentru torturarea cameristelor.

Pe o navă nu trecea nicio săptămână fără încăierări fizice, atât între pasageri, cât și între membrii echipajului. Igor crezuse că n-ar putea strica să aibă un om de încredere la bord pentru treburile neplăcute. Oricum, crezuse că Veith e la fel de blond cum arată. Un bătăuș fără creier, care poate fi controlat cu ușurință.

Așa te poți înșela.

De la incidentul cu Shahla, știa că nepotul lui e la fel de viclean pe cât e de imprevizibil. Din fericire, micuța nu suferise nicio leziune majoră din cauza asta, chiar dacă în următoarele zile avea să mai tușească ceva sânge. Și, din fericire, pasagera crezuse povestea despre colegul de muncă îndrăgostit și gelos, pe care-l luaseră în custodie, după ce stabiliseră că nimic nu fusese furat din cabinele lor.

— Să lăsăm vorbăria, spuse nepotul lui pe un ton pentru care cei ce nu erau din familie și-ar fi câștigat o vizită la un chirurg maxilo-facial. Nu știu ce se întâmplă aici, Igor, dar ai ceva important de ascuns, care de fapt nici măcar nu mă interesează.

— Atunci ce vrei?

— Partea mea.

Rânji, de parcă tocmai spusese o glumă porcoasă.

— Izolarea micuței, îngrijire exclusivă din partea doctoriței noastre simpatice, bonus pentru curățenie – totuși, păstrarea secretului pare să valoreze mult pentru tine.

— Vrei să mă șantajezi?

Igor se arătă surprins. De fapt, orice altceva l-ar fi surprins.

Veith ridică spășit ambele brațe.

— Hei, vreau doar ca afacerea ta cu mâncătorul de chili să nu ajungă în pericol.

Igor zâmbi. În imaginația lui, Ikarus se adâncea în regiuni mai adânci din corpul nepotului său. Veith, confundând zâmbetul cu o reacție aprobatoare, făcu o plecăciune.

— Nu vreau să fie mită pentru tăcere. Vreau să-mi câștig banii.

Igor, care avea deja de mult un plan, nu făcu nimic altceva decât să-și privească nepotul în ochii albaștri ca oțelul, pentru un timp îndelungat. Preț de douăzeci de secunde în cabină se auzi doar foșnetul instalației de climatizare acompaniat de zgomotele constante pe care o navă de calibrul acela le produce când ară suprafața mării. Se deplasau cu aproximativ douăzeci de noduri, iar turbulențele crescuseră simțitor.

— OK, asta-i înțelegerea, spuse Igor într-un final și atinse fotografia de pe foaia de pasager din fața lui. Găsește-l pe acest Tiago și vei primi cincizeci de mii de dolari cash.

Veith fluieră ca un muncitor în construcții pe lângă care trece o femeie cu fustă mini.

— Ce a făcut?

— A violat o fetiță.

Chipul lui Veith se întunecă.

Igor nu ar fi putut înțelege niciodată de ce oamenii care le îndeasă în gât femeilor neajutorate cioburi de sticlă aveau voie să se considere mai buni decât pedofilii, dar, din fericire, nu fusese niciodată în situația de a trebui chiar să aibă de-a face cu ierarhia deținuților din închisori.

— Fetița care-i în Hell’s Kitchen?

— Chiar ea.

— Câți ani are?

— Unsprezece.

— Ce căuta scursura asta în cabină?

— Același lucru ca și tine, inventă Igor, care nu era deloc de părere că imitația de Casanova sud-americană avea ceva de-a face cu dispariția lui Anouk. La fel ca tine, a aflat unde lucrează Shahla și a pândit-o ca să

stoarcă informații de la ea. Voia să știe cât de mult am înaintat pe urmele lui.

Povestea, pe care Igor tocmai o născocise, avea găuri în care nava Sultan s-ar fi putut scufunda, dar Veith nu părea să le observe.

— Ce-i cu părinții micuței, unde-s? întrebă el.

Igor gesticulă.

— Prieteni de-ai mei. Vor să fie excluși din chestiunea asta. Doar pune-te pe urmele nenorocitului.

— Și dacă-l găsesc?

Bună întrebare. Sperase că nu trebuia s-o spună el.

Igor îl mută pe Ikarus din poală, se ridică de pe canapea și se împletici până la un bufet sub oglinda grea de cristal din foaier. Aici deschise sertarul cel mai de sus.

— Fii creativ! spuse el.

Apoi verifică țeava, trase levierul mic de pe partea inferioară a țevii și-i îndesă lui Veith revolverul în mână.

Capitolul 32

Aruncă-mă când ai nevoie de mine. Ia-mă înapoi când nu-ți mai sunt de folos.

Pe drumul lui înspre prora navei Sultan, Martin se gândi la o ghicitoare, pe care o citise cu ani în urmă într-o carte al cărei titlu nu și-l mai amintea. Doar răspunsul: ancora.

Își dorea ca enigmele evenimentelor recente de pe navă să fi fost la fel de ușor de descifrat. Dar se temea că și vizitarea camerelor ancorelor ar fi ridicat mai multe întrebări decât ar fi oferit răspunsuri.

Începu cu inspecția punții 3, cu camera oficială a ancorei și, în fond, singura de pe navă în adevăratul sens. Puntea 11 găzduia doar o ancoră mică, de rezervă, ale cărei lanțuri erau din motive pur estetice lăsate la vedere în aer liber pentru fiecare vizitator al punții panoramice superioare. Aici nu exista nicio posibilitate ca cineva să fie ținut ascuns, fără a fi observat pe termen lung.

— Am ajuns! spuse Elena Beck.

După ce Martin o urmă pe doctoriță printr-un coridor îngust, fără ferestre, care-i dusese de-a lungul bordajului, prin spatele teatrului muzical, ajunseseră printr-un pasaj mic la ușa de oțel cu inscripția „Anchor Room”. În spatele ei îi primi Bonhoeffer – și o gălăgie asurzitoare.

— De ce a durat atât de mult? îl întrebă Martin pe căpitan, care din motive de la sine înțelese nu voi să-i întindă mâna.

Cu vârfurile degetelor verifică tensionat așezarea atelei de plastic de pe nasul lui rupt.

— Mult?

Bonhoeffer privi la ceasul de mână.

La bord, era puțin trecut de ora șaptesprezece și durase aproape două ore până a binevoit să le ofere acces. Nici Elena nu avu o explicație pentru tărăgănarea asta.

— După cum observați avem bătăi de cap în toată regula, strigă Bonhoeffer.

Plafonul de la cârma navei, care era înclinat la fel ca o mansardă, nu avea ferestre etanșe, doar trape deschise. Fiind atât de aproape de apă, din cauza vitezei mari pe care Sultan o atinsese între timp și a zgomotului puternic al navei, erau nevoiți să strige unul la celălalt pentru a se putea înțelege. Martin avea sentimentul că stă într-un cazan din oțel în care se trage din exterior cu un tun de apă.

— În mod normal, intrarea nici nu e permisă aici în timpul cursei, spuse căpitanul, explicându-i lui Martin că anul trecut un canadian beat reușise să se cațăre în camera ancorei și să slăbească lanțurile de pe cabestan.

Ancora ar fi putut să strice elicea, să găurească nava și s-o facă total nemanevrabilă. La momentul incidentului, nava Sultan tocmai își făcea plinul. Motorină grea în valoare de trei milioane și jumătate de euro, care trebuia să ajungă pentru următoarele zece zile. De neînchipuit ce s-ar fi întâmplat dacă ancora ar fi găurit rezervoarele.

Astăzi, bețivul se afla în închisoare din cauza acțiunilor periculoase asupra siguranței navei, iar de la acel incident, ușile spre punțile ancorelor se mai lăsau deschise doar la plecarea și la sosirea navei.

— A trebuit mai întâi să iau cheia electronică de securitate de la tehnicianul-șef, își încheie Bonhoeffer afirmația. Mai repede nu s-a putut.

Martin privi în jurul lui. Intraseră în camera de la babord. Structuri ce păreau a fi turbine, probabil generatoare, fuseseră instalate pe o suprafață care însuma lejer douăzeci de locuri de parcare. Văzu o cușcă de oțel care

era folosită pentru depozitarea frânghiilor de ancorare la mal și mai multe dulapuri care păreau a fi tablouri electrice, pe care era lipită atenționarea pentru pericol de electrocutare din cauza voltajului ridicat.

Și apoi, firește, era lanțul. Lăcuit negru și de o dimensiune impresionantă. De aproape, arăta ca bijuteria de la gâtul unui mare macho. Martin ar fi putut lejer să-și introducă antebrațul printr-unul dintre inele. Și ar fi fost nevoie de o duzină de mâini ca să ridice măcar unul dintre ele.

— Șaptezeci de tone, spuse Bonhoeffer și bătu în monstrul de oțel de parcă ar fi fost într-o vizită la obiective turistice.

Lanțul trecea peste o rolă uriașă din oțel lăcuit fistichiu, peste barbotina care amintea de o roată supradimensionată de tren, apoi în sus, peste un scripete ceva mai mic, într-un puț de mărimea unui coș de fum, care momentan era închis de ancora care stătea fixată în bordaj.

Desenul lui Anouk reapăru fulgerător în amintirea lui Martin.

Prin micile spații intermediare putea să vadă apele Atlanticului.

— Ancora în sine mai cântărește încă zece tone, spuse căpitanul și înaintă mai mult în cameră.

În timp ce Elena și cu el îl urmau, Martin realiză că existau două sisteme de ancorare: respectiv unul pentru tribord și unul pentru babord. Cele două barbotine mari erau separate la mijloc de o pasarelă, pe care se afla o cutie cu mai multe manete. Fiecărei roți îi aparținea o roată de frânare din metal, care, dacă voiai să cobori ancora sau s-o oprești din nou, trebuia întoarsă ca o valvă.

— Ce căutam noi mai exact aici? întrebă căpitanul stând pe pasarelă, cu spatele sprijinit de roata de frânare a babordului. Doar nu ascunzătoarea lui Anouk, nu?

Martin își lăsă privirea să se plimbe prin camera ancorei.

Totul era curat, aproape steril, ceea ce-l surprinse. După mirosul predominant s-ar fi așteptat la pete de rugină și vaselină pe podea sau cel puțin la semne de uzură de la apa sărată agresivă care tot sărea de jos și stropea prin trape. Dar chiar și aici, în zonele care nu erau publice, domneau ordinea și curățenia. Totul părea proaspăt renovat. Pereții erau vopsiți în alb, iar podelele tapițate cu covoare groase de cauciuc, pe care nici dacă era ud nu puteai aluneca.

O grămadă de spațiu.

Dar niciun loc în care ai fi putut supraviețui săptămâni întregi. Era curent, frig și umezeală. Cel mult după o săptămână s-ar fi ales cu o pneumonie, ca să nu mai vorbim că, în fiecare port, în cameră ar fi intrat cel puțin doi marinari, care trebuiau să manevreze cabestanul.

Ea n-ar fi putut să se afle aici.

Elena părea să împărtășească părerea nespusă a lui Martin.

— E o fundătură, strigă ea.

Vocea ei suna ascuțit și cu câțiva ani mai tânără când trebuia să vorbească mai tare.

Martin încuviință. Aparent s-au înșelat. Totul e o minciună, se enervă el. De la desenul unui copil să extragi un indiciu relevant era la fel de stupid ca descoperirea chipului Sfintei Maria într-o felie de pâine prăjită.

— Să mergem.

Martin se aplecă pentru a-și încheia șiretul desfăcut de la bocanc.

Astfel, privirea lui căzu sub primul nivel al platformei.

— Unde e lanțul? îl întrebă pe Bonhoeffer.

Căpitanul privi perplex în jos la el.

Martin arătă spre rola mare de oțel din stânga lui.

— Văd aici doar cei câțiva metri care duc de la roata imensă până la puțul ancorei. Unde-i restul?

— Exact acolo unde tocmai stați în genunchi, răspunse Bonhoeffer și coborî de pe pasarelă.

Bătu cu piciorul în podea.

— Chiar dedesubt.

— Acolo e loc?

Bonhoeffer gesticulă cu mâna întinsă, de parcă ar fi vrut să imite balansul unei bărci.

— Depinde de cât de strâns e lanțul. Dar există mereu ceva spațiu de manevră. De fapt, e o ascunzătoare preferată de pasagerii clandestini, dar ăia rezistă acolo cel mult câteva zile. Nu săptămâni.

— Există o intrare? îl întrebă oricum Martin.

Bătu cu monturile pumnului în placa de metal pe care stătea.

— Cu o punte mai jos. De aici se poate intra doar dacă deșurubezi plăcile din podea. Adică o dată pe an, la mentenanță, spuse căpitanul, care acum se lăsase și el pe vine.

Cu părul blond ciufulit și protecția de pe nasul rănit îi amintea de Hannibal Lecter. Mai lipseau doar cămașa de forță și căruciorul de care era legat.

— Poate că e o pierdere de timp… spuse Martin.

— Poate că nu, îl contrazise Elena. Dacă tot suntem aici, ce avem de pierdut?

— O clipă, spuse căpitanul și se ridică iar. Merse la un vestiar metalic și-l deschise. Martin se așteptase să se întoarcă de acolo cu o trusă de scule, dar atunci când li se alăturase iar, ținea o lanternă mare în mână și îngenunche din nou sub platformă.

— Ați găsit ceva? întrebă Martin și se lăsă în genunchi și el.

— Poate. Acolo. Vedeți aia?

Bonhoeffer lumină direct sub platformă în locul unde, sub rola mare de oțel, lanțul ancorei dispărea sub punte.

— Ce-i acolo? întrebă Elena entuziasmată.

— Arată ca o pungă, spuse Martin.

Lumina lanternei era reflectată de o suprafață din plastic maroniu și șifonat.

Capitolul 33

Martin se ridică, înconjură roata și se lăsă pe vine. Aici era mai aproape de obiectul asemănător cu o pungă, care era lipit de ultimul segment vizibil al lanțului ancorei, cel puțin cu o lungime de corp mai aproape. Se lipi de podea și încercă să se strecoare pe metalul rece până sub rola de oțel.

Nicio șansă.

Ori era el prea lat, ori fanta era prea îngustă. Se simți ca odinioară când, copil fiind, o biluță de marmură i se rostogolise sub dulap, iar el, cu mânuțele lui scurte, nu putuse prinde decât scame de praf.

— Să încerc eu? o auzi pe Elena întrebând în spatele lui.

Privi în sus la ea și încuviință.

— Poate aveți mai mult noroc.

Oricum, ea era mult mai firavă decât el.

Doctorița își dădu jos jacheta și bluza de la uniformă, sub care purta un tricou bărbătesc, fără mâneci. Înainte să se așeze pe podea, își scoase bijuteriile, un lănțișor cu un pandantiv în forma unei frunze de stejar și o brățară norocoasă argintie, pe care o purta la mâna dreaptă împreună cu un ceas rezistent la apă.

— Of, mai strâmt nici că se putea, spuse ea în timp ce se întinse pe burtă.

Își întoarse capul într-o parte, lipindu-și urechea direct pe podea.

— Și nici mai zgomotos.

Se împinse centimetru cu centimetru înainte, înspre obiectivul pe care Bonhoeffer îl lumina din spate cu lanterna.

— Ceva mai la dreapta, o dirijă Martin, Elena neputând vedea nimic din poziția ei.

Într-un sfârșit, degetele ei atinseră lanțul.

— Chiar se simte ca o pungă, spuse Elena și trase de ea cu degetul mare și cel arătător, dar n-o pot desprinde.

— E lipită, concluzionă Bonhoeffer.

Iar Martin observă acum banda adezivă cu care punga fusese fixată de segmentul lanțului. Ar fi fost de-ajuns o smucitură ca să fie desprinsă de acolo, dar pentru asta Elena trebuia să se târască puțin mai adânc sub platformă.

— Mi-e teamă că n-o să reușesc, gâfâi ea.

Martin încercă s-o încurajeze.

— O să reușiți. Doar câțiva centimetri. Da, foarte bine…

Doctorița putea acum să prindă punga cu tot pumnul.

Un val mare se izbi de navă, care se auzi de parcă un covor ud de peste douăzeci de metri fusese aruncat în bordaj. Nava Sultan se înclină și o dată cu ea se mișcă și lanțul câțiva centimetri.

— Chestia asta nu poate porni totuși de la sine? întrebă Elena cu o îngrijorare justificată.

Dacă siguranța ar fi cedat, atunci ar fi fost trasă în sus împreună cu lanțul.

— N-am chef să sfârșesc prin a fi vaselină pentru ancoră.

Bonhoeffer strigă ceva cum că dimpotrivă, nu trebuia să-i fie frică, când Elena tocmai desprinse punga și se târî îndărăt, ieșind de sub platformă. Când reapăru, o dâră de ulei îi acoperea jumătatea de față care avusese contact cu podeaua.

— E alunecoasă, spuse doctorița când se ridică.

Ținea punga cu mâna întinsă cât se putea de îndepărtată de corpul ei, ca și cum trebuia să ducă ceva dezgustător la gunoi.

— De parcă ar fi jeleu înăuntru.

Duse punga pe lângă cabestan până la o cutie verde pentru provizii și o așeză pe capacul din plastic dur.

— Poate e o dovadă, spuse Martin. Mai bine am deschide-o într-un container închis.

Sub ventilație. Cu ochelari de protecție.

Elena nu-l ascultă. Poate era o doctoriță bună, dar de principiile prelucrării unui loc al faptei n-avea habar. Cu degetele-i agile dezlipi bucata de bandă adezivă cu care punga fusese sigilată, înainte ca Martin să poată interveni. Din fericire, temerile lui nu se adeveriră. Nu urmase nicio explozie. Și totuși Elena se retrase iute, de parcă i-ar fi sărit o așchie în față.

— O, Doamne, oftă ea și se întoarse într-o parte, cu mâna lipită de gură.

Martin putu să-i înțeleagă reacția ei și pe cea a căpitanului, care tocmai se holba dezgustat la pungă și la conținutul care acum se revărsa nestânjenit peste capacul cutiei. Viermi. Sute de viermi care se plimbau și contorsionau, de parcă erau curentați.

— Ce mizerie blestemată, înjură Bonhoeffer, călcându-i în picioare pe primii care deja căzuseră peste cant, pe podea. Își apucă telefonul de serviciu și rugă pe cineva de la capătul celălalt să trimită o echipă de curățenie la ei.

Martin se apropie ceva mai mult și deschise punga, ca să poată vedea mai bine înăuntru.

Chiar așa.

Viermii nu erau singurul conținut. Cu vârful degetelor, trase o bucată de hârtie dreptunghiulară și laminată și dădu larvele la o parte de pe ea.

— O vedere? întrebă căpitanul.

Cel puțin o parte dintr-una.

Hârtia cartonată făcea parte dintr-o carte poștală promoțională, din cele pe care le lăsau gratis pentru a fi folosite în fiecare cabină. Era doar o margine mică, ruptă, dar destul de mare încât să recunoști că în imagine era vorba despre o fotografie aeriană a navei Sultan.

Martin întoarse bucata de vedere pe spate.

ASTA SE ÎNTÂMPLĂ CÂND ÎȚI BAGI NASUL PESTE TOT…

Citi mesajul scris de mână cu litere de tipar. Era în engleză, cu pix negru, a cărui pastă era cam pe terminate.

— Ce se întâmplă? întrebă Bonhoeffer. Ce vrea să spună nenorocitul cu asta?

— O, la naiba, zise Martin ca paralizat de spaimă.

Se întoarse ca să-i ceară părerea Elenei. Răspunsul la întrebarea lui Bonhoeffer îi era clar întipărit pe față.

— Dumnezeule mare, Elena, ce-i cu tine? strigă căpitanul, care se întoarse și el către logodnica lui, observându-i acum desfigurarea.

Fața asistentei era complet umflată: obrajii, fruntea, buzele – arăta de parcă pielea amenința să-i explodeze. Ochii Elenei erau de nerecunoscut, doar vârfurile genelor ei se mai evidențiau din protuberanțele inflamate.

ASTA SE ÎNTÂMPLĂ CÂND ÎȚI BAGI NASUL PESTE TOT…

Întreaga ei imagine era înfiorătoare, dar cele mai grave umflături erau cele de pe jumătatea dreaptă a feței, cea care intrase în contact cu vaselina de pe podea.

— Elena, iubito, spune totuși ceva! strigă Bonhoeffer, depășit de propria-i frică.

Dar lui Martin îi era clar că doctorița care se prindea de gât, sufocându-se, nu mai era în stare de asta. După ochi, buze și obraji părea că acum i se umflau și căile respiratorii.

Capitolul 34

00:24 ora la bord

50˚27' N, 16˚50' W

Viteză: 21,5 noduri, Vânt: 18 noduri

Valuri: 10-15 picioare

Distanță de Southampton: 592 mile marine

Martin Schwartz nu văzu pericolul venind, care se apropia de el pe la spate.

Stătea la pupă pe puntea 17 dinspre babord, în cea mai înaltă zonă exterioară a navei, deschisă publicului, și, cu ochii închiși, lăsa să-i bată vântul puternic în față. Gusta aerul sărat, dar totuși părea saturat cu un somnifer în loc de oxigen.

Cu fiecare inspirație se simțea mai slăbit și mai obosit, ceea ce putea să se datoreze și durerii de dinte, care încă fierbea la foc mediu în maxilarul superior; și garantat blestematele de pastile PEP încă îi dădeau somnolență. Măcar nu mai avusese de ceva timp dureri de cap.

Inspiră adânc. Gustă sarea din aer.

Ai stat și tu aici contemplând moartea, Nadia?

Martin se aplecă peste balustradă și privi în jos șaptezeci și cinci de metri.

Era o noapte fără lună. Capele clocotitoare de spumă erau luminate doar de farurile laterale ale navei. Încercă să-și imagineze cum s-ar simți

prăvălindu-se acolo jos, în valuri.

Moartea asta nu poți să ți-o fi dorit, Nadia. Nimeni nu-și dorește așa ceva.

Martin ascultă foșnetul arhaic al oceanului, sălbăticia neîmblânzită, care era separată de luxul traiului vestic doar de câteva plăci de oțel.

Și de violatori, trădători și ucigași.

Își ridică fruntea, simțind efectul hipnotizant al privirii înspre neantul negru, și deodată putu înțelege atracția despre care vorbesc oamenii melancolici, când se simt atrași de adâncul mării.

Oceanul, magnet al depresivilor.

Dar tu nu erai depresivă, Nadia.

Se urcă pe bara cea mai de jos a balustradei, mai întâi cu unul, apoi cu ambele picioare, încercând să se transpună în ultimele secunde de viață ale soției lui.

Îi era frică de întuneric. Noaptea în care se presupune că a sărit trebuie să fi fost impenetrabilă. Norii atârnau grei, era ceață. Posibil să nici nu fi putut să vadă apa.

Martin se gândi la Timmy. „Aua”, spunea el când era mic și arăta spre apă oricând treceau pe lângă un lac, o mare sau chiar doar pe lângă o piscină. Abia putea sta în picioare când Nadia i-a explicat cât de periculoasă poate fi apa pentru un copil. „Apa e o aua tare tulbată”, îi explicase ea iar și iar, și chiar dacă toți consilierii parentali sfătuiau ca limbajul de bebeluși să fie evitat pe cât se putea, funcționase. Timmy nu pierduse niciodată respectul pentru elementul ud și fusese cel mai bun înotător din clasa lui. Cât de probabil era ca o mamă, care iubea copiii atât de mult încât devenise educatoare la școala primară, să-și fi aruncat fiul într-o noapte încețoșată în tocmai acea „aua” despre care-l avertizase toată viața?

— Așa, gata, am revenit, raportă Diesel iar în urechea lui, care mai întâi voia să termine o rundă dintr-un joc online înainte să poată vorbi cu el. Mai

trebuia doar să împușc un elicopter.

Pentru un moment, Martin chiar uitase că-l sunase. Din cauza vântului își băgase o cască în ureche și putea vorbi fără mâini. Conexiunea Skype era incredibil de clară, ținând cont că se aflau în mijlocul Atlanticului.

— Doctorița va supraviețui? întrebă Diesel.

Martin îi trimisese un e-mail scurt cu rezumatul celor mai recente întâmplări, împreună cu lista echipajului și cea a pasagerilor, pe care Bonhoeffer i le pusese la dispoziție.

— Sper, spuse el.

În timpul cursei estivale, platforma pe care se afla era folosită ca zonă pentru nudiști. În toamnă, acela era cel mai singuratic loc sub cerul liber; în special noaptea, când temperaturile ajungeau la o singură cifră. Acela era motivul pentru care Martin alesese puntea 17 pentru escapada lui nocturnă. Voia să fie singur și să se gândească la conexiuni: la moartea familiei lui, la apelul Gerlindei Dobkowitz, la fetița violată, la tăieturile proaspete de pe mâna lui Anouk și atacul asupra Elenei, care l-ar fi putut afecta și pe el.

Când realiză că gândurile lui se învârteau în cerc și că avea nevoie de cineva să le deraieze de pe traseul în care se fixaseră, îl sunase pe Diesel.

— Vom ști mai exact în douăzeci și patru de ore, spuse Martin. Nu e clar ce naiba a declanșat inflamările feței. Laboratorul de la bord nu e echipat să analizeze cu ce substanță a fost amestecată vaselina de pe podeaua punții din camera ancorei.

— Și cine o îngrijește acum pe doctoriță, dacă doctorița e bolnavă? întrebă Diesel.

Șuieră în fundal. Diesel îl avertizase pe Martin la începutul convorbirii că vrea să-și încălzească o farfurie de ravioli cu un arzător pe gaz. Redactorul-șef nu avea o părere prea bună despre microunde.

— Jacques Gerard, asistentul ei, spuse Martin. A trebuit să-l implicăm. Dr. Beck se află acum în camera alăturată celei a lui Anouk, în stația de carantină.

Firește că existau paturi libere și în clinica oficială a navei, chiar unele cu o funcție oscilantă prin care contrabalansau fiecare mișcare a valurilor, doar că acele paturi erau separate de perdele asemenea celor dintr-o sală de urgențe. Încă nu era niciun alt pasager de pe Sultan tratat acolo, dar doar în cazul în care situația s-ar fi schimbat, căpitanul voia cu orice preț să împiedice ca un străin s-o vadă la față pe doctoriță în starea în care se afla. Așadar Martin o cărase pe cooperanta dr. Beck din camera ancorei în Hell's Kitchen, unde un francez uscățiv, cu ochelari ca niște funduri de borcan și colțurile gurii lăsate, în primă fază îi injectase Elenei o cantitate mare de cortizon. Asta anulase măcar pericolul sufocării. Acum, șapte ore mai târziu, doctorița încă arăta de parcă nimerise într-o bătaie urâtă de stradă, dar era stabilă, chiar dacă nu se putea vorbi cu ea.

— Din fericire, ucigașul vostru nu se descurcă prea bine cu dozarea otrăvurilor, spuse Diesel.

Sau poate totuși da.

Martin se îndoia că moartea doctoriței sau a altcuiva fusese intenția făptașului.

Mult mai probabil era că acesta dorise să le demonstreze ce era în stare dacă nu și-ar fi oprit investigațiile.

— Indiferent dacă a fost planificat sau din greșeală, atacul ne dezvăluie multe despre adversarul tău, spuse Diesel după ce Martin îi împărtăși gândurile.

— Și anume?

— În primul rând: violatorul fetiței se află încă pe navă.

Martin ridică din umeri.

— Deci poate fi membru al echipajului sau unul dintre pasageri.

— Mai degrabă membru al echipajului, fiindcă – în al doilea rând – el însuși are acces la zonele interzise.

— Cheile, în special cele electronice, sunt ușor de decriptat pentru orice hacker amator, îl contrazise Martin.

— Se prea poate. Dar importantă e întrebarea: cine știa că vreți să vizitați camera ancorei.

— Căpitanul, chiar eu…

Martin cugetă.

— Și șeful serviciului tehnic, care trebuia să deschidă încuietoarea.

Și poate încă două sute de oameni, în funcție de cât de mulți au fost cei cu care a pălăvrăgit Bonhoeffer.

— Ce fel de tehnician mai e și ăla? întrebă Diesel.

— N-am idee.

— Atunci ar trebui să-l iei la întrebări, la fel și pe Gérard Depardieu.

— Jacques Gerard?

— Exact, ăla. Nu-mi pot imagina că asistentul nu s-a întrebat unde, de o zi întreagă, se află draga lui șefă. Verifică toți bărbații suspecți de a fi violatorii lui Anouk, dacă sunt inteligenți și aroganți. La urma urmei, făptașul a putut – în al treilea rând – să vă prevadă pașii și – în al patrulea rând – este evident că-i place să joace jocuIețe cu victimele lui.

Așadar analiza ta e bună de aruncat la gunoi, gândi Martin.

De obicei, făptașii manipulativi aveau o inteligență mai ridicată față de medie și capacitatea de a duce de nas și pe victime, și pe polițiști,

deghizându-se. Dacă erai față în față cu ei, puteau să-și mascheze cu măiestrie trăsăturile de caracter. Depresivii jucau pe zâmbitorii cronici, sadicii se dădeau blânzi. Mai mult, era vorba de un om care-și ținea victimele ascunse și chinuite cu săptămânile; clar, nu un psihopat standard. Și în niciun caz unul care putea fi prins ușor.

— Iar dacă aș fi în locul tău, l-aș întreba fără reținere pe cel vizat despre mama lui.

— De ce asta? întrebă Martin puțin dezorientat.

— Nu sunt sigur dacă are vreo însemnătate. E doar așa, o neliniște în stomac. Cunoști asta? Uneori te umfli și crezi că o să faci imediat pe tine, dar apoi ai doar gaze?

Diesel nu-i lăsă timp lui Martin să rumege comparația dezgustătoare și vorbi imediat din nou:

— Deci, așa cum m-ai însărcinat, am căutat și alte cazuri asemănătoare, de dispariție în larg, unde nu era vorba de călători singuri și deprimați, cu probleme financiare, de sănătate sau matrimoniale, care foarte probabil să fi sărit de bunăvoie peste bord.

— Și? întrebă Martin. Ce a reieșit?

— Următoarele: în afară de Timmy și Anouk, nu mai există în toată lumea alți copii care să fi dispărut într-o croazieră. Nici măcar adolescenții n-au depus armele în ultimii zece ani. Mi se pare impresionant dacă mă gândesc pe ce balustrade de balcoane m-am cățărat beat când aveam șaișpe ani.

Diesel păru că vrea să testeze câți ravioli îi încap în gură, astfel că următoarele cuvinte deveniră din ce în ce mai neinteligibile:

— Prin urmare, niciodată nu au dispărut doi oameni în același timp.

Ceea ce face frecvența acestor cazuri pe Sultan cu atât mai suspicioasă.

— Dar de trei ori, de pe nave diferite, a dispărut câte un părinte dintr-o familie. Și ce e frapant: mereu era femeia cea care nu mai reapărea. Îți trimit un e-mail cu numele și rutele.

— O clipă.

Martin își trecu mâna peste capul ras, pe care în ultimele zile crescuse un puf subțire.

— Asta înseamnă că există un criminal în serie care are ceva împotriva mamelor?

— N-am idee. Asta trebuie să afli tu. Acum nu mai am timp s-o joc pe Miss Marple pentru tine. Trebuie mai întâi să mă duc pe alte urme proaspete.

— Care?

— Urmele de parfum ale iubitei mele, care tocmai a venit acasă de la serviciu.

— Salut-o pe Ira, spuse Martin și închise conexiunea Skype.

Se gândi dacă ar trebui să le mai facă o vizită lui Anouk și Elenei înainte să meargă în cabina lui. Deodată, auzi un zgomot în spatele lui și simți o împunsătură puternică într-o parte.

Martin vru să se prindă de șolduri, șocat că, la distanță de oricare mal, o insectă mare îl putuse înțepa printr-o jachetă de piele, dar era deja întins pe podea, incapabil să facă altceva decât să-și privească picioarele lovindu-se unul de altul, spasmodic, pe scândurile navei, în timp ce prin locul înțepăturii era introdusă aparent lavă în corpul lui. Martin crezu că arde la interior și voi să strige, dar era imposibil din cauza întunericului care-i învălui dintr-odată capul. Un întuneric elastic, cu gust de plastic, care îi înainta în interiorul gurii când încerca să tragă aer în piept.

Martin simți atunci ceva sub brațele lui, care-l ridică iar în picioare. Atacatorul probabil că-l doborâse cu o armă cu electroșocuri, înainte să-i pună o pungă pe cap. Nimic altceva nu putea explica starea lui.

Martin își simți capul izbindu-se de ceva tare, se auzi sufocându-se, se gândi la Anouk și la tableta ei grafică, pe care acum ar fi scris „AJUTOR" cu litere de tipar și subliniat de două ori. Gustul de spaghete carbonara, felul preferat de mâncare al lui Timmy, îi stătea în mod paradoxal pe limbă, mirosul de plastic ars în nări, ochii îi lăcrimau, și lovi și izbi ca un nebun în jurul lui, dar, din păcate, necontrolat și cu forță redusă.

Brusc ceva îi apăsă burta, ceva care se simțea ca o bară.

Primul val de durere încărcat electric își pierdu din forță, așa că Martin realiză că picioarele lui pierdeau contactul cu podeaua.

Presiunea barei pe stomacul său deveni mai mare când se aplecă în față.

Auzi pe cineva tușind, se gândi mai întâi că ar fi chiar el, dar asta nu era posibil.

Am gura plină cu pungă.

Mâinile începuseră să-l înțepe de parcă ar fi fost lăsate într-un compartiment frigorific și acum se dezghețau lent. Martin încercă să-și îndepărteze folia de pe cap, astfel mâinile i se loviră de obiectul care-l apăsa în stomac și în acea secundă înțelese ce se întâmplase cu el.

Balustrada! strigă el în gând. Gura lui mai era în stare doar să scoată un grohăit chinuit.

Atârn peste balustradă!

Pe burtă, aplecat în față, după cum îi spunea presiunea crescută din cap.

Mâinile lui Martin se rotiră în spate, prinseră marginea balustradei, oprindu-și aplecarea înainte. Degetele lui se împlântară în lemn. Își băgă o așchie direct sub unghia de la degetul mare și crezu că atârnă cu capul în jos, cu

bara presată acum de coapsa lui. „Aua”, auzi el vocea soției lui, amestecată cu cea a lui Timmy, de care abia dacă-și mai amintea, atât de mult trecuse de când o auzise pentru ultima dată. „Apa e o aua tare tulbată.”

Își simți propria greutate trăgându-l în jos, apăsându-i încheieturile. Mai simți o împunsătură, de data asta în spate. Simți cum coatele-i cedează.

Cum degetele i se desprind.

Cum cade.

Capitolul 35

Julia își atinse fruntea. Simți transpirație. Ceasul LED al televizorului plutea luminând roșu prin cameră. Ora 00:35. Nu dormise nici măcar o oră. Coșmarul din care tocmai se trezise și în care-și văzuse fiica îmbrăcată provocator și pe jumătate goală cum urcă în mașina unui bărbat străin i se păruse mult mai lung.

Se întrebă ce o trezise din somn. Credea că a auzit un zgomot, mai întâi vântul stârnit, apoi o bușitură, ca atunci când se trântește o ușă, dar asta se putea să se fi întâmplat și în vis.

Probabil de vină era doar vezica ei plină, pentru că nu mai putea sta în continuare întinsă în pat.

Pipăi orbește pe noptieră după întrerupătorul pentru lumina de veghe. O strălucire slabă, albăstruie, o ajută să se orienteze în cabină.

Se ridică. Aerul rece curgea prin ușa de la balcon, pe care o lăsa noaptea întredeschisă. Chiar și înfășurată într-o pilotă groasă de puf și bumbac egiptean, acum îngheța și-și dorea să fi avut pentru noapte o pijama de flanel, în loc să fi ales un maiou cu bretele subțiri, din mătase.

Ca amețită, se împletici înspre baie. Valurile îi deranjară și mai mult echilibrul încă adormit. Scârțâitul, gemetele și tânguiala fiecărei piese de mobilier deja familiare se potriveau stării ei. Se simțea ca trăsnită. Gura îi era uscată, capul o durea. Trebuia să ajungă la toaletă, avea nevoie de o gură de apă, de preferat cu gust de aspirină.

Apoi covorul moale de sub tălpile ei goale se preschimbă. Aprinse o veioză chioară de birou, se aplecă și pipăi un plic. Era pe jumătate sub ușa de trecere, pe sub care fusese împins.

„Pentru mama”, era scris pe fața plicului cu caligrafia feminină, întortocheată și inconfundabilă a Lisei. Julia se trezi imediat. Un sentiment familiar, înfiorător, îi tăie respirația.

Cu câțiva ani în urmă, Julia auzise țipete înfundate, pe când stătea la casa de marcat dintr-un supermarket din districtul elvețian. La început crezuse că o mamă ar fi strigat în parcare la copilul ei încăpățânat, dar strigătele deveniseră isterice. Brusc, doi clienți și un angajat se puseseră în mișcare, alergând spre ieșire. Julia schimbase o privire îngrijorată cu casierița, în a cărei privire recunoscuse aceeași schizofrenie morbidă pe care ea însăși o simțise. Împărțită între dorința de a-și satisface propria curiozitate și frica de a deveni martorul a ceva atât de înfiorător încât să-și fi dorit să nu fi aflat niciodată. Sentimentul contradictoriu pe care-l simțise odinioară o cuprinse iar. Doar că de mii de ori mai puternic.

Trebuia să deschidă plicul. Voia neapărat să afle ce era înăuntru, chiar dacă era aproape sigură că o scrisoare, pe care o fiică i-o oferea secretos mamei ei noaptea, nu putea însemna nimic bun. La fel ca țipetele lamentate ale unei mame într-o parcare aglomerată, în care brusc nicio mașină nu se mai mișca.

Tremurând, rupse plicul, se tăie în hârtia cu muchii ascuțite a scrisorii când o scoase, despături pagina îndoită la jumătate și citi mesajul Lisei, pe care, de fapt, trebuia să-l fi primit abia peste câteva ore, la ora nouă, când ceasul deșteptător avea să sune pentru micul-dejun comun.

Întreaga scrisoare era formată doar dintr-o propoziție, și aceea la rândul ei alcătuită numai din patru cuvinte:

Îmi pare rău, mami.

De mai mult nu era nevoie pentru a o face pe Julia să simtă frică pentru fiica ei, teamă care nu se putea compara cu nimic altceva în lume.

Capitolul 36

— Nu vrei să vorbești despre asta?

Timmy își împinse sfidător buza inferioară înainte, își lipi și mai fix bărbia în piept și scutură din cap.

— Nu-ți mai place la școală?

Fiul lui ridică din umeri.

Martin îl observa de la fereastră, pe a cărei cornișă se sprijinea.

Timmy stătea la biroul lui pentru copii și-și scărpina genunchiul pe sub blat.

— Hei, nu-mi pasă de cinciul de la mate, îi spuse Martin fiului său.

Acela era doar un simptom. Unul dintre multele care se arătaseră în ultimul timp: de exemplu, nevoia excesivă de somn a lui Timmy. Dimineața, Nadia abia dacă-l mai dădea jos din pat și avea deja trei avertizări din cauza întârzierilor. Apoi încetase să joace tenis. Pur și simplu. Martin și Nadia nu erau părinții care să-și oblige copilul să facă ceva, dar decizia luată de pe o zi pe alta îi luase pe nepregătite. Credeau că era fericit și nerăbdător în anticiparea următorului sezon, în care avea șanse mari să fie ales pentru preliminariile Berlinului. Dacă Timmy nu ar fi avut doar zece ani, Martin ar fi presupus că purtarea ciudată se datora problemelor în dragoste. Dar totuși trebuia să existe o altă cauză.

— Ai probleme cu colegii de clasă?

Timmy își ridică privirea. Speriat, Martin observă cât de obosit era fiul lui. Aproape la fel de obosit ca el însuși.

— Nu. Toate sunt OK. Nimeni care să mă facă să înghit kebab, dacă la asta te referi.

La școala lui Timmy, „kebab” era denumirea pentru o mână de frunze și mizerie, pe care cei mai puternici din curtea școlii le adunau pentru a-i îndopa cu ele pe cei mai slabi, ca să se distreze. Pur și simplu pentru că puteau.

— E din vina ta. Pentru că ești plecat atât de des, iar cu mama…

Glasul lui Timmy se întrerupse. Martin văzu cu câtă disperare se străduia să nu plângă în fața tatălui său.

— Hei, vino încoace.

Merse la el, îngenunche lângă birou și-l luă în brațe.

Simți cât de mult slăbise Timmy, de când pauzele dintre certurile conjugale se tot scurtaseră, până când într-un final ajunseseră să fie un foc mocnind constant.

— Dacă mama și tata se ceartă, asta n-are nimic de-a face cu tine, asta sper că știi?

Timmy încuviință și-și ridică nasul.

— E numai vina mea, băiatule. Sunt plecat mult prea des. Dar îți jur, asta va înceta. Mai am doar un contract de dus la capăt, apoi îmi dau preavizul și îmi caut un job la care să pot lucra de acasă. Cum îți sună?

Fiul lui se desprinse din îmbrățișare. Era sceptic în priviri. Se vedea pe el că nu voia să creadă vestea cea bună.

— Și atunci ai fi mereu cu mine?

— Da. Îți promit. Mă voi întoarce curând, și apoi rămânem împreună pentru totdeauna.

Martin îi sărută fruntea lui Timmy și îi ciufuli părul.

Apoi se ridică, merse la ușă și-și apucă rucsacul din pânză impermeabilă, pe care deja îl pregătise.

Deschise ușa de la camera lui Timmy și se mai întoarse încă o dată pentru că-i veni o idee.

— Mă tem că te-am mințit, micuțule.

Timmy, care nu se mișcase din loc, încuviință.

Lacrimile îi dispăruseră. Cu fața împietrită spuse:

— Știu, tata. Nu ne vom mai vedea niciodată.

Timmy înghiți în sec.

— Voi muri, la fel cum o vei face și tu acum.

— Eu?

— Da. Doar știi. Apa e aua. Și tocmai cazi în…

Apă.

Grea.

Neagră.

Durerea prăbușirii îl desprinse pe Martin din inconștiența umplută cu amintiri. O senzație de parcă un gigant i-ar smulge coloana vertebrală din spate îl străbătu de la coccis în sus, până în creier. În același timp, presiunea din urechi deveni mai puternică, pe măsură ce se scufunda mai adânc.

Martin inspiră, dar nici măcar apa nu voia să-i inunde plămânii. Capul încă îi era învelit în pungă. Măcar brațele nu-i mai erau ca plumbul, și astfel se

putu elibera din ea.

Fără simțul orientării, lovi cu brațele și picioarele. Cizmele atârnau ca niște greutăți în picioarele lui. Dacă n-ar fi scăpat de ea, îmbrăcămintea i-ar fi devenit sicriu.

Nicio speranță să poată răzbi înapoi la suprafață îmbrăcat cum era.

Dar oare vreau să mă întorc?

În timp ce corpul lui era ghidat instinctiv de un program de supraviețuire, Martin regreta în gând deja că supraviețuise căderii.

Cazi, auzi el vocea din vis a fiului său și trebui să se gândească la un alt Tim. Tim Sears, unul dintre puținii care supraviețuiseră unei căderi de pe o navă de croazieră. Dar acela căzuse de la douăzeci de metri înălțime, după o beție pe Celebration, în golful cald al Mexicului. În Atlanticul rece ca gheața, Sears nu ar fi rezistat șaptesprezece ore până la salvare.

Deși… Nu era chiar atât de rece. Curentul pe care ucigașul îl dezlănțuise în corpul lui Martin trebuie să-i fi recalibrat sinapsele centrului senzorial.

Nu simțea miile de ace care-l înțepau în față. Apa era rece, dar nu înghețată.

Un curent cald?

Martin dădu din picioare mai puternic. Era extenuat.

Aer, am nevoie…

Aer. Rece. Ud.

Brusc presiunea din urechi dispăru.

Capul lui Martin ieși la suprafața apei. Strigă după oxigen. Și se așteptă la ce era mai rău: să fie purtat complet lucid prin nimicul negru, pe oceanul mișcat de valuri. Fără lumini care să se vadă. Nici cele ale navei Sultan,

care deja se îndepărtase, fără ca cineva să fi sunat alarma. Nici cea a stelelor de pe cerul înnorat deasupra lui.

Ceea ce nu se aștepta fu mâna de care se lovi. Și râsetul pe care-l auzi.

Apoi Martin fu mișcat de o forță pe care nu și-o putu explica. Simți că e tras, iar apa de sub spatele lui deveni solidă.

Și în timp ce râsetele se înteţiră și o femeie cu o voce ascuțită și accent britanic strigă: „Ăsta-i complet beat”, Martin se uită în sus, înspre silueta neagră cu glugă de pe balustradă. În sus, către persoana fără chip care, în lupta cu el de pe puntea nudiștilor, îl doborâse cu un pistol cu electroșoc, îi trase o pungă peste cap și-l târâse până la capătul punții, ca de acolo să-l arunce peste balustradă, la cinci metri adâncime în piscina exterioară de pe Sultan.

Capitolul 37

Ușa de trecere nu se lăsa deschisă. Lisa trăsese zăvorul de pe partea ei și nu reacționa. Nici la ploaia de pumni, nici la strigătele ascuțite și nuanțate de frică ale Juliei.

— Lisa dragă, deschide!

Cartela, unde e blestemata aia de cheie?

A ei era lângă ușă, pe perete, într-o cutie mică de culoare gri-șobolan. Dar unde era cartela de rezervă a cabinei Lisei? Până ieri o lăsase pe bufet, direct lângă telefon, acum plicul cu emblema companiei de transport, în care fusese pusă cartela, era gol.

Cum e posibil așa ceva?

Julia aruncă câteva broșuri și vederi de pe masă, își ridică geanta și un carnețel. Nimic.

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule mare…

Își înăbuși impulsul de a alerga să strige pe coridor, de a se arunca în ușa Lisei și apucă receptorul. Țiuiturile din urechi îngreunau și mai mult concentrarea.

— Room-service

— Housekeeping

— Laundry

— SPA…

Zece taste pentru apelare rapidă. Niciuna pentru PANICĂ.

1310… 1310…

Tocmai voia să sune la recepție, când își aduse aminte de interiorul lui Daniel.

După o serie de patru sunete, acesta răspunse cu un „Alo?” somnoros.

— Ea… Ea se…

Vocea Juliei cedă. Abia acum își dădu seama că plânge.

— Lisa? Ce-i cu ea?

Vocea căpitanului deja părea mult mai trează.

— Cred că ea… ea… se… rănește.

Mai mult nu trebui să spună. Daniel o asigură că va fi la ea în două minute și închise.

Două minute?

Când ți se smulg unghiile, e un timp îndelungat. Și mai lung, atunci când ți-e teamă că sânge din sângele tău ar putea să-și ia viața.

Acum. În această secundă.

Julia nu putea aștepta. Smuci ușa de la balcon.

Vântul umed și rece o izbi, își lovi piciorul gol de un șezlong, auzi vuietul oceanului, care în urechile ei părea precum răcnetul unui animal sălbatic care-și deschide botul pentru a înghiți tot ce se află în apropierea caninilor lui.

— Lisa? urlă ea împotriva vuietului.

Balcoanele erau despărțite de un paravan din plastic alb. Julia se aplecă mult peste balustradă, ca să poată vedea dincolo de paravan, înspre partea Lisei, în dreapta.

Lumină!

Plafonierele erau aprinse, iar pentru că perdelele din fața ușii de la balcon nu fuseseră trase, luminau și o parte din balconul Lisei.

Deci încă e în cabină, gândi Julia ușurată. Până când pendulul fricii, pe care-l împinse departe de ea pentru o fracțiune de secundă, lovi înapoi cu toată puterea. Din motive de economie de curent, aprovizionarea cu electricitate era întreruptă imediat ce, în momentul în care părăseai camera, îți scoteai cartela din carcasa de pe perete. Lămpile și instalația de climatizare se opreau. În mod normal, o cabină puternic luminată era deci un semn al prezenței oaspetelui. Doar dacă nu cumva nu-și luase cartela cu el.

Sau dacă alegea o altă ieșire.

Când se aplecă și mai mult în față, Julia avu senzația că e nimerită de un val.

Mult prea departe ca să aibă o priză sigură.

Vântul o scuipa în față. Picurii de ploaie i se desprindeau de pe sprâncene. Ploaie și lacrimi. Mai vedea doar încețoșat, clipea, urla. Striga.

Și atunci le văzu! Cizmele. Cizmele Lisei. Se aflau pe podea, între pat și comoda cu televizor, pe jumătate acoperite de o cuvertură, sub care părea să fie și restul corpului Lisei.

Mintea Juliei intră într-un mod instinctiv primitiv. Era mamă. Fiica ei hărțuită scrisese un bilet de adio. Îi furase cartela de la cabină. Se încuiase înăuntru. Nu reacționa la bătăile ei. Și era întinsă nemișcată pe podea.

Nu a trebuit să ignore gândul că Daniel va fi în câteva secunde la ea. Acesta nici măcar nu-i veni în minte.

O mână pe paravan, cealaltă pe balustradă. Un picior pe bara cea mai de jos. Celălalt pe a doua.

Ascensiunea se întâmplă automat.

Că se punea într-un pericol de moarte, realiză abia când stătea pe balustrada balconului și, strângând fix cu ambele mâini marginea paravanului, încercă să ridice un picior ca să-l așeze iar pe partea de balustradă dinspre Lisa. Și… alunecă.

Piciorul ei gol era încă amorțit după lovirea șezlongului. Nu simțea nicio durere. Dar nici că talpa ei udă își pierduse priza.

Brusc, toată greutatea corpului ei se ținea în brațe. Nu avea nicio șansă. Peretele despărțitor ar fi trebuit să ofere un șanț, un mâner sau un oricare alt punct de ancorare, ca să se poată ține de el. Dar așa, după picior îi alunecară și mâinile.

Și corpul în jos.

Julia strigă, dar marea de sub ea răcni și mai tare înapoi. Animalul de pradă simți sânge când o văzu pe Julia atârnând de balustradă, chiar între cabine.

În cădere reușise să se prindă de bara superioară a balustradei. Dar aceea era din lemn, prea lată pentru mâinile-i înguste, prea udă ca să se țină mult timp de ea. Și Julia era prea extenuată, prea lipsită de putere și prea grea.

Nu privi în jos. Nu privi în jos! își impuse, de parcă asta ar fi schimbat ceva. De parcă ar fi putut face marea să dispară prin faptul că închidea pur și simplu ochii.

Vântul o purta ca pe un steag. Julia închise ochii și simți cum degetele ei alunecau încet de pe rotunjimea balustradei.

Îmi pare rău.

Aceea era ultima propoziție? Ultimul mesaj pentru fiica ei din viața asta?

Mai strigă pentru ultima dată numele fiicei ei și-și auzi propriul nume ca ecou.

— Julia?

Cineva îl strigă de la ceva distanță, dar nu era fiica ei cea care-o chema. Vocea Lisei nu era atât de groasă. Și nici prinsoarea ei atât de strânsă.

— Te-am prins! strigă bărbatul al cărui chip plutea brusc deasupra ei.

Și care o trase în ultima secundă iar sus, înapoi pe navă.

Înapoi în coșmar.

Capitolul 38

Tiago era întins în pat și transpira. În noua lui cabină nu funcționa instalația de climatizare, ceea ce, în fapt, era deja un motiv suficient pentru care cabina 4337 să fie goală. Apa care picura din duș cu viteza mierii și mirosul puternic de urină de pisică din dormitor făceau cabina nelocuibilă.

Dacă ar fi avut de ales, s-ar fi orientat spre un adăpost mai bun, dar calculatorul de la recepție, la care Stacy îl lăsase să arunce o privire fugară, nu arătase o alternativă mai bună. 2898 de pasageri. Cabinele de pe Sultan erau complet rezervate; cu excepția celei în renovare, unde se ascundea de douăzeci de ore.

Ce călătorie de rahat!

Tiago stătea în pat, cu spatele sprijinit de tapițeria peretelui cabinei, și schimba canalele televizorului al cărui volum îl setase din telecomandă la intensitatea unei șoapte. Lumina era redusă, iar despărțiturile ușilor erau căptușite cu șervețele, astfel încât nimeni să nu vadă în trecerea lui că încăperea era locuită.

Ce mai coșmar.

Nici măcar nu furase încă întreaga contravaloare a croazierei și mai era și blestemat să putrezească restul cursei în acea cutie râncedă.

Stomacul lui Tiago ghiorțăia, arahidele împachetate din minibar le digerase deja, dar senzația de foame nu era încă atât de puternică încât să fi îndrăznit să iasă afară.

Afară. La bătăușii care cu siguranță știau de mult cine era și așteptau doar ca el să se arate iar.

„Cumva ai tras cu urechea la noi?”

Abia dacă dormise, iar majoritatea timpului din noua locație și-l petrecuse gândindu-se la situația lui încurcată. Astfel, i se părea că aude iar și iar cuvintele ofițerului:

„Ai mierlit-o.”

La fel de mort precum canalul 5 al televizorului de la bord, pe care se oprise și care arăta imagini selective ale camerelor exterioare de supraveghere. De pe pasarelă, în direcția de mers și îndărăt. Acum, la ora asta, toate erau negre. Doar o bandă în marginea inferioară a ecranului asigura o variație și-i destăinuia lui Tiago că înaintau cu 19,4 noduri, prin valuri medii și ploaie, înspre vest.

Cum am ajuns în încurcătura asta?

Un lucru era cert: fusese martorul unui șantaj violent. Aparent, la bord era o fată, posibil un pasager clandestin, iar femeia de serviciu știa de acest secret, care, după părerea liderului, valora o grămadă de bani. Atât de mulți bani, încât merita să îndopi cameriste cu cioburi.

Sau sunt paranoic?

Posibil ca cei doi nebuni nici să nu mai fie interesați de el. Cu cât trecea mai mult timp în care nimeni nu raporta că fusese martorul unui asalt violent, cu atât mai siguri aveau să se simtă, eventual.

Poate. Posibil. Eventual.

Cele mai nesigure cuvinte din lume.

Tiago nu ar fi ajuns așa departe dacă ele ar fi făcut parte din vocabularul lui. Aici, în closetul ăsta al pisicilor, fără ferestre, era cel mai în siguranță de pe toată nava. Cabina 4337 nu era trecută pe niciun plan de curățenie. Nimeni nu știa că era acolo.

Sper.

Se gândi dacă ar fi trebuit să-și mai ia o băutură din minibar și se ridică. Puținele provizii, care aparent fuseseră uitate în frigider, nu aveau să-i ajungă mult timp. Mai erau două sucuri, a căror dată de expirare fusese oricum depășită, o Cola dietetică, altfel doar spirtoase.

Tiago lăsă ușa de la frigider deschisă și-și trase micul bagaj de călătorie în lumina minibarului. O ladă de modă veche, maro cu aspect de piele de șarpe, pe care o primise moștenire de la tatăl său. Era de pe vremea când un bagaj cu mâner și roți era considerat un lucru de damă.

Bărbații adevărați își cară bagajul, fusese atitudinea tatălui său. O atitudine pe care i-o înmânase la propriu, împreună cu lada, ca să le aibă pe drum. Tiago o deschise. Compartimentul lateral era umplut cu băutură. Înainte de mutarea lui, golise minibarul din vechea cabină într-o premoniție înțeleaptă. Pentru ca evadarea lui să nu fie sesizată, iar el să fie raportat ca dispărut, trebuia să se reîntoarcă în ea din când în când; cel puțin o dată pe zi, ca să șifoneze cuvertura, să arunce câteva șervețele în duș și să lase bacșișul obișnuit pe pernă.

Întrebarea era doar: când?

Acum, în mijlocul nopții, când coridoarele erau goale?

Sau poate abia în câteva ore, la ora nouă, în toiul micului-dejun, când o mulțime restrânsă l-ar fi protejat și când cineva i-ar fi putut sări în ajutor în cazul unui atac?

Perplex, se holba la o doză de apă tonică, de parcă aceasta ar putea lua decizia în locul lui. Astfel, privirea îi căzu asupra plicului pe care-l sustrase din greșeală din cabina Lisei Stiller. Stătea deasupra hainelor lui.

Tiago îl luă în mână.

Până nu demult se abținuse. Era un hoț, dar nu un voyeur. Nu își băga nasul pur și simplu de distracție în sfera privată a altora, iar cum plicul nu conținea bani (asta văzuse dintr-o privire fugară), nu era interesat de conținutul scrisorii.

Pe de altă parte…

Nu putea fi vorba de un document important, având în vedere că plicul lăsa o impresie nobilă, foarte oficială? Ce s-ar fi întâmplat dacă micuța Lisa ar fi avut nevoie de scrisoare? Dacă era, să zicem, o adeverință medicală, pe care era notat dozajul unui medicament vital?

Lui Tiago îi veni să râdă. În plic, mai degrabă ar fi fost un bilet la loto, care, la următoarea tragere, garanta șase numere. Căuta totuși un singur pretext ca să-și satisfacă curiozitatea, și asta îi aduse aminte de o vorbă de-a tatălui său: „Dacă o femeie mângâie un cap, uneori vrea doar să-i știe secretele."

Tiago mângâie pliul plicului și nu mai putu rezista.

Scoase la iveală scrisoarea de două pagini. Un parfum de lavandă i se ridică în nări când despături prima pagină.

Probabil o scrisoare către primul ei prieten, gândi el și se miră de scrisul aproape artistic.

Un P rotunjit, aplecat spre dreapta, un l cu o curbă elegantă, care intra într-un a ascuțit, la fel ca n-ul care prezenta trăsături aproape vii.

Literele erau superbe. În contrast cu cuvintele pe care le formau. Și cu textul înfiorător pe care-l alcătuiau.

— Plan, citi Tiago, și de la prima propoziție îi zburară ochii peste rânduri, sărind de la un paragraf la următorul.

Iar când ajunse la finalul sumbru și trecu la a doua pagină, pe care erau marcate pozițiile tuturor camerelor de supraveghere ale navei Sultan, știu că nu mai avea voie să rămână nicio secundă în plus în acea cabină.

Capitolul 39

Julia îi făcu semn cu mâna. Nici măcar zece secunde nu-și permise. Tușind, horcăind și tremurând de epui- zare, se ridică în picioare, sprijinindu-se de brațul lui Daniel Bonhoeffer. Acum trebuia să se țină de rama ușii glisante, ca să nu cadă iar. Salvatorul ei stătea lângă ea cu mâinile întinse în caz că ar fi trebuit s-o prindă iar.

— Unde e? gâfâi Julia.

Strigase până răgușise. Degetele ei erau încă livide, atât de tare strânsese balustrada. Picioarele ei tremurau, simțea hematoame grave cum îi creșteau peste rotule. Aparent își lovise genunchii de perete până la sânge, la fel cum își mușcase buzele de la efort. Avea gust de sânge.

— Unde. E. Fiica. Mea!

Indică spre patul gol.

La picioarele lui se aflau cizmele. Sub cuvertură, pe podea, fuseseră acoperite doar perne.

Niciun corp. Nici vorbă de Lisa.

— Unde? strigă ea la Daniel.

Căpitanul ridică din umeri.

— Am venit cât de repede am putut.

Arătă spre un ofițer bronzat în ușa cabinei, cu părul blond dezordonat sălbatic, la care totuși fiecare șuviță părea să-și aibă locul stabilit.

— El e Veith Jesper, unul dintre ofițerii noștri de securitate, îl prezentă el.

— Am căutat peste tot, spuse frumușelul pompos.

De parcă percheziția unei cabine de treisprezece metri pătrați în căutarea unei adolescente necesita o instruire de profiler [1] FBI.

Veith avea ochii albaștri ca oțelul, înrămați de gene deschise la culoare, care erau mai dese decât linia părului lui Daniel. Părea cu zece kilograme mai slab, și totuși mai puternic decât căpitanul.

— Aici în cabină nu e, explică el ceea ce se vedea cu ochiul liber.

Ușa de la baie era deschisă, cea de trecere era încă încuiată și sub pat căutase deja chiar ea.

— V-a ieșit în cale? întrebă Julia.

Poate toate astea sunt doar o glumă răutăcioasă? Poate că Lisa a fugit atunci când m-a văzut că vin?

— Nu.

Daniel și Veith scuturară din cap în același timp.

— Și asta abia dacă ar fi fost posibil, spuse Veith Jesper.

Implacabil, indică spre ușă.

În ciuda panicii, care-i crescuse Juliei ca un al doilea cap, recunoscu la ce se referea ofițerul de securitate.

Lanțul.

Atârna lângă rama ușii. Distrus. Tras.

Daniel trebui să-l rupă când dădură buzna în cabină.

— Nu!

Julia îşi duse ambele mâini în faţa gurii şi-şi muşcă degetele. Se întoarse iar către balcon.

Existau două uşi prin care puteai părăsi cabina.

Şi pe niciuna dintre ele Lisa n-ar fi putut s-o folosească.

1. „Psiholog criminalist” (engl., în original) (n.r.).

Capitolul 40

Fiecare om, care crede că în locuința lui este singur, se sperie de moarte când aude brusc o voce din semiîntuneric. Chiar și atunci când vocea spune liniștitor:

— Vă rog să nu vă speriați.

Martin se întoarse și apucă din reflex o lampă de birou grea de pe comoda din foaierul apartamentului său, așteptând să fie iar atacat. Dar era numai Gerlinde Dobkowitz, care se apropiase, zâmbindu-i larg. Purta o rochie de vară înflorată, cu mâneci lungi, cu o eșarfă verde din mătase, care atârna până la spițele scaunului cu rotile în care se afla.

— Cum ați intrat aici? întrebă Martin pe jumătate mirat, pe jumătate nervos.

Așeză lampa la locul ei. Gerlinde se apropie. Cauciucurile gri ale scaunului ei cu rotile lăsau șanțuri adânci în covor.

— Ea m-a lăsat înăuntru.

Gerlinde indică în spatele ei spre o femeie subțire, cu părul negru, care se ridică timidă și palidă de pe un scaun din salon, unde stătuse cu genunchii lipiți.

Purta uniforma demodată de cameristă cu fustă neagră, șorț alb și bonetă caraghioasă, tipică pentru serviciile de curățenie de pe Sultan. Spre deosebire de Gerlinde, părea să se simtă complet nelalocul ei. Stătea în lumina unei veioze, înghiți cu greutate și își atinse gâtul cu privirea plecată, fără să se apropie și fără să zică ceva. Martin estimă că se apropia de treizeci de ani. Avea trăsături indiene și părea, pe sub pielea în mod normal de culoarea scorțișoarei, neobișnuit de palidă.

— Ea e Shahla, explică Gerlinde. Te-am așteptat toată ziua ca să ne putem organiza o întâlnire, dar nu v-ați sinchisit să veniți la mine nici măcar pentru un minut.

Gerlinde își umflă buzele. Suna ca o bunică jignită, care-și condamnă nepotul pentru că n-o vizitează destul de des.

— Nici măcar n-ați sunat!

— E aproape unu dimineața, spuse el.

— Ora când îmi fac oficial tura.

— Și v-ați gândit să intrați prin efracție la mine, așa, pur și simplu?

Martin își scoase jacheta de piele udă leoarcă, ceea ce necesită puțin efort. Toate vertebrele lui păreau să se fi deplasat de la izbitura din apă. Cel târziu mâine-dimineață avea să fie rigid ca o scândură.

— M-am gândit să vă informez cu privire la cele mai recente evenimente. Shahla a fost atacată.

Bun-venit în club.

— S-a încercat să se afle ceva despre fetiță de la ea, ceea ce înseamnă că făptașul e încă la bord…

Gerlinde se întrerupse și-și împinse ochelarii monstruoși înapoi pe nas, după ce-i alunecaseră ceva prea mult.

— Hm, spuneți-mi acum, mă înșel sau tocmai ați făcut pe dumneavoastră de frică?

Ea indică spre pata udă de pe covor dintre cizmele lui Martin.

— Am fost să înot, răspunse Martin laconic, ceea ce pentru excentrica pasageră a croazierelor părea să fie un răspuns suficient, căci nu mai puse alte întrebări despre îmbrăcămintea lui udă.

— OK, doamnă Dobkowitz, Shahla…

Încuviință din cap către camerista speriată.

— Așadar, ziua de azi a fost pentru noi toți una grea, aș prefera să rămân singur acum.

Să ies din haine. Să fac un duș fierbinte. Și o cadă plină cu ibuprofen.

Ultimele forțe le irosise ca să evite brațele ajutătoare ale tinerei britanice, care-l trăsese afară din piscină și, în râsetele grupului care-l considera un bețiv, să șchioapete înapoi pe puntea nudiștilor, unde tipul care-l împinsese acolo, în adâncuri, firește că dispăruse de mult în neant.

Totuși, Martin își regăsise telefonul mobil. Trebuia să-i fi scăpat din mână înainte de căzătură. Ecranul era spart, dar încă funcționa. Când abia se aplecase după el, văzu că programul Skype era încă deschis. În fereastra pentru mesaje, atacatorul lăsase unul pentru el:

Timmy e mort. Data viitoare vei fi și tu.

Mai întâi Elena, și acum el. Amândoi își primiră avertizările. Firește că lui Martin nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie, dar dacă acum nu dormea cel puțin o oră, în curând n-ar mai fi în stare să-și găsească șireturile, ca să nu mai vorbim de persoana care aparent cunoștea circumstanțele dispariției familiei lui.

— Hai să continuăm mâine-dimineață, îi spuse Gerlindei, dar ea nu-l ascultă.

— Spune-i ce s-a întâmplat cu tine, îi ceru Shahlei.

Shahla își drese vocea, dar nu spuse niciun cuvânt. Era clar că-i era frică.

— Cerule, aia-i dată peste cap, boscorodi Gerlinde.

Apoi, întorcându-se către cameristă:

— Aproape ai fost ucisă, copiliță, și asta la scurt timp după ce ai văzut în mijlocul nopții cum Anouk Lamar a reînviat din morți. Omule, Shahla, asta nu poate fi o coincidență. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, atunci fă-o cu el.

Arătă spre Martin.

— Spune-i cine a fost. El e de la poliție, te poate ajuta.

Shahla scutură stoică din cap, cu buzele strânse.

Martin știa că menajera era departe de a fi pregătită să vorbească despre incident, cu atât mai puțin cu un străin, și cum momentan nici el nu se vedea în stare să poarte o interogare empatică, spuse:

— Propun să reluăm discuția după ce ne-am odihnit cu toții puțin, da?

— Prea bine, spuse Gerlinde, ceea ce suna mai degrabă ca „Ce slăbiciune blestemată!”. Atunci aruncați, vă rog, încă o privire la lanternă, ca să n-o fi cărat degeaba cu mine tot drumul până aici.

— Ce fel de lanternă?

— Asta de aici.

Gerlinde o scoase dintr-un suport pentru pahar, atașat de mânerul scaunului cu rotile.

— A funcționat tot timpul. După cum se vede, are bateriile descărcate.

Apăsă pe lanterna mică pentru a o aprinde și-i arătă lumina slabă, abia perceptibilă.

— Ar fi trebuit să vă povestesc mult mai devreme despre asta dacă nu ați fi fugit ca un diavol tasmanian de la mine din cabină doar pentru că am menționat numele Bonhoeffer.

Martin îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ursulețul nu era singurul lucru pe care Anouk l-a aruncat în coșul de gunoi.

El ridică din umeri.

— OK, bine. Deci mai avea și o lanternă la ea când a fost găsită?

Pe lângă ursuleț.

Gerlinde încuviință.

— Nu sunteți deci atât de greu de cap cum vă prefaceți mereu.

— Ba da, sunt. Ce ar trebui să-mi spună asta?

— Că există în sfârșit prima dovadă pentru teoria mea despre Puntea Bermudelor.

Martin își aminti de termenul dublu subliniat pe tabla de pe peretele din camera de lucru a Gerlindei.

— Ce naiba e Puntea Bermudelor? făcu el greșeala să întrebe.

Astfel îi oferi bătrânei un precedent pe care-l folosi prompt.

— Vă spun imediat. Înainte am o contra-întrebare: de ce e ținută ascunsă fetița?

— Confiscarea navei ar costa milioane, spuse el și arătă spre ușă. Vă rog, doamnă Dobkowitz…

— Și periclitează afacerea cu investitorul chilian, corect. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să vină cei de la FBI la bord.

— Nu și dacă fetița dispare iar.

— O, da, asta se va întâmpla. Firește că va dispărea iar. Dar doar când autorităților li se va putea prezenta o teorie a mușamalizării.

— Asta am mai auzit-o o dată, spusă în același fel de către căpitan, mormăi Martin, din păcate nu destul de încet încât Gerlinde să nu-l fi auzit.

— Bonhoeffer? chirăi Gerlinde entuziasmată. Nu-i credeți niciun cuvânt, ăla e băgat prea adânc. Vă spun ce cred eu: nimeni nu are intenția de a omorî fetița. Săracul copil trebuie doar să dispară cât se poate de repede într-acolo de unde a venit, și anume într-un fel care nu va duce la percheziționarea întregii ambarcațiuni de către autorități.

— Și cum funcționează asta? întrebă Martin, acum devenit totuși curios.

— Prin prezentarea oficialilor a unui făptaș fals și a unei ascunzători false, pentru a-i distrage de la făptașul real și ascunzătoarea adevărată.

— Cum ar putea compania de transport să-și asume un asemenea cost?

Martin se descălță de cizme în speranța de a-i da astfel clar ceva de înțeles. Dacă nici asta nu ajuta, atunci trebuia s-o împingă afară pe bătrână cu mâinile lui.

— Pentru că adevăratul obiectiv al afacerii navei Sultan nu e transportul de pasageri, ci ceea ce se petrece pe Puntea Bermudelor. Uitați aici!

Scoase de sub ea o folie din plastic transparent cu un teanc de foi scrise la mașină.

— Ăsta e exact subiectul cărții mele, la care lucrez de ani de zile cu Gregor.

Își umezi degetul mare și, după ce frunzări câteva foi, scoase una dintre pagini, pe care i-o întinse lui Martin.

— Citiți ultimul paragraf.

În picioarele goale și cu cămașa desfăcută, îi luă bilețelul din mână. Bănuia că orice contrazicere îl va costa într-un final și mai mult timp, așa că citi cu voce tare:

— „Gerlinde era mereu uimită de mărimea membrului său nobil, care se elonga în fața ei, dar totuși acum nu era momentul să se dedea plăcerilor, pe care sceptrul lui nobil…”

Privi consternat în sus. Ea îi făcu gest să continue.

— „…le promitea. Nu înainte să știe dacă bărbatul care-i dăruia cele mai minunate orgasme din viața ei de șaptezeci și trei de ani nu locuia de fapt în cabina 8056, ci în realitate lucra pe o punte intermediară, neînscrisă pe niciun plan arhitectural, pe care pasagerii dispăreau dintotdeauna la intervale regulate, motiv pentru care se și…”

— …numea Puntea Bermudelor, îi completă Gerlinde Dobkowitz lectura lui Martin pe un ton exagerat de amenințător. Este un roman cu trăsături autobiografice. Am făcut personajul principal ceva mai tânăr.

Aparent nu și mai puțin țicnit.

— Așa, acum întrebați-mă odată.

— Ce?

— Ce se întâmplă pe punte.

— Sincer să fiu vreau doar să…

— Trafic de persoane, își răspunse ea însăși. Încă nu sunt sigură dacă pasagerii dispar împotriva voinței lor sau dacă poate chiar plătesc pentru asta.

— Plătesc?

Martin râse și merse la baie atunci când ea nu făcu niciun demers să-i urmeze rugămintea și, împreună cu Shahla, să părăsească cabina.

— Acum nu vă dați ochii peste cap, o auzi zicând prin ușa închisă a băii. Criminali, escroci, refugiați. Există destui oameni bogați care ar vrea să-și cumpere cu bani o nouă viață, asta o știți ca detectiv sub acoperire mai bine ca oricare altul. Și nicăieri altundeva în lume nu te poți evapora în neant atât de simplu ca pe o ambarcațiune precum aceasta.

— Ați terminat? întrebă Martin, care între timp se dezbrăcase complet și se uscase.

Aparent nu, pentru că vorbea în continuare prin ușă:

— Clienții plătesc un milion, două. Oficial, dispariția lor e declarată sinucidere, motiv pentru care există atât de multe cazuri la care te întrebi: „Plecare de bunăvoie? Nu se potrivește deloc.” Și scepticii au dreptate, căci, neoficial, victimele aparente se află…

— …pe Puntea Bermudelor?

— Tot ce e posibil. Poate e totuși un program guvernamental pentru protecția martorilor? Există chiar și un bloc operator cu un chirurg estetician care le asigură pasagerilor un aspect nou.

Martin scutură din cap și-și luă un halat pe el.

— Și cum vi se pare teoria cu Anouk?

— Foarte simplă. Mama ei a forțat-o să intre în program, dar săraca, micuța de ea, n-a avut chef de o viață nouă. Experiențele de pe Puntea Bermudelor trebuie să fi fost atât de dramatice, încât a evadat. Ăsta e adevărul și e atât de senzațional, încât pentru el chiar se tortureazǎ martori, ca să se afle ce a văzut sărmana cameristă.

Martin ieși din baie.

— OK, doamnă Dobkowitz. Ajunge.

Privi cum Shahla voi să se îndrepte spre ieșire, dar Gerlinde îi blocase drumul cu scaunul cu rotile.

— O ultimă întrebare, apoi dispărem: ați căutat vreodată pe internet planurile pentru punțile inferioare din măruntaiele unei nave de croazieră?

— Nu.

— Nici nu trebuie. Nu le veți găsi acolo. Tot ce este sub puntea 3 e secret. Nu există schițe disponibile pentru public.

Gerlinde se întoarse către cameristă.

— Shahla, spune-i ce ți-a zis căpitanul despre fetiță.

Femeia tânără reacționă față de cea bătrână precum o școlăriță la începutul secolului trecut față de profesorul ei.

— El spus, crezut, că fantomă, răspunde ea.

— Și de ce?

— Brusc aici. Exact în față. Deși nicăieri ușă. Apoi a fugit.

— Vedeți!

Gerlinde se uită la Martin cu înțeles.

— Anouk a apărut brusc, așa, ca din neant, stătea în mijlocul unui coridor gol, în afară de mine, fără ca vreo ușă să fi fost oriunde în apropiere.

— Și avea o lanternă la ea, adăugă el sarcastic.

— O lanternă ale cărei baterii erau pe terminate, corect. Pentru că a trebuit să caute atât de mult ieșirea secretă.

Martin își pipăi fruntea, apoi prinse cauciucurile scaunului cu rotile.

— Așadar, spuneți că această companie de transport marin ar prefera să le ofere autorităților drept făptaș un criminal în serie, psihopat, și tocmai aranjează undeva o cabină care mai târziu va fi prezentată drept temniță, decât să vrea să se supună riscului, astfel încât, la o percheziționare a navei, această Punte a Bermudelor să fie găsită?

— Ați înțeles! îl lăudă Gerlinde, în timp ce Martin o împingea în direcția ușii. Anouk nu ar fi avut voie niciodată să reapară. Periclitează întregul model de afacere de milioane de dolari. Doar din această cauză n-au fost autoritățile informate.

— Cu respect, dar asta e o idioțenie completă.

— Ah, da?

În același timp își roti capul îndărăt și arătă înspre ușă. Și cum vă explicați atunci…

Se opri în mijlocul propoziției cu gura căscată.

— Ce? întrebă Martin și se întoarse.

Shahla stătea la doi pași în spatele lui, cu capul aplecat într-o parte, de parcă ar fi tras atentă cu urechea.

— Ce v-a apucat dintr-odată? întrebă când își dădu și el seama.

Nava. Zgomotele.

Vibrația sonoră, omniprezentă, a generatoarelor amuțise.

Nava Sultan nu mai înainta.

Capitolul 41

Prea târziu.

Tiago văzu de la distanță ușa deschisă a cabinei, prin care lumina puternică asemenea farurilor unei mașini strălucea pe coridor și știa că nu ajunsese la timp ca să poată evita nenorocirea.

Dacă aș fi deschis totuși plicul ceva mai devreme!

Cu scrisoarea Lisei în mână, mergea lent în direcția cabinei, acolo unde chiar cu o zi înainte scotocise după bani. Acum, aici, pentru acea oră, domina o forfotă neobișnuită. Deși nu putea nici să-i vadă, nici să-i audă pe oamenii dinăuntru, corpurile lor aruncau umbre tremurânde pe coridor de fiecare dată când întrerupeau conul de lumină care se revărsa din cabină.

Se opri și se gândi dacă mai avea sens să-și facă apariția. Tiago știa din ce motiv era ușa deschisă. Ce căutau oamenii din interior. Era scris în scrisoarea pe care acum o băgă la loc în buzunar.

Atunci deveni conștient că nu se mai auzea niciun zgomot de motor. Totuși, nava se balansa, dar nu simțea niciun fel de vibrații. Exact când atinsese cu vârful degetelor balustrada de pe pereți, el ieși din cabină.

Rahat.

Tiago se întoarse, din păcate nu destul de repede. Ofițerul de securitate îl recunoscu.

— Hei, îl auzi pe bărbatul care o torturase pe cameristă cu ciobul de sticlă strigând, și doar acel „Hei” suna așa, de parcă cioburile nu ar fi fost nici măcar aperitivul din meniul pe care-l avea în minte pentru Tiago.

Tiago făcu greșeala să se întoarcă. Erau singuri pe coridor. El și ofițerul, care, fără alte cuvinte, porni în fugă spre el.

Mare rahat.

Tiago alergă înapoi pe segmentul pe care venise. Acel fuș, fuș, fuș în ureche al pantofilor grei pe covorul moale, accentuat de zgomotul propriului sânge, un soundtrack al fricii lui în creștere.

Se izbi cu un umăr prin ușa batantă spre casa scării, apăsă pe butoanele liftului, se aruncă – atunci când niciunul nu deschise ușile – în jos pe scări fără să mai stea pe gânduri, căci dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că astfel mergea în direcția beciului de pe navă, într-o direcție unde surferul știa să se descurce!

Alergă pe un coridor larg. O placă de alamă îi dezvălui unde se afla.

Puntea 3. Încotro? Încotro?

Magazinele erau închise, atriumul gol, teatrele încuiate. Se opri, se uită în jur.

Cazinoul. Aici e totuși cazinoul. Și aici, la orice oră din zi, se…

Trosc!

Își auzi propriile oase scrâșnind când se prăbuși la pământ ca lovit de o bilă pentru demolări.

Tiago încercă să inspire, dar ceva i se afla pe față. Ceva se afla pe întregul lui corp.

Simți o lovitură între picioare și un val de durere i se ridică din abdomen în sus, pe șira spinării. Ceva îl strivea, capul lui se izbi de ceva (sau ceva de capul lui?), dar totuși nicio forță din lume nu ar fi putut să-i elibereze mâinile, pe care și le ținea apăsate între picioare, fără să elibereze măcar puțin din durerea care-i făcea testiculele să explodeze.

Deveni conștient că buzele lui atingeau o bandă de metal, poate un prag, dar își ținea ochii închiși pur și simplu pentru că nu mai exista niciun mușchi în el care să nu se contracte, nici măcar cei care-i controlau pleoapele. Tot corpul lui Tiago era un spasm.

— Te-am prins, spuse ofițerul.

O ușă se trânti foarte aproape.

Tiago se întoarse pe o parte, saliva îi curgea din gură. Se uită împrejur. Încercă să-și facă o imagine despre locul unde-l trăsese ofițerul. Valul încă se odihnea pe testiculele lui, se arunca înainte și-napoi, ca să nu lase flama durerii să se stingă.

Tiago văzu picioarele unui scaun, o saltea, o ușă. Simți mirosul flegmei și mucii care-i curgeau din nas și trebui să închidă iar ochii, pentru că nu voia să vadă cum vomita.

Dar înainte să poată regurgita ultimele arahide pe care le mâncase, mandibula îi fu dislocată și simți în gură un gust unic, metalic, care nu era sânge; avusese prea des sângerări nazale în copilărie încât să nu le poată diferenția.

Deschise iar ochii. Văzu fața schimonosită de ură a ofițerului tronând deasupra lui. Și simți cum țeava pistolului, pe care acesta i-o băgase în gură, îi era împinsă mai adânc pe gât.

— Hmm-hmm, gemu Tiago, ceea ce trebuia să însemne: „Vă rog, așteptați. Am ceva ce trebuie să vedeți."

Arma din gura lui făcea imposibilă articularea clară a vreunui cuvânt.

Arma și durerea.

Tiago căută disperat o cale de ieșire, un mod de a se elibera, de a respinge atacul, dar în scenariul criminalului nu era prevăzută nicio confruntare.

Fără nicio ezitare. Fără alte discuții în care să-și poată enunța adevăratele motive, astfel încât salvatorul care se apropia să poată sări totuși la timp în ajutorul lui. Fără vreo amânare în care victima să se poată elibera printr-un truc.

Gata. S-a terminat.

Tiago nu mai avea nicio ocazie să-i arate ofițerului nebun scrisoarea de la Lisa și să-i explice bărbatului de ce era al naibii de important ca mama fetei să o citească. Sau căpitanul.

Ucigașul nu râse, nu făcu pe superiorul care-și savura puterea deplină, nici măcar nu-l lăsă să implore. Îi scoase țeava din gură, ținti de la o distanță de nici douăzeci de centimetri spre fruntea lui Tiago și șuieră:

— Pedofil nenorocit.

Și trase.

Capitolul 42

— De ce am oprit? îl întrebă Martin pe căpitan când acesta tocmai voia să plece din cabină ca să meargă pe pasarelă.

După ce reușise în sfârșit să scape de vizita nedorită (Shahla fusese vizibil fericită să aibă în sfârșit voie să plece, în timp ce Gerlinde ieșise doar cu proteste din apartamentul lui), pentru un moment se întinsese pe pat, dar își dădu repede seama că nu avea să găsească liniște atât timp cât nava nu înainta.

Odată generatoarele oprite, nici stabilizatoarele nu mai funcționau. Fiecare val care se izbea de carenă se auzea de două ori mai tare, iar balansul și tangajul vaporului erau mai puternice ca niciodată.

— Mentenanță, spuse Bonhoeffer cu mâna deja pe clanța ușii în spatele căreia se ascundea scara privată, îngustă, spre pasarelă.

Martin nu-l credea.

— Mentenanță? În mijlocul nopții?

Înainte să-și părăsească cabina, își aruncase în grabă câteva haine pe el, pe care le cumpărase cu o zi în urmă de la magazinul de la bord. Cum nu avusese în plan să rămână pe Sultan, își luase doar lenjerie de corp și ciorapi de schimb, și astea numai pentru o singură zi. Acum purta un tricou polo croit retro, cu emblema companiei de transport, și o pereche de blugi negri pe care trebuise să-i suflece, pentru că erau mult prea lungi. Oricum, nu avea pantofi de schimb, motiv pentru care acum stătea în picioarele goale în fața căpitanului. Nu era iarăși tot ud doar pentru că avusese reacții rapide. În drum spre Bonhoeffer, aproape că se ciocnise de un pasager beat, care se împleticise afară, pe puntea 11, la intrarea în discotecă, cu o băutură fluorescentă în mână, care strălucea în întuneric.

— Chiar am treabă acum, încercă Bonhoeffer să scape de el. Trebuie…

Căpitanul lăsă să-i alunece mâna de pe clanță și gesticulă extenuat în mijlocul propoziției, de parcă orice efort ar fi fost în zadar.

— Ce naiba, oricum trebuie să fac un anunț, dar mai bine să-l aflați de la mine acum.

— Încă un pasager 23? suspectă Martin.

Bonhoeffer aprobă din cap. Cearcănele lui adânci arătau ca machiate. Își atinse baza nasului, care acum era acoperită doar de un plasture gros.

— Lisa Stiller, în vârstă de cincisprezece ani, din Berlin. Tocmai îi distribuiam fotografia pe ecranele de la bord, în cazul în care a văzut-o cineva. A fost hărțuită pe internet și a lăsat un bilet de adio.

— Când?

Martin își răsuci mâna pentru a putea privi la ceasul de la încheietură și doar mișcarea îi încordă deja dureros mușchii umărului. În schimb, și durerea de dinte și cea de cap îi dispăruseră pentru moment.

— Când se crede că a căzut peste bord? Mama și fiica au fost până la ora 21:44 la masă, apoi amândouă s-au dus în cabinele lor. Conform jurnalului computerizat, cartela Lisei a fost folosită ultima dată la ora 21:59.

Rămânea o fereastră de timp de maximum trei ore.

În acel timp, nava Sultan parcursese mai bine de cincizeci de mile marine.

— Ce spune camera de supraveghere? întrebă Martin.

— Nimic.

Bonhoeffer ridică ambele mâini ca un boxer, ca și când ar fi vrut să pareze o lovitură la cap.

— Nu, nu ca în cazul familiei dumneavoastră, șopti el, deși nu se afla nimeni în apropiere. Avem fata pe casetă, cum împrăștie un spray cu vopsea neagră pe lentilă. Asta era la ora 21:52. Trebuia să știe exact unde se afla camera de supraveghere care are vedere spre cabina ei cu balcon.

Bonhoeffer vorbea cu o agitație care întrecea implicarea profesională. Căpitanul vru să se întoarcă, dar Martin îl opri.

— Ce se întâmplă acum? întrebă el.

— Am oprit nava Sultan și căutăm pe mare cu reflectoarele și binoclurile de pe pasarelă. În același timp, zece dintre oamenii mei percheziționează toate zonele publice și vom anunța imediat. Mari șanse nu văd.

Îi explică lui Martin că și ușa de ieșire și cea de trecere spre cabina mamei ei erau încuiate pe dinăuntru, spre deosebire de ușa de la balcon care era larg deschisă.

— Mama și fiica au călătorit fără tată?

Căpitanul aprobă.

Un părinte care călătorește singur, un copil dispărut.

Ușor se contura un tipar, dar totuși Martin nu putea să-l definească. Ori se afla prea departe de soluție, ori mult prea aproape de ea.

— Unde e mama acum? îl întrebă pe Bonhoeffer.

— Julia Stiller e…

Căpitanul privi de parcă avu un val de inspirație.

— Bună idee, spuse el entuziasmat și pipăi o cartelă de acces din buzunarul de la pieptul cămășii de uniformă.

Printr-un gest din cap, indică spre ușa de la cabina lui.

— Așteaptă la mine. Vorbiți cu ea. Ar avea nevoie de un psiholog.

Capitolul 43

Deodată, acest bărbat era în cameră. Înalt, ras în cap, cu un nas proeminent și o privire care era atât de obosită, cum ea însăși se simțea. Julia se dusese scurt în baie, își aruncase apă pe față și strigase în oglindă. Când reveni în salon, în papucii aceia caraghioși de unică folosință pe care serviciul de curățenie ți-i lăsa mereu lângă pat, înfășurată într-un halat de baie alb, pe care Daniel îl aruncase peste ea, o aștepta dintr-odată acest necunoscut.

— Cine sunteți?

Inima îi bătu mai puternic, presiunea îngreunată de lacrimi din spatele ochilor ei deveni mai mare. Automat presupuse ce era mai rău. Că bărbatul cu privirea tristă era un mesager care trebuia să aducă o înștiințare pe care n-ar fi suportat-o.

— Numele meu e Martin Schwartz, spuse el în germană, cu un accent ușor berlinez.

În circumstanțe normale, l-ar fi întrebat în care district locuia și dacă era posibil să fie vecini.

— Lucrați aici? Îmi căutați copilul? Aveți noutăți? O căutați totuși pe Lisa, sau? Puteți să mă ajutați?

Se auzi cum se bâlbâie, fără punct și virgulă, probabil pentru că voia să-l împiedice pe Martin Schwartz din a prelua cuvântul și a-i spune că ar fi găsit ceva.

O filmare cu săritura ei, un rest de haine în marea largă.

Se șterse la nas cu mâneca halatului de baie și observă că bărbatul cu înfățișare extenuată nu purta nici pantofi, nici șosete, ceea ce o liniști într-

un mod straniu, pentru că ei, cu siguranță, nu i-ar fi trimis un mesager desculț, care să-i spună că fiica sa nu mai trăiește.

Sau poate totuși?

— Cine sunteți? întrebă încă o dată, îngrijorată.

— Cineva care știe exact cum vă simțiți acum.

Îi întinse un șervețel.

— Mă îndoiesc de asta, spuse ea sec, ca pentru sine.

Alte lacrimi îi țâșniră în ochi și se întoarse înspre ușa de la terasă a apartamentului, nu pentru că-i era rușine să plângă în fața unui străin, ci pentru că nu mai putea suporta mila din ochii lui. În oglinda ferestrei întunecate îi văzu buzele mișcându-se.

— Vă simțiți de parcă fiecare dintre gândurile dumneavoastră ar fi scufundat în sirop și confiat cu cioburi minuscule din sticlă, îl auzi spunând. Și cu cât vă gândiți mai mult la copil, cu atât mai sângeros se freacă aceste gânduri de rana deschisă din inima dumneavoastră. În același timp, urlă cel puțin două voci în cap: una fiindcă nu ați fost acolo când fiica dumneavoastră avea nevoie de ajutor, căci nu ați văzut semnele. Cealaltă întreabă plină de reproș cu ce drept stați aici pasivă, în timp ce sensul vieții dumneavoastră s-a disipat în neant. Dar auziți numai disonanța din propriul cap, iar vocea mea, la fel ca orice altceva din jurul dumneavoastră, se aude doar înăbușit și surd, ca printr-o ușă închisă. Și în timp ce frica pentru fiică devine tot mai apăsătoare, la fel de mare cât toate greutățile la un loc de pe acest pământ și încă două mii de kilograme pe deasupra, un inel se strânge în jurul organelor vitale, vă apasă plămânii, vă răsucește stomacul, vă încetinește inima, și nu aveți doar sentimentul că nu veți mai putea râde, dansa, trăi vreodată, nu – aveți garanția că nu va mai fi niciodată bine și că tot ce a contat cândva, un răsărit după un party, ultima propoziție dintr-o carte bună, mirosul de iarbă proaspăt cosită înainte de-o ploaie de vară, că toate astea nu vor mai avea nicio urmă de însemnătate, motiv pentru care deja luați de pe-acum în considerare cum să ferecați iar gândurile pline de

cioburi și vocile ca un țiuit din capul dumneavoastră, dacă suspiciunea ar deveni o certitudine îngrozitoare. Am dreptate? Cam asta e starea sufletească pe care o aveți, doamnă Stiller?

Se întoarse complet amețită de monologul lui. Și de adevărul din cuvintele lui.

— De unde…?

Îi văzu fața plină de lacrimi și nu trebui să continue întrebarea.

— Și dumneavoastră ați pierdut pe cineva, afirmă ea.

— Acum cinci ani, spuse el direct, iar ea simți că mai bine l-ar pălmui pentru asta, deși acum îi confirmă clar că această stare insuportabilă în care se afla putea dura ani de zile!

Nu mai suport nici măcar o zi, gândi ea, iar următorul lucru care i-a trecut prin minte fu că nici Martin Schwartz nu mai suportase. Stătea în fața ei, vorbea, respira, plângea, dar nici el nu mai trăia.

Închise ochii și suspină. Într-un film de cinema, acesta ar fi fost momentul în care să plângă pe umărul necunoscutului. În viața reală, era momentul în care la cea mai ușoară atingere ar fi lovit în jurul ei ca turbată.

— Dacă nu am fi urcat niciodată pe nava asta, gemu ea.

Dacă aș fi primit apelul de la Tom cu doar un minut mai devreme.

— Este locul perfect pentru sinucidere. Asta a spus-o chiar Daniel.

— Daniel? Îl cunoașteți personal pe căpitan?

Martin Schwartz o privi suspicios.

— Da, e nașul Lisei. El a invitat-o.

— Pe cine am invitat?

Se întoarseră amândoi către ușa care trebuia să se fi deschis în liniște. Daniel deschise dulapul de pe hol și scoase o jachetă de ploaie.

— Tu pe Lisa. În croaziera asta.

Căpitanul scutură confuz din cap.

— Cum ți-a venit ideea?

Julia se holbă la el ca la un extraterestru.

— Acum încetează, i-ai făcut cadou de ziua ei blestemata de croazieră.

— Nu, Julia. Te înșeli.

— Mă înșel? Daniel, ce te-a apucat? Doar am vorbit la telefon de ziua ei. Chiar ți-am mulțumit.

Simți cum de la agitație i se urcă sângele în obraji. Daniel scutură în continuare din cap, dar părea gânditor.

— Am crezut că pentru upgrade, da. Atunci când am văzut rezervarea, v-am mutat de la o cabină interioară la o cabină dublă cu balcon. Dar n-a venit de la mine, ci foarte normal prin internet. Și eu m-am mirat că nu m-ai anunțat dinainte.

— Asta ar însemna…

Își mușcă buza de jos.

— Că Lisa te-a mințit, spuse Bonhoeffer.

— Mai rău, interveni dintr-o parte necunoscutul.

Martin Schwartz îi privi direct în ochi mai întâi pe Daniel, apoi pe ea, înainte să spună:

— Înseamnă că fiica dumneavoastră a planificat asta cu mult înainte.

Capitolul 44

Un părinte. Un copil. Un al treilea care plătește pentru croazieră fără a fi el însuși la bord.

Așa ca la Naomi și Anouk Lamar.

Așa ca la Nadia și Timmy.

Asemănările erau din ce în ce mai clare.

Și chiar dacă Martin nu putea interpreta indiciile, știa că nu putea fi o coincidență.

— Dar… dar de unde… de unde, vreau să spun… așa o cursă e scumpă, de unde să fi avut Lisa bani pentru ea? întrebă mama consternată, în cameră.

— Rezervarea a fost făcută cu card de credit, transfer bancar sau debit direct? voi Martin să știe.

— Asta trebuie să verific, spuse Bonhoeffer și privi grăbit spre ceas.

Aparent, era așteptat în orice moment să revină.

— Lisa nu are niciun card de credit, spuse Julia, apoi își acoperi gura cu ambele mâini.

— Doamne ferește, filmarea! oftă ea.

— Ce filmare? întrebă Martin.

Căpitanul își lăsă jacheta de ploaie pe o comodă și intră în salon, scuturându-și capul.

— E o prostie, Julia, și o știi și tu.

Vru s-o ia în brațe, dar ea îl evită.

— De unde ar trebui să știu ce? strigă la el. Dacă mi-aș cunoaște fiica, ar fi acum cu mine și nu oriunde…

Vocea îi cedă.

— Despre ce filmare e vorba? mai încercă Martin încă o dată.

— O arată pe fiica ei cum se presupune că iese pe stradă să se prostitueze, îi clarifică Bonhoeffer.

Apoi, îndreptat iar către Julia:

— E un fals mizerabil, ca totul pe isharerumors. Lisa e o victimă a hărțuirii. Nu o prostituată care se culcă pentru bani de croazieră.

În tavanul camerei se auzi un pârâit, iar Martin auzi o șoaptă, care deveni mai tare atunci când căpitanul răsuci un buton din peretele cabinei.

— …vă rugăm să schimbați pe canalul 5. Lisa Stiller a fost văzută ultima oară la cină, în Sala Georgica. Vă rugăm să scuzați deranjul nocturn, dar cu ajutorul dumneavoastră sperăm…

Bonhoeffer reduse iar volumul anunțului din cabină. Între timp, Martin găsise telecomanda pe măsuța de sticlă din fața canapelei și deschise televizorul cu plasmă. Canalul 5 arăta o imagine în prim-plan a unei fotografii dintr-un pașaport biometric, pentru care nu ai voie să zâmbești, motiv pentru care fata tânără, nedormită, cu pielea albă ca ceara și un păr negru ca smoala părea destul de prost dispusă. Imaginea ei o făcu pe Julia Stiller să izbucnească în plâns. Și inima lui Martin bătu de două ori.

— O cunosc, spuse el cu privirea fixă în televizor. M-am întâlnit recent cu ea.

Capitolul 45

— Ce? întrebară Bonhoeffer și mama în același timp.

— O cunoașteți pe Lisa?

Martin încuviință către Julia.

— Da. Am mai văzut-o o dată. Aici pe navă.

— Unde?

— Jos.

— Unde jos? strigă Julia la el.

Martin schimbă o privire cu căpitanul, care înțelese imediat la ce se referea.

Jos. Puntea A. Zona pentru staff.

Martin se lovi peste cap. O durere monotonă pulsa din nou sub tâmpla lui dreaptă.

Lisa Stiller îl evitase pe coridor, cu o dimineață în urmă, când Elena îl condusese pentru prima oară la Anouk.

— Sunt un idiot, trebuia să-mi dau seama imediat.

Pe o navă conservatoare ca aceasta, nicio cameristă nu are voie să poarte piercing. Nu avea ce căuta acolo jos.

Ce naiba căuta acolo? De fapt, cum ajunsese în acea zonă?

Durerea se răspândi spre frunte, până la baza nasului. Ochii îi lăcrimau la încercarea de a-și da seama cum se legau toate.

Timmy sare al doilea, dar fără ursulețul lui, pentru că-l are Anouk care-mi știe numele și stă în Hell's Kitchen, unde mă intersectez cu Lisa, a cărei călătorie a fost plătită de cineva…

Se gândi la bunicul lui Anouk, la blogul lui (În târfa care i-a culcat fiului meu cancerul în pat își vor sfărâma rechinii dinții), iar în timp ce durerea avansa ca o bandeletă prin spatele capului până la gât, trebui să se gândească la lanternă; la cum îi plăcea lui Anouk să picteze; cum se zgâria; fața umflată cât un balon a Elenei fu înlocuită de petrecărețul beat și băutura lui fluorescentă… și pentru o secundă îl găsi.

Răspunsul.

Soluția.

Brusc toate îi erau clare, dar atunci îi trosniră ambele urechi și de data asta nu era difuzorul din tavan, ci valva de presiune din capul lui care se închisese singură.

Iar în timp ce vocile agitate din jurul lui deveneau tot mai estompate, în mintea lui Martin soarele apuse și lumea se făcu neagră.

Capitolul 46

Naomi

Am comis adulter. În cel mai respingător mod posibil. Am făcut sex pentru bani.

Totul a început cu o neînțelegere din perioada studiilor mele, pe atunci mă numeam încă Naomi McMillan. Lucram ca hostess la un stand de expoziție pentru accesorii auto în San Francisco, ca să-mi suplimentez venitul în vacanța dintre semestre. Noi, fetele, ne-am cazat într-un hotel de lângă expoziție, iar în ultima zi am petrecut la bar. Aici am cunoscut un reprezentant tânăr și arătos din Chicago. Am râs, am băut, una a dus la alta și în dimineața următoare m-am trezit în camera lui. Plecase deja, dar totuși nu fără să-mi lase ceva: două sute de dolari cash.

Bărbatul a crezut că aș fi o prostituată.

Încă îmi aduc aminte cum m-am holbat o oră întreagă la banii de pe noptieră, tremurând, dar nu de nervi pe tip, al cărui nume de familie nici nu-l știam și al cărui prenume e irelevant. Ci de consternare față de mine însămi. Căci în loc să intru în pământ de rușine sau să-mi par ieftină, am observat că ideea de a mă fi dedat pentru bani unui străin mă excita din cale-afară. Și chiar într-un fel care – și asta e cel mai rău în toată povestea – m-a împins s-o repet.

În următoarea vacanță dintre semestre m-am dus foarte conștientă în hotelurile expozițiilor. În rochie scurtă, machiată vulgar. M-am așezat la bar. Soțul meu n-a aflat niciodată cum mi-am finanțat studiile.

Gențile scumpe.

Călătoriile în Europa.

Știu că nu e doar rău, ci bolnav ceea ce am făcut. Fiindcă deși am avut cândva mai mulți bani decât aș fi putut cheltui, n-am încetat să o fac nici după noaptea nunții.

Păianjenul își alocase timp pentru a-i comenta confesiunea. Mai mult de zece ore, conform ceasului de pe monitorul de la notebook.

În tot acest răstimp, cât ea se ghemuia pe podeaua rece așteptând găleata, jos în fântână, Naomi aproape înnebunise.

Brațele ei, în care până cu câteva zile în urmă crezuse că tenia sălășluise, nu o mai mâncau, nici gâtul sub pielea căruia parazitul, mai ales noaptea, părea că mișună atât de feroce, făcând-o să se trezească de nenumărate ori.

Acum nu mai simțea nicio arsură și nicio palpitație, ci doar o presiune puternică în spatele ochiului stâng, iar asta știa foarte clar ce însemna.

Dar cum te scarpini în spatele ochilor?

Naomi își dorea să fi avut unghii mai tari, care nu s-ar fi rupt constant. Atât de lungi și ascuțite ca un cuțit – atunci ar fi putut pune capăt la tot.

Fără îngrozitorul joc de întrebări și răspunsuri.

În timp ce aștepta replica, motoarele se opriră dintr-odată. Brusc. Așa, pur și simplu. Erau într-un port? Dar de ce a fost atât de zguduită?

După foarte, foarte mult timp, trapa de deasupra ei se deschise și găleata cu notebookul fu coborâtă la ea în întuneric. Împreună cu pedeapsa, căci aparent păianjenul nu era mulțumit de confesiunea ei:

Sex pentru bani? Un secret într-adevăr mizerabil, doamnă profesoară

tastase el exact sub ultimul ei mesaj.

Dar nu e ceea ce voiam să aud.

Și apoi:

Mai gândește-te o dată la asta. Știu că poți. Care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

În timp ce Naomi citise observația despre confesiunea ei, se mișcă un punct mic pe ecran. Și apoi încă unul. Și încă unul.

Cu un strigăt se îndepărtase de calculator, dar punctele se extinseră deja pe brațul ei și nu se mai lăsau îndepărtate de pe piele, hainele murdare și părul ei.

Cimex lectularius.

— Cine ești? strigă ea dezgustată, în timp ce încerca disperată să alunge ploșnițele de pat, să se scuture, deși, ca biolog, știa cât de ridicol era.

Hematofagii puteau supraviețui patruzeci de zile fără hrană și în frigul cel mai extrem. Trebuia să încălzești fântâna timp de trei zile până la cincizeci și cinci de grade, și chiar și atunci nu ar fi fost sigur că vreo ploșniță nu supraviețuise totuși pe corpul ei.

Țipând, începu iar să se scarpine.

De ce-mi faci asta?

tastă ea în notebook și trimise găleata înapoi sus.

CINE EȘTI???

De data asta răspunsul veni surprinzător de repede. Doar câteva minute mai târziu Naomi putu deja să deschidă iar notebookul. În lumina albăstruie-fluorescentă a monitorului citi:

De fapt, nu ai niciun drept să-mi pui întrebări. Dar cum răspunsul te-ar putea aduce pe drumul cel bun și ar putea scurta puțin treaba asta, nu vreau să fiu așa. Numele meu nu-l vei afla. Dar dacă aș fi un personaj dintr-un basm, atunci povestea mea ar începe cu cuvintele: „A fost odată ca niciodată un copil voios, simpatic și micuț. El nu avea frați, ci o mamă care-l iubea mai presus de orice. Și un tată sever, care-l privea mereu ciudat când se afla singur cu el.” Ei, te plictisești deja? Dar n-avea grijă, povestea mea are un punct culminant, la care sunt sigur că nu te aștepți...

Capitolul 47

Martin se trezi cu un ton în ureche, care se auzea de parcă în apropierea lui căzuse din furcă un receptor. În primă fază, nu știu unde se află. Patul pe care stătea întins, mirosul pernei, întreaga cameră îi era străină, chiar dacă abia deslușea câte ceva din preajma lui. Era întuneric. O lumină slabă intra în cameră doar printr-o deschidere îngustă, acolo unde marginile perdelelor grele se separau.

Se ridică și primele amintiri îi năvăliră în conștiință, cu o urmă ușoară de greață.

Timmy. Anouk. Sultan.

Se rostogoli pe o parte și pipăi orbește după veioză, apoi mai așteptă un timp până s-o aprindă, de teamă că lumina ar putea să-i afecteze retina.

La fiecare mișcare, își simțea și capul, și creierul de parcă ar avea consistența unui ou prăjit. Întreaga parte superioară a corpului era prinsă într-un corset de durere. Și totuși credea că-și amintește că fusese mai rău cu o zi înainte, când…

…vorbeam cu femeia aia. Mama, așa-i.

Încetul cu încetul, toate reveneau.

Atacul de pe puntea nudiștilor, căderea în piscină, teoria lui Gerlinde despre Puntea Bermudelor, Julia, fiica ei, Lisa, fata hărțuită, care se presupunea că se aruncase de la bord din cauza unei filmări cu tentă sexuală… leșinul lui.

Șeful lui îl avertizase. La naiba, toți îl avertizaseră să nu-și injecteze anticorpi.

Sau să nu mă urc pe nava asta.

Martin se încumetă să aprindă lumina. Străfulgerarea care-l atinse era mai slabă decât se temuse.

Clipind, pipăi după telefon și se întrebă două lucruri: cum ajunsese în apartamentul lui. Și cum putea telefonul fără fir să fie așezat corect în dispozitivul de încărcare. Inactiv, cu ecranul întunecat – dacă totuși auzea tare și clar tonul de apel!

Își băgă degetele în ambele urechi și sunetul nu dispăru.

De vis. Așa te simți deci când îți începi ziua ca alcoolic.

Craniul pulsând, sunete-fantomă, pierderi de memorie și o vezică la fel de plină ca metroul după un meci cu Hertha[1].

Apucă telefonul, se ridică și se împletici către baie. Ca să ajungă, avu nevoie de zece minute, trebuind să se odihnească o dată și să se așeze pe marginea patului, pentru că altfel ar fi căzut la jumătatea drumului.

Lumina din baie o lăsă stinsă, ca să evite să se vadă în oglindă. Pe întuneric găsi și vasul de toaletă.

Ridică capacul, își trase boxerii jos (cine m-a dezbrăcat?) și, în timp ce se așeză, formă numărul de mobil al lui Diesel. După o eternitate, acesta răspunse.

— Da?

— Eu sunt.

— Ne cunoaștem? Vreau să spun că, dacă nu te-ai auzi așa groaznic, ai putea foarte bine să fii Martin Schwartz.

— Cât e ceasul?

— Mă suni pentru că vrei să știi ce oră e? Frate, chiar că te plictisești.

Diesel râse, apoi spuse:

— La următorul semnal va fi ora paisprezece și opt minute.

Apoi râgâi.

Ora paisprezece? Dacă țineai cont de diferența de fus orar, era ora douăsprezece la amiază pe Atlantic. Dormise cel puțin zece ore.

— Dar bine că ești aici. Ți-ai verificat e-mailurile?

— Nu.

— Ar trebui. Am trecut prin listele cu echipajul și pasagerii pe care ți le-a dat amicul tău, Bonhoeffer.

Martin începu să se ușureze, în timp ce Diesel continua să vorbească.

— Avem aproape șase sute de oaspeți și angajați care se aflau la bord atât în ziua în care Nadia și Timmy au dispărut, cât și, cinci ani mai târziu, când Anouk și mama ei au fost raportate oficial dispărute.

— Câți dintre ei sunt suspecți de viol?

— În continuare, 338 de angajați. De la tâmplar până la bucătar și căpitan, toți sunt aici. Asta dacă lista e completă. Și acum ajungem la cea mai mare problemă.

— Vrei să spui că Bonhoeffer nu mi-a dat documentele complete? îl întrebă pe Diesel.

— Vreau să spun că nici nu poate să-ți fi dat vreo listă completă. Ca să economisească bani, majoritatea companiilor de transport externalizează munca unor firme ieftine, ca sub-contractori. Și ăia uneori inventează nume sau trec altele din motive de taxe, sau scriu chiar prea multe ca să încaseze banii. Este o încurcătură fără capăt.

Martin se gândi. Ținând cont de cele spuse, listele cu echipaje și pasageri erau o fundătură.

— Și oaspeții? întrebă el oricum. Avem vreo dublare aici?

— Da, logic. Amatorii de croaziere sunt făptași recurenți. Dar aici selecția e mai mică. Dintre cei optzeci și șapte de pasageri care erau la bord atât cu cinci ani în urmă, cât și cu două luni în urmă, dacă filtrăm toate femeile care călătoresc singure și pensionarii aparent decedați, mai rămân treisprezece bărbați ca posibili violatori. Și acum, ține-te bine.

Diesel făcu o pauză.

— Ce?

— Unul dintre ei se numește Peter Pax.

Numele meu de acoperire?

— E imposibil, spuse Martin.

— Da, ce pot spune, amice.

Martin putu să-l audă pe Diesel cum ridica din umeri.

— Dacă pe vremuri, în școala generală, ți-ai fi făcut căluțul-de-mare, te-aș fi sfătuit acum să înoți iar acasă. Presupun că cineva vrea să-ți însceneze ceva.

Da. Și deja știu cine.

Martin apucă hârtia igienică.

— Numele lui începe cu Igor și se termină cu Kalinin.

— Patronul?

— Posibil și căpitanul să fie implicat la mijloc, nu sunt foarte sigur de papagalul ăla. Poți afla în ce cabină ar fi trebuit să locuiască acest Pax?

Altfel decât în hotelurile convenționale, unde erai dependent de favorurile recepționerilor ca să primești fie o cameră neaerisită, unde să te poți caza, fie un refugiu inundat cu lumină, pe o navă de croazieră, de regulă, puteai face rezervarea alegându-ți singur numărul cabinei.

— Da, îl am pe aici pe undeva. Așteaptă, mă uit.

Martin se ridică și trase apa.

— O, te rog, nu. Nu spune că în timpul discuției noastre tocmai ai făcut ce se aude, se indignă Diesel.

Martin nu-i răspunse, ci îl rugă să mai verifice încă o persoană.

— Pe cine?

— Lisa Stiller, cincisprezece ani, berlineză, pe mamă o cheamă Julia, ambele se află pe lista actuală de pasageri. Află, te rog, cine a plătit cursa și unde a fost rezervată. Și vezi dacă dai peste o filmare pe…

Trebui să-și stoarcă creierii până își aduse iar aminte de numele portalului pe care-l numise Bonhoeffer ieri.

— …pe isharerumors sau ceva asemănător care să fie etichetat cu numele Lisa Stiller.

— La ce ar trebui să folosească asta?

— Lisa are cincisprezece ani și e dată dispărută de ieri. Filmarea ar trebui să fi declanșat sinuciderea.

Diesel oftă.

— Încă un copil? Cerule, ce se întâmplă la tine?

— Toate sunt legate. De exemplu, pe Lisa am văzut-o când eram în drum spre Anouk, pe…

Martin se opri.

— …pe puntea inferioară, unde, de fapt, nici… mormăi el și se opri în mijlocul propoziției.

Ce-i asta?

— Hei, alo? Acum ai sărit și tu? îl auzi pe Diesel strigând.

— Fă liniște puțin.

Tonul de apel din capul lui își mai reduse din intensitate, în schimb, acum îl deranja un alt zgomot. O grămadă de zgomote! Fuseseră deja tot timpul acolo, dar abia acum le conștientiza.

Martin puse mâna pe chiuvetă și simți vibrațiile. Se împletici afară din baie, se orientă după deschizătura de lumină dintre perdele, se îndreptă într-acolo și mai întâi le smuci în lături, apoi trase ușa de la terasă. Aerul rece și curat se revărsă în interiorul cabinei.

Ceea ce văzu se potrivea cu scârțâiturile, trosniturile, gemetele, vibrațiile și bâzâiturile pe care le auzea în jurul lui.

Și cu balansul navei.

— Ne mișcăm, spuse el cu o privire neîncrezătoare către valurile acoperite cu spumă din fața lui.

Orizontul gri, sumbru, era atât de aproape de navă, încât puteai întinde brațele înspre el.

— Normal că ne mișcăm, asta e o navă de croazieră, spuse Diesel, care nu știa de decizia căpitanului de a opri nava Sultan cu o noapte înainte pentru un om peste bord.

Totuși, acum motoarele funcționau, ceea ce putea însemna una din două: ori au găsit-o pe Lisa, ori au renunțat definitiv.

— Am găsit, spuse Diesel și pentru un scurt moment Martin se gândi că vorbea de fapt chiar despre fată, dar firește că el se referea la numărul cabinei lui Peter Pax. A avut aceeași cameră în ambele călătorii, spuse el. Poate-i faci o vizită la numărul 2186.

1. Hertha Berliner Sport-Club von 1892 (cunoscut ca Hertha BSC) – club de fotbal din Germania (n.r.).

Capitolul 48

12:33 ora la bord

50°27' N, 17°59' W

Viteză: 23,4 noduri, Vânt: 30 noduri

Valuri: 10 picioare

Distanță de Southampton: 630 mile marine

— Numărul 2186?

Căpitanul își frecă ceafa. Plasturele de pe nas devenise mai mic și cearcănele mai întunecate. Dacă s-ar fi putut comercializa oboseala la bursă, Bonhoeffer ar fi fost unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Ochii lui se micșoraseră până la dimensiunea unei monede de cinci cenți și păreau că nu-i mai erau de mare ajutor în găsirea cartelei de acces potrivite.

— 2186, confirmă Martin și se miră că erau în căutarea unei cabine cu numărul ăsta pe puntea 3.

Stăteau într-un coridor lateral, care se bifurca la intrarea în atrium, în fața unei uși gri, fără număr, iar Bonhoeffer încercase deja pentru a treia oară să gliseze o cartelă de acces prin dispozitivul de citire. Ținea în mână câteva cartele din plastic de diferite culori, de mărimea cardurilor de credit, toate găurite în colțul din dreapta sus, prin care era trecut un lanț de metal cu ochiuri mici.

— Nu aveți ceva de felul unei cartele universale? întrebă Martin.

— Nu pentru cuib.

— Cuib?

— După cum vedeți, asta nu e o cabină pentru pasageri, spuse Bonhoeffer privind ușa care nu mai avea număr.

Dacă stăteai aproape de ea, puteai vedea resturile de lipici cu care fusese inițial fixat.

— Și atunci ce e? întrebă Martin.

— O rămășiță. Un fel de apendice al navei Sultan. Nava, la cei opt ani ai ei, nu mai e cea mai nouă din târg. Când a plecat din hangar, încă se credea că cererea pentru cabinele interioare o să crească, dar greșiseră. Majoritatea vor un apartament, să fie cel puțin o cabină cu balcon, doar la nevoie aleg din atrium. Deja deasupra liniei de plutire nu mai vrea nimeni. Din această cauză, în urmă cu trei ani, am transformat cele zece cabine interioare, cele mai de jos, de pe puntea 3, în camere de depozitare și birouri.

— Și într-un cuib? întrebă Martin.

Bonhoeffer încuviință.

— Numărul e un cod, un joc de numere. Dacă 2 vor să fie 1 și între ei trebuie să fie 8, atunci aici pot face 6.[1]

Trebui să caște și nu se obosi să-și ducă mâna la gură.

— Sexul în cabinele proprii îi este interzis personalului, iar cum majoritatea trebuie să le împarți cu un coleg, e mai degrabă impractic. Totuși, echipajul are nevoi, mai ales într-o călătorie internațională. Oficial, firește că nu există un cuib, dar închidem un ochi atunci când angajații își caută aici, în timpul cursei de câteva luni, un refugiu pentru o scurtă întâlnire, atât timp cât se desfășoară discret.

Bonhoeffer căscă din nou, de data asta și mai larg.

— Ar trebui să vă întindeți. Sau nu vă lasă conștiința să dormiți? întrebă Martin sarcastic.

Bonhoeffer îi explicase la telefon ce se întâmplase în cursul nopții. După căderea lui bruscă, l-a însărcinat pe asistentul Elenei să-l ducă înapoi în cameră, unde a dormit pe toată durata unei acțiuni de căutare de opt ore, care – „cum era de așteptat”, conform anunțului căpitanului – nu dăduse niciun rezultat.

După apelul de urgență, când paza de coastă începuse să coordoneze acțiunile și trimisese un vapor aparținând flotei engleze, care susținuse o manevră de antrenament în regiune, nu mai existase niciun motiv pentru Sultan să mai stea pe loc în largul mării. Și să-și atragă furia a aproape trei mii de pasageri încă în viață, care ar fi putut să dea în judecată proprietarii pentru daune din cauza întârzierilor foarte mari.

Julia Stiller avusese o cădere nervoasă când motorul principal repornise, și fusese catapultată cu un sedativ într-un somn fără vise, din care s-ar fi trezit cândva din nou în cabina căpitanului. La sute de mile marine distanță de fiica ei. De fapt, voise să se mute pe vaporul englezesc, dar acolo i-a fost respins accesul ca „persoană neautorizată”.

— Nu am o conștiință încărcată, protestă căpitanul. Am întrerupt croaziera, ca să…

— Pentru opt ore, da? îl întrerupse Martin. Atât valorează viața unui copil?

Râse cinic.

Bonhoeffer inspiră adânc și, fără zgomot, expiră printre buze. Se auzi de parcă aerul ar fi ieșit dintr-un balon zbârcit. Spuse nervos:

— Un bilet de adio, hărțuire cibernetică drept motiv, fără urme de violență sau altă infracțiune în cabină și, deși fără veste de salvare nu supraviețuiești nici măcar o oră în larg, căutarea va continua cel puțin până mâine-dimineață. La ce vă așteptați de fapt?

— Să reușiți măcar o dată să vă aduceți pasagerii în număr complet la destinație.

— La fel de bine aș putea spune că ar fi trebuit să aveți mai multă grijă de familia dumneavoastră. Ați căutat vreodată „sinucidere” pe Google? Există forumuri în care jumătate din glob discută despre cum poți da colțul cel mai eficient. Și știți ce subiect e foarte dezbătut? Corect. Croazierele. Sunt atât de dezbătute, încât avem deja un nume pentru asta. „Pasagerul 23”, pentru că anual, în medie, 23 de pasageri sar în galeria albastră, așadar în apă. Dacă fiecare depresiv cu acces la internet se decide să le facă o favoare mecanicilor de tren și să nu se mai arunce în fața metroului, ci să intre în următorul birou al unei agenții de turism, atunci să nu mă învinuiți din nou pe mine, la naiba.

În agitația lui smuci orbește una dintre cartelele lui prin aparatul de citire și o nimeri chiar pe cea bună. Se auzi un clanc și o luminiță verde pâlpâi.

— Nu sunt responsabil pentru demența asta, lătră el și apăsă pe clanță.

Ușa sări în lături și imediat un miros metalic, neplăcut, le umplu nările.

— Și nici pentru asta? întrebă Martin.

Arătă spre podeaua cabinei.

Fără să spună nimic, se holbau la bărbatul de la picioarele lor, pe care cineva îl împușcase în cap.

1. Joc de cuvinte intraductibil, datorită omonimiei germane dintre „opt” și „atent” și paronimiei dintre „șase” și „sex” (n.r.).

Capitolul 49

Încuiară ușa în spatele lor, iar Martin îi dădu instrucțiuni căpitanului să nu se miște din loc și să nu atingă nimic.

Cadavrul stătea cu picioarele întinse pe podea – spatele sprijinit de marginea unui pat de o persoană, șifonat, cu gâtul îndoit – și se holba cu ochii goi la tavanul prăfuit al cabinei. Perna de sub capul lui lucea udă în lumina lămpii din tavan.

Judecând după cantitatea de sânge, orificiul de ieșire era mult mai mare decât gaura mică din frunte, de deasupra ochiului drept.

— Ce e asta? întrebă Martin care se comutase deja de mult timp pe „modul locul faptei".

Experiența îl învățase că prima impresie era cea mai importantă. Prin urmare, scană primprejur și fu foarte atent la obiecte nelalocul lor.

De exemplu, o cruce întoarsă pe perete, o oglindă spartă sub dulap sau o încăpere atât de ordonată, încât dădea de gol intenția făptașului de a nu atrage atenția sub nicio formă.

Particularitățile nu erau mereu evidente, adesea indiciile despre circumstanțele faptei, motive, victimă și suspecți erau foarte subtil plasate. Așa ca bucata de metal care se afla în cabină, în fața dulapului încastrat, pe covor.

Martin se aplecă după agrafa de păr. Era colorată, mică și ieftină. Potrivită pentru o păpușă.

Sau o fetiță.

— Dumnezeule mare, asta-i totuși…

Bonhoeffer privea din spatele lui spre cadavru, cu ochii larg deschiși. Aparent, șocul recunoașterii îl împiedica să spună numele decedatului cu voce tare.

— Cine-i? întrebă Martin sever.

Bonhoeffer înghiți cu greutate.

— Numele lui e Veith Jesper! spuse el și arătă spre bărbatul în uniforma însângerată. Unul dintre ofițerii mei de securitate.

Capitolul 50

— O dată să nu mă deranjați și voi de la muncă pentru vești bune, Bonnie?

Igor puse puțin mobilul deoparte, îl alungă pe Ikarus din pat și se ridică. În realitate, nu lucrase, ci se culcase în apartamentul întunecat, după o partidă de sex mai degrabă dezamăgitoare cu soția lui. Mai curând ar fi alergat gol cu un steag în dos pe puntea promenadei, decât să-i spună căpitanului său că, din când în când, dormea la prânz.

— Împușcat în cap? întrebă el cu telefonul iar la ureche.

În somn, soția lui se întoarse pe-o parte pe pat și se pârțâi. Dumnezeule, asta era și mai dezgustător decât mizeria pe care căpitanul lui tocmai i-o descria.

Pe drum înspre baie, Igor se gândi dacă exista o posibilitate să ascundă problema sub covor, dar se îndoia. Așadar spuse:

— Lăsați-o așa cum e.

În timp ce-l mai auzea pe Bonhoeffer doar cu jumătate de ureche, își respiră în palmă și se strâmbă.

O jumătate de oră de somn la prânz și îmi duhnește gura ca o stație de epurare albaneză.

— Firește că mergem mai departe, întrerupse el torentul de vorbărie agitată a căpitanului.

Ai de a face doar cu idioți aici?

— Suntem aproape la jumătatea drumului, ce sens are să ne întoarcem? Nu atingeți locul faptei și raportați autorităților.

Igor deschise capacul de la closet și își desfăcu nasturele de la șlițul pantalonilor de pijama.

— Și adunați la un loc toți filfizonii de la PR pe care îi plătesc eu. Ratații trebuie în sfârșit să muncească pentru banii lor. Nu vreau să citesc niciun reportaj à la „Cursa horror de pe Sultan – un dispărut și un cadavru” sau așa ceva.

Deși titlurile firește că abia dacă erau de evitat. Și parțial era și vina lui, după cum Igor știa.

Durǎ până începu în sfârșit să picure. Mai demult, îl arsese uretra când se dusese cu femeile greșite. Astăzi, senzația îi mai amintea doar de controlul medical întârziat de ceva timp.

Bătrânețea e o târfă, gândi Igor și privi prin ușa deschisă de la baie în semiîntunericul dormitorului. Picioarele soției lui ieșeau de sub cuvertură. Chiar și de la distanța asta putea să-i vadă degetele boțite de pantofii cu toc. Grețos.

Un moment. Ce tocmai a propus cretinul ăsta de căpitan?

— Să oprim? Iar?

Proprietarul se chinui să nu urineze pe lângă vasul de toaletă. Ikarus, stârnit de ieșirea stăpânului său, înaintă în baie cu urechile ciulite.

— Sacul nostru de bani chilian a catalogat o sinucidere drept „ghinion”. Tipul e un catolic superstițios. Cel mai rău soi de oameni. Dacă acum mai apare și un cadavru, boschetarul ăsta îl va considera de rău augur și-și va împacheta carnetul de cercuri mai repede decât puteți spune „închisoare”. Mi-e indiferent cum o rezolvați, dar mai trageți de timp, la naiba, încă o dată până la semnarea contractului!

Igor închise, se scutură și trase apa. Din dormitor auzi vocea adormită a soției lui, dar îi era indiferent ce spunea.

Se enervă pe el. De fapt își propusese să nu strige. Asta o făceau doar oamenii care nu-și stăpâneau viața. Dar de la plecarea din Hamburg, nu, chiar de la trecerea prin Oslo, pe când acea Anouk cu limba paralizată reapăruse dintr-odată ca din neant, i se aruncaseră după urechi, unul după altul, câte un ecler plin cu rahat.

Igor ignoră chiuveta și se porni înspre pat. Astfel trebui să treacă pe lângă Ikarus, care tocmai îi arunca o privire enervată. Se aplecă spre câinele lui și-i mângâie ceafa terrierului.

— Da, știu. Chiar stăpânul e cel vinovat. Dar știi tu, Ikarus, pur și simplu nu pot să suport când sunt șantajat.

Câinele își înclină capul, de parcă ar fi înțeles fiecare cuvânt. Igor zâmbi și-i atinse cu degetul arătător nasul umed.

— Veith era inutil, șopti el astfel încât soția lui, trezită între timp, să nu-l poată auzi. Trebuia să-i dau revolverul meu special.

Cel care trage când apeși trăgaciul. Ceea ce și făcuse, înainte de a-i înmâna arma idiotului violent. Era un cadou de la un camarad. Făcut la comandă. O glumă între camarazi vechi din Legiunea străină. Nu îi putea fi luată urma înapoi la el.

— Înțelegi asta, Ikarus?

Câinele gâfâi și Igor luă asta ca pe un da.

Igor stinse lumina din baie, și astfel toate luminile, și se întinse iar în pat. Soția lui voi să-i mângâie brațul, dar îi împinse mâna de pe el.

Păcat că Veith nu-i japonez, gândi el. Ăia-și fac din orice mizerie harakiri. Codul onoarei și gata.

S-ar fi putut înțelege că ofițerul de securitate nu suportase rușinea de a nu o fi găsit pe sinucigașa răsfățată.

Dar cine ar crede asta despre un mâncător de rahat?

Igor căscă. Nimic nu era mai rău decât să fie trezit brusc din somnul de prânz. Era mort de oboseală. Pentru un timp mai cugetă dacă fusese o greșeală să-l lase pe Veith să se elimine singur. Dar chiar tipul era de vină. Ce campanie avea de purtat împotriva acelui…

Tiamo…Tigo…?

Igor nu-și putea aminti numele. Și, la urma urmelor, îi era și indiferent. În timp ce ochii i se închideau lent, se întreba doar pe unde bântuia în acea clipă imitația argentiniană de Casanova – aproape sigur, nu cu foarte mult timp în urmă, privise moartea în ochi.

Capitolul 51

Daniel închise și se miră de reacția proprietarului. Mai întâi Kalinin păruse atât de obosit, de parcă tocmai îl trezise din somn, dar era plină zi. Apoi Igor nu păruse deloc surprins, așa, de parcă tocmai aștepta vestea despre un ofițer împușcat. Doar în ieșirea nervoasă de la sfârșitul conversației păruse iar normal.

— Cine știe totul despre cuibușorul ăsta de nebunii de aici? întrebă Schwartz, care tocmai trăgea de mânerul unui dulap încastrat, încuiat, de lângă pat.

Părea că pe detectiv aproape nu îl deranjau prezența unui cadavru și mirosul care-l însoțea.

Daniel privi către ușa închisă a cabinei. Ar fi preferat să părăsească grota aia împuțită, lipsită de ferestre, cât putea de repede.

— Două mii de oameni în cap, răspunse el. Toți angajații și o mână de pasageri, care se dedau unui flirt de concediu cu personalul.

Și nu vor să-și trăiască aventura în propria cabină, pentru că acolo așteaptă, de cele mai multe ori, un partener încornorat.

— Și se știe cine a folosit cuibul de aici?

Ceva trosni, iar Schwartz se pomeni ținând în mână mânerul din metal al dulapului.

Bonhoeffer își masă gâtul rigid.

— Nu, după cum spuneam. Oficial, camera asta nu există. Cuibul nu poate fi în consecință nici rezervat, nu există nicio listă de vizitatori sau așa ceva.

— Dar cineva trebuie totuși să fi coordonat alocarea și distribuirea cartelelor de acces.

— Da. Și aveți voie să ghiciți de trei ori pe cine suspectează administrația navei.

Bonhoeffer arătă, fără să privească într-acolo, înspre mortul de la picioarele lor. Nava se balansa puternic, iar lui i se făcu greață. Stomacul i se strânsese ca un cimpoi și îi împingea conținutul îmbibat în acid înapoi în esofag.

Propuse să continue discuția altundeva, dar detectivul tocmai era pe punctul de a folosi metalul îndoit al mânerului smuls din ușă ca pârghie pentru a sparge cu el dulapul.

Se auzi un alt trosnet și ușa din lemn laminat mai atârna doar de-o balama. Puțin mai târziu fuse complet smulsă.

Ăsta fusese ordinul lui Igor, de a lăsa totul așa cum era.

— Ia uită-te la asta, mormăi Schwartz și scoase din dulap un cufăr mic de plastic.

Era ceva mai mare decât un bagaj de mână, pe față și pe spate cu multe abțibilduri, în parte puternic deteriorate. Majoritatea înfățișau steaguri, simboluri sau hărți ale locurilor pe care trolerul probabil că le vizitase deja. Faptul că proprietarul era tânăr și femeie se datora culorii valizei (lila) și unui abțibild cât o palmă, al unei trupe de băieți, lipit pe buzunarul lateral.

— Nu vrei mai bine să ne uităm la chestia aia în cabina mea? spuse Daniel care, orice tocmai ar fi vrut să erupă din stomacul lui, abia dacă mai putea să-l oprească; cu toate astea, Schwartz îl ignoră.

Cu gesturi abile trase fermoarul și dădu într-o parte capacul valizei.

— Anouk, spuse el, dar Daniel nu era sigur dacă asta era o presupunere sau o garanție.

Văzu haine tipice de fetiță, aranjate ordonat, umplând fiecare centimetru al volumului valizei. Fuste, lenjerie, ciorapi și – chiar deasupra teancului – un bloc de desen și un penar.

Dar e absurd, gândi el.

— Anouk nu putea să se fi aflat aici în tot acest răstimp.

Schwartz scutură din capul chel.

— Nici eu nu-mi pot imagina. Atunci, asta ar însemna că acest cuibușor de nebunii n-a fost folosit de angajați timp de două luni.

Imposibil.

Ofițerul pazei lui Daniel tocmai se lăudase cu trei săptămâni în urmă că aici s-ar fi culcat cu o bucătăreasă. El nu avusese niciodată de-a face cu cuibul, dar revolta care ar fi existat în cazul în care cabina 2186 ar fi fost pentru mai mult timp dezafectată i-ar fi ajuns garantat la urechi.

— Ce-i asta? întrebă Daniel și arătă înspre partea interioară a capacului deschis de la troler.

Poate că se înșela, dar acolo, în spatele plasei interioare, nu era o…

— O lanternă, spuse Schwartz și o trase afară.

Chiar așa.

Era subțire, cu o carcasă metalică strălucind albastru-deschis. Și arăta exact ca cea care fusese găsită asupra lui Anouk.

Schwartz roti un buton la capătul mânerului; cu lanterna asta te chinuiai să-i observi lumina slabă.

— O rază slabă cu bateriile descărcate? întrebă Daniel.

Confuzia lui măcar diminua senzația de greață. Și confuzia se accentuă și mai mult când Schwartz găsi în valiză o altă lanternă, într-un compartiment lateral, învelită într-un ciorap, dar nici ea nu funcționa mai bine.

Ce să însemne asta?

O fetiță răpită, două lanterne stricate?

Daniel nu putea să-și explice descoperirea. Spre deosebire de Schwartz. El apucă brusc penarul și scotoci printre creioanele dinăuntru. Când părea să fi găsit ce căuta, Schwartz se lovi peste frunte, ca unul care trecuse cu vederea peste ceva foarte evident. Apoi mai roti o dată întrerupătorul lanternei, și încă o dată, și de fiecare dată oftă încet, deși Daniel nu observa nici cea mai mică schimbare.

Nicio lumină puternică.

Nimic ce ar fi putut să-i provoace o sclipire de inspirație.

— Ce ați găsit? îl întrebă.

Schwartz strânse pumnul în jurul mânerului lanternei, ținând-o acum ca pe o ștafetă cu puțin înainte de predarea ei către următorul alergător.

— Acum știu ce se întâmplă, spuse el sec.

Apoi detectivul se ridică pe lângă Bonhoeffer, trecu peste cadavru și smuci ușa cabinei.

Capitolul 52

Naomi

...acă aș putea aș anula-o, sau cel puțin mi-șa cere iertare pentru ceea ce am făcut. Dar u cred că n-o să să ocazia, sauP

Ultimele rânduri, presărate cu greșeli de ortografie, le scrisese într-o grabă oarbă, privind monitorul ca printr-un perete de apă, literele neclare în ceața lacrimilor, cu degetele amorțite care, când tastau, încercaseră să se depășească, mai repede și mai repede, pentru că Naomi Lamar, dezgustată de ea însăși, și-ar fi mușcat din ea, dacă i-ar fi rămas și doar o secundă să se gândească, în timp ce scria, la ce făcuse. Ceea ce tocmai îi mărturisise păianjenului.

Anume: cel mai rău lucru.

Nu-i trecuse prin minte, pentru că mai întâi ar fi trebuit să uite. Adânc, în sufletul ei, știuse mereu ce voia să audă păianjenul de la ea. Doar că nu fusese în stare să scrie. Numai faptul că se gândea era deja destul de grav. Dar gândurile se lasă suprimate, fie prin durere, fie prin foame sau frig. Nimic din astea nu i-au lipsit în ultimele săptămâni.

Să-l știe scris, ba doar procesul de a scrie în sine era o altă chestiune.

Să vadă răul negru pe alb, propria dizgrație în fața ochilor, era mult mai grav decât doar să se gândească la el, iar păianjenul știa asta.

De aceea, doar de aceea, ar trebui aici, pe fundul fântânii, s-o tastez în calculatorul ăsta mizerabil.

Fără să-și mai corecteze ortografia (ceea ce Naomi făcuse mereu la precedentele confesiuni inadecvate, dintr-un motiv oarecare, inexplicabil și pentru ea; probabil dintr-un obicei vechi, căci, pentru Anouk, pusese mereu mare preț pe ortografie), smuci sfoara pe care ar fi preferat să și-o lege de gât, dar probabil că n-ar fi fost trasă în sus cu ea atârnând, așa cum era trasă găleata în care tocmai pusese notebookul.

De când calculatorul dispăruse departe, sus în întuneric, deasupra capului ei, se scărpina iar.

Pe braț, pe gât, pe scalp.

Naomi era sigură că-i oferise păianjenului ce voia să audă.

Foamea, setea, tenia, ploșnițele, toate pedepsele aveau un sens, acum înțelegea asta.

Naomi râse.

N-avea nicio idee cum îi găsise păianjenul secretul. Culmea, chiar pe o navă de croazieră.

Dar privite în lumină, acum toate aveau sens.

Doar că n-o să mai am voie niciodată să văd iar lumina zilei.

Naomi simți în ea un gând amenințător și începu să fredoneze. Știa că va avea voie să moară curând.

Nu pentru că am o parte din vină pentru moartea celei mai bune prietene.

Deschise gura.

Nu pentru că am făcut sex pentru bani.

Fredonarea ei ușoară și fragilă crescu până la un sunet gutural, până la…

Cu bărbați necunoscuți. Mulți bărbați.

…un strigăt, care devenea din ce în ce mai tare, până când, multiplicat de ecouri, adânc în fundul fântânii, reuși în sfârșit…

Ci pentru că eu, cu trei ani în urmă…

…gândul la cel mai rău lucru pe care-l făcuse vreodată…

…pentru că am început să-mi…

…stă să urle în capul ei.

…pentru că eu…

Un strigăt, atât de puternic și copleșitor, încât, pentru un timp, nu putu să mai simtă nimic decât dorința de a-și mai vedea o dată mica și draga ei fată, înainte să se termine cu ea definitiv și, așa cum spera, curând.

Capitolul 53

Anouk. Lanterna. Creioanele. Desenul.

Gândurile dintr-un singur cuvânt erau gălăgioase în capul lui Martin, îi loveau cu forță pe dinăuntru capul și creau un sunet înfundat și tunător, care acompania acele imagini, ca o muzică de film dezacordată, derulându-se în acel moment prin minte. Imagini în care-și amintea de întâlnirile de până acum cu Anouk: fetița în cămașă de noapte, stând mută și stoică pe pat, cu brațele ca o pilă de unghii.

Martin se gândi cum îi povestise Gerlindei despre lanternă și-și aminti cum, pe drumul lui înspre căpitan, fusese înghiontit de oaspetele cu o băutură strălucitoare în mână. Frânturi de gânduri aparent fără legătură capătă dintr-odată o unitate.

După cum bănuia Martin, pentru această ultimă coborâre în Hell's Kitchen, Bonhoeffer îl lăsase singur după ce inițial încă mai alergase în urma lui și chiar i se pusese în cale în fața intrării spre puntea pentru staff.

— Ce ați aflat? voi el să știe.

Martin fu aproape de a-i spune lui Bonhoeffer bănuiala lui, când mobilul căpitanului sună.

În cabina lui, Julia Stiller, mama Lisei, își revenise și cerea să-l vadă pe Bonhoeffer. Mai exact, striga după el.

NENOROCITULE! UNDE EȘTI! CUM POȚI SĂ-MI FACI UNA CA ASTA?

Martin putu să audă fiecare cuvânt, deși Bonhoeffer își apăsase ferm telefonul mobil pe ureche.

Căpitanul promisese să-l urmeze cât putea de repede, imediat ce avea s-o vadă pe Julia, dar pentru moment Martin stătea singur în fața camerei lui Anouk. Degetele îi transpirară când folosi cartela de acces. Fără să bată la ușă, intră.

Și se văzu într-o cabină goală.

Pentru un moment nu fu în stare să proceseze niciun gând. Privea hipnotizat patul abandonat, de parcă Anouk s-ar fi putut materializa în fața ochilor lui dacă doar s-ar fi holbat destul de mult la cearceaful răvășit.

Cum se poate? Anouk nu are cartelă de acces. Nu poate IEȘI de aici!

Consternarea lui Martin nu dură nicio secundă, apoi zgomotul unei ape trase din toaletă îl eliberă din paralizie. Ușa de la baie, aflată în dreapta lui, se deschise și Anouk se împletici afară. Purta o cămașă de noapte nouă, ciorapii trebuie să și-i fi dat jos. Anouk era desculță. Când îl văzu pe Martin, se retrase speriată înapoi în baie.

— Stai, strigă Martin și-și plasă la timp piciorul în ușa pe care Anouk voia s-o închidă în fața lui. Nu-ți fie frică, nu-ți fac nimic.

Dădu ușa în lături. Anouk se ghemui, își ascunse capul cu brațele și păși îndărăt, până când atinse vasul de toaletă. Se așeză pe el.

— Îți mai aduci aminte cine sunt, nu?

Își băgă cartela de acces în buzunarul de la piept al tricoului său polo și așteptă până când respirația lui Anouk se liniști oarecum. Dură un timp, până să înțeleagă că n-o va atinge. Când se încumetă să-și coboare coatele și să-l privească direct în ochi, el îi zâmbi. Cel puțin încercă să-și tragă colțurile gurii în sus. De când intrase în Hell’s Kitchen, durerea de cap se făcuse resimțită. O presiune monotonă în spatele ochilor, care imediat avea să se transforme în durere constantă.

— Fii atentă, o să rămân pur și simplu aici, spuse el și ridică ambele mâini. Pot să te rog să-mi faci o favoare dacă promit să nu mă mișc și să nu vin

prea aproape de tine?

Nicio aprobare. Nicio tresărire a sprâncenelor. Nicio reacție. Anouk rămase mută. Și totuși, în ciuda palorii bolnăvicioase de pe chipul ei și în ciuda limbajului corporal plin de frică, Martin părea să recunoască semne ale însănătoșirii ei mintale.

Privirea nu-i mai era pasivă, ci anticipativă, pânditoare. Nu-l scăpa nicio secundă din ochi; altfel decât ieri, când își petrecuse o mare parte a timpului privind prin el. Și mai exista încă un indiciu că pe scara care ducea în pivnița ei sufletească mai urcase câteva trepte: nici nu se zgâria, nici nu-și sugea degetul, deși se afla într-o stare ridicată de alertă.

Văzând plasturii cu model de animale care îi țineau în loc bandajele, Martin trăsese concluzia că asistentul Elenei îi schimbase cu unii noi.

— N-avea grijă, nu trebuie să vorbim, spuse el pe un ton liniștitor.

Dacă avea dreptate, va afla de la ea imediat tot ce voia să știe, fără ca fetița traumatizată să trebuiască să deschidă gura măcar o dată.

— Am venit numai ca să-ți dau ceva ce-ți lipsește cu siguranță de mult.

Îi arătă lanterna.

Efectul fu frapant. Anouk reacționă într-o fracțiune de secundă. Sări de pe capacul closetului și se întinse spre mâna lui Martin. Voi să-i smulgă lanterna, dar el fu mai rapid și-o trase la timp înapoi.

— Doar după ce-mi spui adevărul, îi ceru el.

Simți un nod în gât, căci cuvintele lui îi treziră o amintire despre Timmy, cum îl „șantajase” pe vremuri.

„— Am voie la tenis, tata?”

„— Doar după ce-ți faci curat în cameră.”

Timmy se împotrivise adesea, se aruncase pe jos, plânsese și ignorase sfidător înțelegerea „curățenie vs joacă”.

Și Anouk era încăpățânată. Voia lanterna. Dar tot nu dorea încă să se încreadă în el.

Cu o expresie sumbră, sprâncenele trase adânc peste ochi, îl fixă cu privirea.

— Bine, atunci îți explic cum s-a întâmplat, spuse Martin. Cred că știi unde se află mama ta. Chiar ai desenat locul pentru noi, pe tableta grafică, chiar dacă nu ți-am înțeles indiciul și nu știam unde se află puțul respectiv. Dar tu știi drumul. L-ai marcat cu creioanele fluorescente, pe care le-am găsit în penarul tău. Dar din păcate acele marcaje nu se văd în lumina obișnuită…

Făcu greșeala să privească scurt înspre lampa din tavan și brusc îl străfulgeră un gând. În reclamă se spune că există treizeci și șapte de feluri de dureri de cap care pot fi combătute prin mijloace care nu necesită prescripție medicală. Asta clar nu se număra printre ele. Era o senzație de parcă cineva i-ar înțepa ochii cu ace subțiri, încinse, din interior până pe partea cealaltă a pupilelor. Martin chiar credea că simte vârfurile acelor cum ies, cum îi sfâșie sângeros interiorul pleoapelor de fiecare dată când clipea.

Sprijinit de ușă, privit neîncrezător de către Anouk, care stătea încremenită în fața vasului de toaletă, așteptă până când durerile se reduseră la o intensitate suportabilă. Apoi stinse lumina.

Întunericul era o binecuvântare. Durerile lui de cap se diminuară până la o umbră monotonă. Pe cât de brusc fusese atacul, pe atât de repede se retrase.

Permise ochilor un scurt moment pentru a se obișnui cu întunericul aproape deplin. Apoi roti de întrerupătorul lanternei. Și raza de lumină abia sesizabilă umplu dintr-odată tot spațiul, făcând dalele din baie să devină fluorescente, la fel și cămașa de noapte a lui Anouk, dinții și unghiile ei.

Creioanele. Desenul. Lanterna.

— Am știut-o, își spuse Martin.

Când teoria i se adeveri, în vocea lui nu era nici urmă de triumf. Ochii lui Anouk străluceau fantomatic în lumina neagră reflectată. Arăta ca un spirit fără buze dintr-un basm horror.

Lanterna pe care o îndreptă spre fetiță nu avea o lumină slabă, ci era o lampă UV care răspândea lumină într-un spectru de frecvență abia vizibil ochiului uman. Odată, într-o intervenție, folosise și el un model similar.

Dar de unde are Anouk lampa asta?

O întrebare de care trebuia să uite, căci acum exista ceva mai important de explicat:

— Ți-a arătat drumul către mama ta, nu-i așa?

Când Anouk nu reacționă, mai întrebă încă o dată insistent:

— Unde a fost dusă?

Reacția lui Anouk îi trase iar pământul de sub picioare. Căci, la fel ca la prima lor întâlnire, ea-i șopti iar prenumele:

— Martin.

— Nu înțeleg ce vrei să-mi spui, voi să-i răspundă și se miră cum de nu-și putea auzi propria voce, deși totuși își mișca buzele.

Apoi se miră cum de nu se prăbuși.

Durerea din spatele ochilor revenise, de data asta mai rapid și de două ori mai puternică.

Martin căzu la pământ și simți cum i se făcu și mai rău. Anouk sărise peste el și aprinse iar lumina din tavan. Îi părea de parcă între timp cineva schimbase lampa de la baie cu o torță de sudură. Lumina ei strălucitoare voia să i se afunde adânc în ochi. Deși altfel față de noaptea trecută în

cabina căpitanului, nu avea totuși senzația că-și va pierde cunoștința. În schimb, abia dacă-și mai putea mișca extremitățile.

Simți cum Anouk, care brusc îngenunchease în fața lui, îi desprinse degetele, iar el nu putu s-o împiedice din a-i lua lanterna din mână.

— Ce vrei să faci? mormăi el.

— Da, spuse ea, ceea ce probabil se referea la faptul că descoperise cartela de acces în buzunarul de la piept.

Cu care putea deschide sasul. Cu care ieșea de aici.

— Hei, așteaptă, te rog. N-ar fi mai bine să te însoțesc?

Oriîncotro ai vrea.

Cu o voință de fier, Martin reuși să se întoarcă pe-o parte. Îi văzu picioarele goale cum lipăie afară din baie. Auzi cum mai spuse încă o dată tare și clar „Da”, ceea ce nu avea sens, pentru că nu dădea niciun semn că-l aștepta.

— Încotro vrei? voi el să strige, dar abia dacă îi reuși ceva mai mult decât o șoaptă.

Anouk se întoarse scurt înspre el. Văzu cum buzele ei formau „Înspre galeria albastră”; auzi și cuvintele care ajunseră la el cu o mică întârziere, de parcă distanța dintre ei deja crescuse la o depărtare la care sunetul avea nevoie de substanțial mai mult timp decât lumina.

Înspre galeria albastră?

Martin se ridică în genunchi, se sprijini în podul palmelor și se târî în patru labe în urma lui Anouk.

Undeva mai auzise deja termenul.

Dar unde? UNDE?

Incapabil să se târască din baie mai repede decât în slow-motion, trebui s-o privească pe Anouk deschizând ușa de la intrare și, fără să se întoarcă încă o dată înspre el, părăsi cabina.

Capitolul 54

Naomi

Scârțâitul familiar. Îl auzea pentru ultima oară?

Zgomotul prin care era anunțată deschiderea trapei îi părea o uvertură; intro-ul potrivit pentru cântecul ei de adio.

Naomi Lamar se ridică pe picioarele-i tremurânde, privind înspre găleata care se balansa lent spre ea.

Era atât de tensionată, încât își simțea vezica, deși tocmai făcuse la cerc. În fântână nu exista colț, dar își căutase un loc unde să urineze, cum credea, și din care lichidul s-ar fi scurs cel mai repede în crăpătura din podea.

Naomi își afundă capul în piept și alungă o ploșniță de pe frunte, care i se strecurase afară din păr. Corpul n-o mai mânca. Doar o ardea, atât de grav se scărpinase până-și făcuse răni. Pe gât, mâini, piept, picioarele păroase.

Dar totuși de sus vine salvarea.

Găleata plutea la jumătate de metru deasupra capului ei. Se produse o zguduitură impresionantă și deja se temea că notebookul ar fi putut cădea. Naomi întinse mâinile în sus (către păianjen), și totuși nimic nu se întâmplă, în afară de faptul că acum putea apuca găleata.

Se agăță de ea, o strânse tare, atât de tare, așa cum ar fi strâns-o pe Anouk în brațe dacă ar mai fi avut măcar o dată în viață șansa s-o facă.

Când ajunse la înălțimea șoldurilor ei, se lăsă pe podea odată cu găleata. Și plânse.

Își aminti de ziua când la universitate fuseseră afișate rezultatele examenului și nu voise să meargă în foaier, nedorind să stea la rând cu toți ceilalți studenți, ale căror vise aveau să se propulseze sau să se năruiască dintr-o singură privire. Totuși nu rezistase niciun minut să rămână în camera ei. Curiozitatea învinsese frica și o mânase imediat și pe cel mai rapid drum către avizier, la fel cum curiozitatea n-o lăsa acum să întârzie din a lua calculatorul din găleată și să-l deschidă.

O secundă, poate două, reuși să-și țină ochii închiși. Apoi nu mai rezistă.

Începu să citească mesajul păianjenului. Ultimul mesaj pe care-l va mai primi vreodată de la el, după ce Naomi îi enunțase incontestabil cel mai rău lucru pe care-l făcuse față de un alt om vreodată în viața ei:

Foarte bine, doamnă Lamar. Exact asta voiam să aud. Ați spus în sfârșit adevărul. Dacă mai există ceva ce vreți să spuneți înainte de moartea dumneavoastră, aveți voie să-l tastați acum în acest calculator. Imediat ce mi-l trimiteți înapoi sus, vă voi lăsa să muriți.

Capitolul 55

Martin se împletici prin zona de recepție din Hell's Kitchen, încercă să-și înfigă unghiile în blat și dărâmă astfel un ghiveci din plastic cu hortensii artificiale.

Anouk dispăruse de mult.

Când reuși în sfârșit să se ridice în picioare și să iasă din cameră în antreu, îi mai văzu doar spatele, o piele fermă, goală, acolo unde cămașa de noapte pentru bolnavi nu era legată cum trebuie. Apoi se închiseră ușile electronice și Martin nu avu nicio șansă s-o oprească pe fetiță din a părăsi zona de carantină.

Ca să caute marcajele luminoase negre în măruntaiele navei. Desculță. Cu lampa UV în mână.

Cu ochii înlăcrimați, Martin fixă ușile de oțel ale sasului, neavând nicio idee cum ar fi trebuit să le redeschidă, chiar dacă i-ar fi reușit să depășească distanța de trei metri pur și simplu de neînvins dintre el și ieșire.

Blestemate efecte secundare.

Ceva, pastilele, intervenția stomatologică, căderea în apă, extenuarea profundă, probabil toate la un loc îi transformaseră capul într-o oală sub presiune.

Fiecare pas îi provoca un tremur, așa că preferă să se gândească atent încotro să meargă acum. Înspre ieșire ar fi pură risipă de forțe. Anouk avea cartela lui de acces și fără ea nu putea ieși de acolo.

Sunt bolnav. Extenuat. Și închis.

Martin pipăi după telefonul lui, care nu se mai afla în buzunar. Nu putea să-și amintească dacă Anouk îl luase cu ea când fusese întins pe podeaua băii, dar probabil îi căzuse când se prăbușise.

Se întoarse. Capul i se învârtea în direcția opusă. În gură avea un gust amar. Își mirosea propria transpirație.

Martin voia să se întindă pe podea și să doarmă. Dar dacă voia să iasă iar de acolo, nu-i mai rămase de ales. Închise ochii și pipăi blatul de la recepție, înapoi înspre cameră. Cu cât senzațiile îl distrăgeau mai puțin, cu atât era mai sigur că nu va vomita. De fapt, orbește se descurca mai bine. Până la trecerea înspre zona cu cabine nu exista nimic de care să se poată lovi; doar trebuia să meargă mereu înainte. Era atent să inspire și să expire adânc, ca să-și alimenteze creierul cu oxigen.

La capătul blatului, rămase pe loc un moment, până când putu localiza durerea în ceafă. Semn bun. Odată ce durerea nu era omniprezentă, ci putea fi delimitată la zone exacte, putea să se concentreze pe ea și – spera – să ajungă s-o stăpânească.

Se încumetă să deschidă ochii și văzu imediat ușa, din fericire încă întredeschisă, spre cabina lui Anouk.

Martin se gândi ce ar trebui să facă dacă nu-și găsea telefonul și își dădu seama ușurat că nici nu avea nevoie de el. Trebuia doar să apese pe butonul de panică legat la mobilul lui și la cel al…

Elenei!

Gândul la doctoriță îl făcu să se oprească.

Cum de nu-i venise ideea imediat? Aici, jos, nu era singur. După atacul asupra dr. Beck, doctorița de la bord fusese și ea mutată în Hell’s Kitchen!

Martin se întoarse spre dreapta.

Daniel îi spusese că ea se afla în cabina localizată în diagonală față de cea a lui Anouk. Pe partea asta exista doar o ușă despre care putea fi vorba și

aceea era încuiată.

Martin strânse din ochi, mingea de foc de sub jumătatea stângă a frunții având acum mărimea unui pumn care-i strângea creierul ca pe un burete. Era mai bine decât anterioara bilă de demolări. Bătu la ușă. Smuci clanța. Strigă numele Elenei. Nu se întâmplă nimic.

Martin își masă gâtul, își apăsă degetul mare direct pe extensia coloanei cervicale în speranța că astfel nivelul de durere de sub frunte mai întâi va crește, dar apoi se va reduce. Își înclină capul, privi în sus și descoperi deasupra marginii de la ușă mânerul roșu pe care Elena i-l arătase la prima vizită în Hell's Kitchen.

„La nevoie, puteți cu el să deblocați încuietoarea…”

Fără să ezite, Martin trase mânerul în jos. Auzi un șuierat hidraulic, apoi ușa se crăpă înspre interior.

— Elena?

Intră în cabina interioară slab iluminată, care era aranjată la fel ca a lui Anouk. Același amestec între hotel și sanatoriu de lux. Aerul mirosea a amestec de respirație urât mirositoare și spray de cameră.

Doctorița stătea întinsă pe-o parte, cu capul în direcția ușii, iar pleoapele închise. În lumina veiozei, urmările atacului erau încă vizibile. Ochii umflați, obrajii inflamați, un gât umflat. Dar respira regulat și părea să nu aibă dureri. Iar faptul că nu vedea perfuzii în brațele ei și nicio mască pe față îl luă ca pe un semn bun.

Se apropie de patul ei și-i atinse antebrațul gol. Când aceasta nu reacționă, încercă s-o zgâlțâie.

Mormăi, plescăi încet și făcu o mișcare letargică de a-i îndepărta mâna, dar el o prinse și mai strâns.

— Elena, ajutați-mă.

Somnoroasă, deschise ochii, păru în primul moment să nu-l recunoască. Doar apoi vederea i se limpezi.

— Ce…? întrebă ea letargic.

El se aplecă înspre ea.

— Am nevoie de cartela dumneavoastră de acces! Unde e?

Ea se strâmbă, de parcă ar fi mușcat din ceva acru. Un ușor tremur în colțurile gurii se datora unui căscat suprimat.

— De ce aveți dumneavoastră… aveți… totuși…?

Martin nu voia să piardă deloc timpul. Era încuiat acolo, Anouk se plimba în voie pe navă, și în ciuda oricărui pronostic, intuiția îi spunea că mama ei era în viață, dar se afla în cel mai mare pericol.

— CARTELA! strigă el și o prinse de umeri.

Speriată, Elena privi în stânga spre scaunul pe care atârnau un halat de baie și uniforma ei. Martin înțelese fără alte cuvinte.

Șchiopătă spre scaun, apucă de acolo mai întâi pantalonii, dar apoi avu succes cu buzunarul de la pieptul bluzei.

— Încotro vreți? auzi el vocea letargică a Elenei, când se afla iar înspre ieșire.

Se întoarse către ea.

— Aveți vreo idee ce e galeria albastră?

Doctorița deschise larg ochii.

— Galeria albastră? întrebă ea, cu coatele sprijinite în saltea, ca să se ridice.

— Da.

Elena împinse cuvertura la o parte, sub care stătuse doar în lenjerie intimă și tricou. Ochii îi sclipeau în cea mai mare agitație.

— Fiindcă nu mi-am dat seama din prima!

Încercă să se ridice, dar avu nevoie de o a doua încercare, pentru că la prima se prăbuși iar pe pat.

— Ce ar trebui să fie asta? întrebă el când ea se ridică în sfârșit.

— Nu putem pierde timpul deloc, spuse ea și-și apucă halatul de baie. Repede. Eu… eu… vă duc acolo.

Capitolul 56

— Galeria albastră?

Daniel Bonhoeffer închise ușa de trecere spre dormitorul lui, în care tocmai o văzuse pe Julia, când mobilul îi sună. Calmantul nu mai funcționa. Când nu striga la el, se plimba prin cameră dintr-o parte într-alta ca un tigru și lovea în dulapurile încastrate.

— E între puntea B și C, la jumătatea navei, lângă camerele de control. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți acolo?

În starea în care te afli?

Elena nu-i răspunse. Ori pur și simplu închise. Ori legătura fusese întreruptă. Ambele nu putea să și le explice.

Logodnica lui era bolnavă. Locul ei era în pat și nu într-o excursie de-o zi pe punțile inferioare, unde se afla monstruozitatea pe care voia s-o viziteze împreună cu Martin Schwartz.

Galeria albastră.

O denumire mai degrabă cinică pentru un dispozitiv, care exista din vremurile când protecția mediului era doar un hobby costisitor al binefăcătorilor țicniți și când gunoaiele încă erau debarasate în largul mării. Sultan a fost unul dintre primele vase de lux cu propria instalație de purificare a apei și de ardere a gunoiului la bord. Dar cu alea nu plecase din hangar. În primii trei ani din cariera ei, pe când nici măcar toate porturile europene nu aveau acorduri de reciclare și sisteme de triere a gunoiului, pentru care nu existau puncte de colectare – sau dacă existau, atunci erau foarte scumpe –, acesta era aruncat complet oficial în mare.

Astfel, deșeurile erau comprimate la grămadă cu o presă rotundă, ca într-un puț, și împinse în mare ca un întreg de câteva tone.

În galeria albastră.

Mașinăria, cu care odinioară gunoiul era aruncat în mare și care-și datora numele activității ei poluante, se afla în locul pe care tocmai i-l descrisese Elenei: galeria albastră.

Un moment, firește…

Daniel auzi cum Julia, în dormitor, deschise ușa spre baia adiacentă și merse la biroul lui.

Galeria albastră. Să fi fost asta cumva ascunzătoarea?

Daniel apăsă o tastă de apelare rapidă a telefonului de pe birou, dar înainte să fie conectat la camera de control a navei, Julia năvăli furioasă din dormitor.

— Hei, Julia, așteaptă…

Închise la loc, ca să-și oprească prietena din a pleca, dar ea era deja la ușă.

— Nu mă atinge! șuieră ea nervoasă când el voi s-o apuce de mânecă.

Purta halatul de baie alb, pe care el i-l așezase cu o zi înainte pe deasupra. Părul i se adunase pe tâmple ca algele. Peste noapte, chipul părea să-i fi devenit mai îngust, nici corpul ei nu mai umplea halatul din bumbac, de parcă frica, grijile și disperarea o micșoraseră.

— Julia, te rog. Rămâi aici. Încotro vrei să mergi?

— Departe, spuse ea. Doar departe de bărbatul care nu m-a ajutat când a fost vorba de viața fiicei mele.

— Julia, înțeleg…

— Nu, nu înțelegi. Tu nu ai copii. N-ai avut niciodată. Nu mă vei înțelege niciodată, se răsti la el, smucind ușa în lături și dispărând pe coridor.

Daniel, lovit de acuzația ei amară și ostilă, nu reacționă și o lăsă să plece.

Ca amețit, merse înapoi la biroul lui, de pe care suna telefonul. Ridică lent receptorul.

— Aici este inginerul Rangun din camera de control. Ați încercat mai devreme să dați de noi, căpitane?

El aprobă. Încercă să se concentreze.

— Da. Voiam doar să știu dacă galeria albastră se mai află în rețea.

În mod oficial, mașinăria de debarasare era scoasă din funcțiune fix de acum cinci ani. Neoficial, nu fusese niciodată debranșată de la rețeaua de curent, pentru cazul în care instalația de ardere a gunoiului s-ar fi oprit și în timpul unei traversări mai lungi s-ar fi ivit o problemă cu deșeurile; la urma urmei, într-o singură zi pe Sultan se strângeau nouă tone de gunoi solid, la care se mai adăugau 28 000 de litri de mizerie din canalizare. Zilnic!

— Teoretic, da, căpitane, confirmă ofițerul din stafful tehnic.

Daniel îl cunoștea pe bărbat. La telefon, cu voce de falset, suna mai degrabă ca o femeie. În corul de pe navă, în vacanța de iarnă, cânta ca tenor cu voce cristalină, dar nimeni nu se amuza pe seama asta, căci ce pierdea Rangun din masculinitate prin voce, câștiga la loc prin corpul antrenat.

— Teoretic? Ce înseamnă asta?

— Că presa de gunoi, așa cum a fost recomandat, n-a fost debranșată de la aprovizionarea cu curent, dar n-a mai fost de mult întreținută. Nu sunt sigur dacă este operațională.

Daniel bănuia că inginerul se mira de tema discuției lor, dar rangul lui inferior îi interzicea să pună o întrebare directă – iar Daniel nu avea în plan

să-și împartă presupunerea cu el: abia dacă exista un loc mai propice unde să ascunzi un om pentru câteva luni.

Și să te debarasezi de el!

Galeria albastră dispunea de o podea care, la o apăsare de buton, se desfăcea la mijloc și intra în perete, până când din puț mai rămânea doar o conductă fără fund, prin care presa putea împinge de sus, direct în apă, gunoiul compactat.

— Puteți s-o dezactivați? îl întrebă pe Rangun.

— Nu de aici. Nu ține de noile comenzi. Dar circuitul poate fi întrerupt la fața locului. Să trec pe acolo?

— Nu, așteptați. Vin la dumneavoastră.

Încă un martor, asta mai lipsea!

Daniel închise, își luă de pe birou chipiul de căpitan, se grăbi prin cameră către ieșire, deschise ușa…

…și văzu gura țevii unui revolver.

Capitolul 57

Naomi

Lui Naomi îi luase ceva timp să scrie scrisoarea de adio, deși la final era doar o propoziție. În mod surprinzător, de când închisese iar calculatorul și-l abandonase în găleată se simțea straniu de relaxată.

În ciuda apropierii morții anunțate, deși nu știa în ce mod va veni, nu mai simțea frică.

Pesemne asta înțeleg catolicii prin forța purificatoare a spovedaniei.

Adânc în sufletul ei, în lumea umbrelor din conștiință, simțise mereu că viața sa va avea un sfârșit înfiorător. Va trebui să aibă dacă exista vreo instanță care asigura dreptatea.

Și aceea exista.

Stătea la capătul celălalt al sforii și o făcuse să mărturisească ceea ce era de nedescris. Să tragă sub lumina zilei ceea ce suprimase.

S-o scrie.

Confesiunea mea.

Lui Naomi i-ar fi plăcut să-l vadă pe păianjenul care-i decidea soarta. I-ar fi plăcut să știe cum arăta omul care o demascase.

Acum știa de unde-i cunoștea păianjenul cele mai intime secrete. Și de ce îi voia moartea. Naomi cunoștea trecutul și, odată cu el, motivația

păianjenului, de când el îi oferise un răspuns detaliat la întrebarea „Cine ești?”.

Înțelegea de ce trebuia să fie pedepsită, iar această înțelegere asigura o pace interioară. Nu se mai scărpina, respira regulat și abia dacă mai zvâcnea din pleoape, când deodată corpul îi fu scuturat de o vibrație.

Începe, se gândi ea, fără să știe ce planificase păianjenul pentru sfârșitul ei.

Auzi un zgomot târșâit, ca două pietre de moară care se macină una de cealaltă, apoi văzu cum crăpătura din mijlocul podelei se mărește. Încet, dar sigur.

Mai degrabă curioasă decât speriată, se ridică de pe vine și observă ce se întâmpla cu podeaua de sub picioarele ei.

Se mișcă!

Ambele jumătăți ale cercului dispăreau în marginile puțului ca o ușă glisantă în perete.

Curioasă, observă că deschizătura dintre cele două jumătăți ale podelei avea acum lățimea unui picior. Și că putea auzi apa agitată cum clocotește sub ea. Dacă plăcile podelei și-ar fi menținut viteza de glisare, nu ar mai fi durat nici măcar două minute până să-și piardă cu totul pământul de sub picioare.

Și să cadă cam doi metri și jumătate în Atlantic.

Naomi zâmbi la așa o închipuire.

Capitolul 58

Dacă cineva i-ar fi observat pe cei doi cum înaintau sprijinindu-se unul de celălalt, ținându-se ca doi bețivi, i-ar fi considerat beți pe Martin și Elena. Dar pe drum în sus, înspre puntea C, nu s-au intersectat cu nimeni, datorită faptului că Elena alesese o rută ascunsă. Majoritatea angajaților nu aveau ce căuta în cala de pe Sultan, cel puțin nu în acea zonă în care se aflau depozitate mărfurile. Aici se aflau toate rezervele nefolosite în tranzit. Dacă voiai să ajungi acolo, luai liftul de marfă și nu scara de oțel pentru urgențe.

— O scurtătură, mormăi Elena la baza scărilor, dar apoi își pierdu simțul orientării când ajunseră într-o cameră ca o conductă, cu multe țevi, în care trebuia să-ți pleci capul ca să nu te lovești.

Martin se simțea transpus în interiorul unui submarin, așa cum le cunoștea din filme. Țevile aveau valve care puteau fi deschise cu roțile vopsite într-un verde otrăvit. Exista un perete cu dulapuri care părea să aibă mai multe tablouri electrice, cu numeroase elemente ale căror indicatoare se mișcau doar milimetric.

Când o întrebă în ce direcție trebuiau s-o apuce, Elena își luă mobilul în mână și îl întrebă pe căpitan. Martin se miră că Bonhoeffer măcar își înțelegea logodnica, a cărei mormăială era încă pronunțată, dar totuși, după un schimb scurt de cuvinte, păru s-o fi ajutat pe Elena să găsească calea, pentru că-i indică stânga, și-l lăsă pe el să treacă în față.

Drumul îi duse la un perete alb, care se lăsă deschis doar cu ceva efort, Martin învârtind roata de blocare cu ambele mâini, iar ușa de oțel, groasă precum cea a unui seif masiv, se deschise spre interior.

Următoarea cameră era mai largă și mai întunecată. Mirosea a praf și motorină. Pe podea era mizerie, iar pânze de păianjen atârnau de armăturile dulapurilor care arătau mai vechi decât cele pe lângă care tocmai trecuseră.

— Unde suntem aici? o întrebă pe Elena, care se sprijinea extenuată de unul dintre panourile prăfuite.

— N-am nicio idee. O cameră de control veche. Acolo în față…

Indică spre o altă ușă din celălalt capăt, prea lipsită de puteri să-și mai termine propoziția.

Martin fugi în direcția indicată.

Călcă pe șuruburi aruncate la întâmplare, șervețele, hârtii și alte gunoaie, care fuseseră debarasate acolo de curând, iar la capătul camerei dădu peste încă un perete, care se lăsă și mai greu deschis decât pasajul de dinainte.

Peretele se deschise într-o catedrală.

Cel puțin asta fusese prima lui impresie, atunci când trecu peste prag într-o cameră înaltă cât o casă, luminată doar de o fâșie de lămpi cu halogen în dreapta și în stânga pereților.

În capăt, aproximativ în zona altarului, se afla o țeavă care strălucea precum cuprul, asemănătoare unui cazan de bere cu diametru oval. Două treimi din vas erau curbate înspre cameră, treimea din spate intrând în carena vasului Sultan. Un fel de scară de incendiu urca din cazan și dispărea în întuneric, la cinci metri deasupra capului lui Martin.

— Aici e! strigă el pentru a o atenționa pe doctoriță că găsise galeria albastră.

În timpul coborârii lor în adâncurile navei, îi explicase de unde venea denumirea și de ce instalația de debarasare a deșeurilor nu mai era în funcțiune.

Privi în urma lui, dar Elena nici nu apăru în pasaj, nici nu-i răspunse.

Probabil încă trebuia să-și adune forțele. Urma să se uite imediat după ea, dar înainte voia să inspecteze mai îndeaproape galeria albastră și ce era primprejur.

Urcă câteva trepte ale unei platforme care înconjura cazanul și privi în jurul lui. Anouk nu se zărea nicăieri. O strigă, dar nu răspunse nici ea, nici doctorița.

Martin privi în sus.

Se gândi că deșeurile erau probabil împinse în puț cu ajutorul unui dispozitiv aflat la o punte și jumătate deasupra.

Puțul! Apa din fântână!

În minte îi apăru desenul foarte detaliat al lui Anouk.

Cum carena era în acel loc puternic arcuită, cel puțin o treime din conductă se afla deasupra Atlanticului urlător. Imediat ce puțul se umplea, trebuia doar să deschizi podeaua și gunoiul cădea în mare. Din punctul în care se afla, la baza galeriei albastre, nu putea localiza echipamentul folosit. Se întreba dacă ar trebui să se cațăre pe scara din cazan când, mergând în jurul lui, observă o ușă. Avea înălțimea unui om și era probabil o intrare pentru cei de la mentenanță, ca să poată curăța sau întreține camera interioară în urma unei operațiuni.

Martin puse mâna pe ușa securizată cu un levier ce amintea de mecanismele de închidere ale avioanelor. Trase de el și brusc simți o vibrație puternică sub picioare, însoțită de un scârțâit care-i îngheță sângele în vene.

Credeam că galeria nu e în funcțiune.

Cazanul părea adus la viață, iar ceva se afla înăuntrul lui.

Martin se sperie și mai mult din cauza unei mișcări în spatele lui.

— Elena?

Se așteptase ca umbra de pe cazan și suflul din ceafă să fie ale doctoriței, care în sfârșit își depășise starea de extenuare și venise la el, și nu ale siluetei subțiri, fără chip, care stătea în umbră și al cărei cap era acoperit de

gluga unei jachete. O recunoscu, deși o mai întâlnise doar o dată. Ținea în mână o găleată.

Martin tocmai voia să-i strige numele, când silueta îi sări în față și, dintr-o parte, îl lovi în cap cu un obiect care arăta ca un laptop, dar care, când marginea-i atinse tâmpla, se simți ca o cărămidă.

Capitolul 59

Spre deosebire de durerile de cap, care în ultimul timp îl loviseră ca o trupă de asalt, cele provocate de lovitură erau de o altă factură. În primul moment părură de nesuportat, dar apoi, la ceva timp după ce Martin căzuse la pământ, s-au atenuat mult mai repede.

Cel puțin destul de repede, încât să observe că atacatorul era deasupra lui și deja vrând să îl atace din nou, de data asta cu electroșocuri. Instinctiv, Martin își ridică piciorul în sus, între picioarele ucigașului, dar acesta nu cedă, ci doar se chirci puțin. În orice caz, pistolul cu electroșocuri îi căzuse din mână, ceea ce îi făcu pe Martin și pe atacatorul lui să pipăie podeaua de metal în căutarea armei.

Dar Martin nu avu noroc pentru că lovitura puternică din tâmplă încă îi îngreuna viteza de reacție, iar pistolul cu electroșocuri, deși fusese mai aproape de el, era acum din nou în mâna atacatorului, care-l ținea de gât cu o forță incredibilă, pe care Martin nu o credea posibilă, blocându-i circulația.

Prin fața ochilor lui Martin treceau fulgere albastre.

Atacatorul activase deja pistolul cu electroșocuri, care era la doar câțiva centimetri distanță de capul lui, pregătit să-i arunce prin mușchi zeci de mii de volți. Martin simți respirația umedă a inamicului pe față; se întrebă cum de acea persoană subțire și fragilă putea fi responsabilă pentru toate faptele care se întâmplaseră la bordul navei Sultan, răpiri, violuri, crimă, și mai lovi o dată, încercând să scape de ucigaș. Dar lovi în gol.

Unde? Unde ești?

Atacatorul cu glugă nu mai era deasupra lui, ci trebuia să-și fi schimbat poziția, probabil ca să-i aplice electroșocurile sub coaste, cum deja o făcuse

pe puntea nudiștilor. Ca o atenționare.

Timmy e mort. Data viitoare vei fi și tu.

Doar că timpul atenționării expirase.

Martin își lipi instinctiv ambele brațe de corp și lovi cu picioarele în direcția în care bănuia că ar fi criminalul. Apoi auzi un strigăt îngrozitor, urmat de zgomotul oaselor rupte.

Martin, care nici măcar nu-și atinsese atacatorul, se propti în coate. Acum putea măcar cu un ochi să recunoască iarăși contururi clare:

Cel al criminalului de pe podea.

Cel al Elenei de lângă el.

Stătea cu un notebook în mână, cu corpul tremurând, în fața unei forme fără vlagă la baza platformei. Capul îi era într-o baltă roșie, care se întindea lent de sub glugă.

— Eu… eu…

Elena răsuflă, șocată de ce făcuse.

— L-am lovit. S-a… prăbușit.

Elena își șterse lacrimile cu mâneca halatului de baie, lăsând notebookul să cadă pe podea. Arătă spre corpul îndoit nefiresc. Când se prăbuși pe scări, atacatorul își rupsese gâtul.

Martin se târî în patru labe spre cadavru și-i trase gluga de pe față.

— Nu! strigă Elena, a cărei groază crescu odată cu identificarea cadavrului.

Atât de mult, încât leșină și căzu lângă corpul neînsuflețit. Martin, care-i atenuase căderea întinzându-și brațul sub capul ei, îi verifică pulsul.

Era alert, dar regulat.

Foarte diferit de cel al Shahlei.

Martin se întoarse înspre cadavru. Privi fix în ochii ei larg deschiși, lipsiți complet de expresie.

Chiar dacă nu avea niciun sens, pentru că acest atacator era imposibil s-o fi violat pe Anouk – chiar în fața lui, în propriul ei sânge, se afla camerista care se presupune că o găsise pe fetiță, dar care era foarte probabil s-o fi răpit și s-o fi ținut ascunsă timp de câteva săptămâni.

Și cea de aici de pe podea, dacă Martin nu se înșela, o ținea prizonieră și pe mama lui Anouk.

În galeria albastră.

A cărei podea, de aproximativ un minut și jumătate, atât cât durase lupta, vibra. De parcă s-ar mișca.

De parcă trapa s-ar deschide.

Martin se ridică și se împletici către ușa din cazan.

Mai dură încă zece secunde până reuși să o deschidă.

Capitolul 60

Din podeaua de sub picioarele ei mai rămăsese doar o margine subțire, nu mai lată decât etajera unei biblioteci. Restul dispăruse deja în perete. Iar dacă, la momentul potrivit, Martin nu ar fi deschis ușa către intrarea de serviciu, galeria albastră n-ar mai fi avut deloc podea. Dar așa activase un mecanism de oprire de urgență, care stopase deschiderea trapei pentru debarasare.

În ultima secundă.

Încă un centimetru și Naomi Lamar n-ar mai fi avut pe ce să se sprijine.

Tălpile ei goale ieșeau pe trei sferturi în afara marginii. Arăta de parcă era o înotătoare care aștepta doar semnalul pentru a sări în apă. Martin era sigur că, la următoarea mișcare de tangaj a navei Sultan, mama lui Anouk ar fi căzut în apă.

— Naomi! urlă Martin, dar ea rămăsese într-o stare de șoc, asemenea fiicei ei.

Nu reacționă. La cât de tare răcnea Atlanticul sub ea, poate că nici măcar nu-l auzise.

Spuma oceanului îi lovea fața zgâriată. Femeia complet murdară, a cărei piele era acoperită de urme, era toată udă. Ca și Martin.

— Veniți.

Apucă strâns de marginea ușii cazanului și se aplecă periculos de mult în puț. Întinse cât de mult putu mâna dreaptă liberă înspre compactor. Cu ceva curaj, Naomi ar fi trebuit să reușească să i-o prindă. Cu toate acestea, lui Martin îi păru că mama lui Anouk avea o stare suicidară, nicidecum

curajoasă. De parcă nu ar fi vrut să se lase ajutată de el. În orice caz, nu făcea nici cele mai mici eforturi să se apropie de el măcar un centimetru. Rămase ca țintuită pe loc, privind fix spuma mării care clocotea la picioarele ei.

— Anouk trăiește! strigă el.

Numele fiicei ei chiar păru să stârnească ceva.

Naomi își mișcă capul. Ridică fruntea. Întoarse bărbia într-o parte, în direcția lui. Îl privi. Și deschise buzele.

— Îmi pare rău, păru că spuse.

I am sorry.

Vocea ei era mult prea slăbită ca să răzbească prin răcnetul mării.

— Nuuuuu, strigă Martin, pentru că toate arătau ca și cum Naomi voia să facă un pas în față.

Spre moarte. Dacă sărea acum, ar fi fost inevitabil mărunțită de elicea navei care se rotea.

— Cel care v-a răpit e mort! strigă el.

Naomi făcu o ultimă pauză. Deschise buzele ca de adio, dar brusc pe figura ei se schimbă ceva. Colțurile gurii ei se schimonosiră. Mai întâi părea că plânge. Apoi, de parcă ar vrea să râdă. Într-un final păreau a fi amândouă simultan.

Martin observă că nu se mai uita fix la el, ci la un punct deasupra umărului său.

Privi scurt în spate. Motivul pentru schimbarea stării ei emoționale stătea chiar în spatele lui.

Anouk.

Găsise în sfârșit drumul.

În ultimul moment.

Se apropie încet cu lanterna în mână. Pe chipul ei, Martin citi o expresie pe care n-o mai văzuse până atunci la fetiță. Nu era mirare, căci aceasta râdea.

Auzi un strigăt de bucurie, care nu ieșise doar din gura fetiței, ci și de la Naomi.

Martin se întoarse înspre mamă, care striga numele fiicei ei. Atât de tare, încât nici măcar Atlanticul nu-l putu înghiți.

Iar acum Naomi râdea, la fel ca fiica ei. Tare și din tot sufletul – și asta a fost o greșeală. Pentru că tremuratul și freamătul de fericire care îi cuprinseseră tot corpul o făcură pe Naomi să se dezechilibreze.

Părea că iarăși stă pe marginea unei piscine, dar de data asta neștiind să înoate, rotindu-și brațele în mișcări disperate pentru a împiedica inevitabilul.

Căderea.

— Dă-mi mâna! strigă în germană Martin în toată acea agitație, mai mult din întâmplare decât intenționat.

În cădere, Naomi îl prinse de mână.

Martin simți șocul care-l străbătu din umăr până în maxilar, o ținu cu toată forța, în timp ce încerca să nu-i scape nicio priză. Nici mâna de care Naomi atârna cu picioarele aproape de suprafața clocotind a apei, și în niciun caz pe cea cu care încerca să se țină dintr-o cădere în brațele morții. Din fericire, mama lui Anouk cântărea ceva mai mult decât o fetiță. Înfometarea, care aproape că o ucisese, putea să-i fie acum salvarea, dacă…

…nu-i dau drumul.

Naomi era ușoară, cadaverică, iar mâna ei era umedă. Udă. Alunecoasă.

Lui Martin i se părea că ține o lesă dată cu săpun. Cu cât îi strângea mai tare mâna, cu atât mai repede părea să se desprindă dintre degetele lui. Și asta îl înfuria.

N-am îndurat tot rahatul ăsta…

Cu o smuctură puternică, pe care o simți până în partea lombară…

…ca aproape de destinație…

…o trase pe mamă înspre el…

…să ratez.

…peste marginea galeriei albastre. Pe podeaua platformei. Lângă cazan. În siguranță.

Am reușit!

Se întinse epuizat pe podea. În același timp, încercă să inspire și să expire, ceea ce, inevitabil, îl făcu să tușească. Dar se simțea bine.

O privi pe Naomi, căreia bucuria revederii îi oferi mai multă forță decât lui însuși, pentru că reuși să se ridice și să-și deschidă brațele.

Către fiica sa, care, împleticindu-se, veni înspre ea.

Martin închise mulțumit ochii.

Chiar dacă cel pe care-l salvase nu era propriul fiu, și nici măcar un copil, reușise să scape din ghearele morții o mamă, să reunească o familie – și să-i redăruiască lui Anouk zâmbetul.

Întins pe podeaua nesigură a galeriei albastre, mirosind a gunoi și a sare de mare, pentru prima oară după foarte mult timp era iar fericit.

Chiar dacă doar pentru scurt timp.

Atât cât dură până când zâmbetul de pe chipul lui Anouk, cu care o întâmpinase pe mama ei, dispăru iar, lovind-o pe mamă în piept. Executat rapid, nu foarte puternic nici chiar pentru o fetiță de unsprezece ani, dar totuși atât încât Naomi Lamar să nu-și mai poată ține echilibrul și să cadă în galeria albastră, în apă.

Capitolul 61

Timpul expira, iar Bonhoeffer era sătul. În această călătorie fusese bătut de un detectiv paranoic, draga lui fină se sinucisese, fapt pentru care fosta soție a celui mai bun prieten îl considera responsabil, iar în secția de patologie, într-unul dintre congelatoare, indispensabile pe navă din cauza numeroșilor pensionari aflați la bord, se afla împușcat în cap unul dintre ofițerii lui de securitate. Cu toate astea, aparent, lanțul incidentelor demente încă nu se rupsese.

— N-ați putea ține arma aia îndreptată în altă parte, îi ceru el bărbatului care se numea Tiago Álvarez și care-l constrânse cu un revolver să intre din nou în cabină, unde Daniel trebui să se așeze la birou, în timp ce acest latino cu părul întunecat pășea prin cameră ca un tigru în cușcă.

Arma lui era îndreptată permanent înspre pieptul căpitanului.

— OK, deja stau aici…

Bonhoeffer privi la ceasul lui de la încheietură.

— …garantat de douăzeci de minute și până acum nu mi-ați spus încă ce vreți prin acest atac.

Totuși, între timp Tiago povestise multe. Vorbise încontinuu cu el, încercând să-l convingă, dar se dovedise a fi un pasager deopotrivă dezorientat și speriat. Bonhoeffer știa acum că el doar „din greșeală”, orice s-ar fi putut înțelege din asta, luase parte la o ceartă între un ofițer și o cameristă și de atunci se afla pe fugă din calea ofițerului respectiv, care, la sfârșitul relatării, se dovedi a fi Veith Jesper.

— Acum vreți cumva să mă ucideți la fel cum ați procedat cu el? îl întrebă pe Tiago.

— Nu l-am omorât pe acel bărbat, îl contrazise argentinianul cu piele închisă, stăpânindu-se cu greu. El a fost cel care mi-a băgat arma în gură.

— Și în ultimul moment s-a răzgândit și a preferat să-și tragă lui un glonț în frunte.

Bonhoeffer izbucni în râs. Aparent avea de-a face cu un bolnav mintal. Probabil răpitorul lui Anouk?

Se întrebă dacă revolverul din mâinile lui era măcar funcțional. Partea din spatele cilindrului părea cumva spartă, în afară de asta trăgaciul părea să lipsească.

— Ați răpit fetița? îl întrebă pe Tiago direct.

Poate că Veith îl prinsese în flagrant. În circumstanțele astea avea sens eliminarea lui. Dar totuși, atunci ce naiba vrea de la mine?

Și chiar dacă criminalilor nu li se pot citi faptele pe frunte, Bonhoeffer avea îndoieli că în fața lui stătea un violator pervers. Pe de altă parte, a trecut ilegal o armă prin controalele de securitate și cu ea se presupune că, dintr-un oarecare motiv, l-a omorât pe ofițer.

— N-am rănit niciodată pe nimeni, protestă Tiago. Eu trebuia să fiu omorât. Eu sunt cel care are nevoie de protecție.

Bonhoeffer, care între timp își exersa umorul negru, zâmbi și spuse:

— Poate că ar trebui să mai repetați o dată propozițiile astea, fără să fluturați un revolver.

Telefonul din buzunarul lui sună, dar înainte să poată răspunde apelului, Tiago îi ordonă să pună mobilul pe masă.

— Ascultați, e nevoie de mine pe pasarelă, minți Bonhoeffer. Nu vă mai rămâne mult timp ca să vă formulați revendicările. Curând o să-și dea seama că lipsesc.

— Nu am nicio revendicare. Cine mă credeți?

O combinație total nereușită, gândi Bonhoeffer. Obsedat și înarmat.

Probabil că Veith îi descoperise ascunzătoarea lui Tiago, cabina 2186, cuibușorul de nebunii, în care o ținuse prizonieră pe Anouk. Da, asta avea sens, fetița fiind găsită prin apropiere.

— Unde-i mama? îndrăzni Bonhoeffer să-l confrunte direct pe bărbat.

— Mama? întrebă Tiago.

Suna confuz, dar asta putea fi actorie.

— A lui Anouk. E în galeria albastră? Dacă da, ascunzătoarea dumneavoastră va fi curând descoperită. Oamenii mei sunt pe drum într-acolo.

— Ce naiba îndrugați acolo? întrebă Tiago. Nu știu nicio Anouk, doar o Lisa.

— Lisa?

Acum Bonhoeffer părea că fusese trăsnit.

— De unde…?

— Uite.

Tiago scoase un plic din buzunarul de la spatele pantalonilor. Cu o mână flutură două pagini.

— Ce-i asta? întrebă Bonhoeffer.

— Un plan, răspunse Tiago. Voiam de mult să-l predau.

Îi întinse lui Bonhoeffer prima dintre cele două pagini.

Căpitanul netezi hârtia pe birou și începu să citească.

Plan:

Pasul 1: Dezactivez camera de supraveghere. După lista lui Querky, are nr. 23/C. Ajung la ea pe scara exterioară de pe puntea 5.

Pasul 2: Las biletul de adio în cabina mamei.

Pasul 3: Încui ușa de intrare și cea de trecere.

Bonhoeffer își ridică privirea.

— De unde aveți asta?

Tiago nu-i putu susține privirea insistentă. În mod clar, nu-i convenea că trebuia să-i răspundă, dar, într-un final, Bonhoeffer înțelese de ce argentinianul ezitase în tot acest timp. Era un hoț. Un găinar ordinar, care se specializase în jefuirea seifurilor călătorilor. O caracterizare care se potrivea mult mai bine tânărului care părea agitat și tulburat, decât cea de ucigaș și violator.

— Atunci înseamnă ați intrat doar întâmplător în posesia acestui… acestui…

Bonhoeffer căuta cuvântul potrivit și-l folosi apoi pe cel a lui Tiago.

— Acestui plan?

Tiago încuviință. Părea într-adevăr contrariat.

— Am atâtea să-mi reproșez. Dacă aș fi găsit ceva mai devreme curajul să mă încred cuiva. Dar acel criminal, acel ofițer…

Tiago își scutură capul.

— Mi-a fost frică pentru viața mea. Încă îmi este. Până acum nu știu în ce m-am băgat. Habar n-am cum se leagă toate astea. De exemplu, cine-mi poate spune că nu dumneavoastră l-ați instigat pe Veith împotriva mea?

— Știți ceva?

Bonhoeffer se ridică de la masă. Revolverul îi devenise între timp indiferent.

— Mai scutiți-mă. Mă doare-n fund și de dumneavoastră, și de Veith. Lisa Stiller era fina mea. Am iubit-o. Sinuciderea ei e mai rea decât orice glonț pe care îl pot încasa.

Tiago, care tocmai voia să apuce arma cu ambele mâini, rămase înmărmurit.

— Lisa s-a sinucis? întrebă el confuz.

Bonhoeffer nu mai înțelegea lumea.

— Să iau asta ca pe o glumă? întrebă el și scutură foaia din mâna lui. Doar ați citit planul.

— Da. L-am citit.

Tiago îi întinse a doua pagină.

— Dar în el nu e vorba de moartea Lisei!

Capitolul 62

Anouk era iar în lumea ei. Mecanic, pusese un pas în fața celuilalt, iar în marșul ei nu simțise nici brațul lui Martin, care o sprijinea, nici mâna Elenei, care o îndruma. Afară din catedrală, prin camerele de control, în sus pe scară până înapoi în Hell's Kitchen, unde era întinsă iar pe patul ei, cufundată în ea, dar cu ochii deschiși, holbându-se în tavan. Neclintită, cu expresia facială inertă, fără să răspundă măcar la una dintre întrebările pe care Elena și el i le adresaseră pe rând:

„Dar de ce?”

„De ce ai făcut asta?”

„De ce ți-ai omorât mama?”

Cum Elena abia dacă se mai putea ține pe picioare de când leșinase, Martin o conduse iar în cabina ei, unde stăteau acum față în față la o măsuță.

Mobilul lui Martin, pe care îl găsise în baie, stătea pe blatul din rășină care lucea mat în fața lor, lângă notebookul deschis cu care Elena îi salvase viața. Pe un cant încă era sânge închegat. Acolo unde calculatorul îi lovise fruntea Shahlei.

În fond, pe Martin nu-l dezavantaja deloc faptul că nu-l putuseră contacta pe căpitan până atunci. Veștile pe care trebuia să i le comunice erau prea devastatoare. Și cum Shahla era moartă și era imposibil ca Naomi să fi putut supraviețui căderii, nu exista nimic ce s-ar fi putut face până la intrarea în portul New York, în afară de a o lua din nou pe Anouk în custodie și de a o interoga. Primul pas deja fusese făcut. Ultimul era probabil în zadar.

Și în final, el și Elena mai aveau nevoie de timp pentru a răspunde la toate întrebările care-i sufocaseră de când le era clar cine se aflase în spatele răpirii lui Anouk și torturii mamei ei.

Mai întâi nu putuseră înțelege. Imaginația lor dăduse rateuri încă din momentul în care descoperiseră cum Anouk putuse fi violată de o femeie.

Adevărul li-l oferise chiar arma cu care făptașul fusese omorât.

Notebookul.

Martin îl deschise fără prea mari așteptări, din pură curiozitate: oare de ce Shahla îl avea cu ea într-o găleată atunci când l-a atacat. Se aștepta ca acesta să fie stricat din cauza loviturii și a impactului final. Totuși, notebookul funcționa impecabil. Când deschise ecranul, Martin nimeri peste schimbul de mesaje tulburătoare dintre făptaș și victimă. La prima vedere arăta de parcă Shahla și Naomi ar fi purtat o conversație într-un stil pervers-voyeuristic.

— Voia ca mama lui Anouk să recunoască cel mai rău lucru pe care l-a făcut vreodată în viață.

— La ce bun? spuse răgușită Elena.

Suna de parcă la un concert rock și-ar fi scuipat sufletul strigând, dar măcar nu mai mormăia. Din cauza șocului, vocea ei căpăta nuanțe stranii. Faptul că era vinovată de moartea unui om, chiar dacă probabil un psihopat, o făcu să vorbească, deși corzile vocale îi erau iritate.

— Pentru că Naomi avea voie să moară abia când Shahla era mulțumită de confesiune.

Martin, care deja parcursese începutul textului, îi oferi Elenei un rezumat scurt a ceea ce mama lui Anouk îi destăinuise cameristei.

— Dumnezeule mare! Există pe undeva un indiciu, de ce să fi făcut Shahla asta?

— Da, trebuie să fie.

Atinse ecranul cu degetul.

— Naomi a întrebat-o pe Shahla cine e, iar aceasta a răspuns mai întâi criptic, ca într-o poveste, și a atins câteva puncte culminante pe care Naomi abia dacă le-ar fi observat. Apoi Shahla a devenit mai concretă. Aici.

Martin citi pasajul respectiv cu voce tare:

„Aveam unsprezece ani când am fost prima oară abuzată. Tatăl meu era plecat în interes de serviciu, era directorul executiv al unei companii pakistaneze de electronice, care ulterior a fost vândută la Microsoft, dar când eram copil, tata petrecea mai mult timp în avion decât acasă.

Aveam tot ce și-ar fi putut dori un copil. O casă într-o zonă păzită, curțile mereu verzi, departe de ochii oamenilor, pe care îi vedeai la față doar când șoferul trebuia să evite traficul în drum spre școala privată, iar noi aveam voie să aruncăm o privire prin geamurile fumurii ale limuzinei la locuințele obișnuite, în care trăiau oameni care nu și-ar fi permis niciodată telefoane mobile și calculatoare așa cum producea tatăl meu.

Viața mea de tânără adolescentă includea ore de balet, antrenament de golf, cursuri de engleză. Și sex.

Sau «culcat» cum spunea mama mea.”

— Mama ei? îl întrerupse Elena sceptică.

De agitație, își mușcă buza de jos.

— Da, confirmă Martin. Aparent nu era tatăl cel care o abuza pe Shahla.

Majorității oamenilor li s-ar părea de neimaginat. Ca detectiv, totuși, Martin știa că abuzul sexual al mamelor împotriva copiilor lor nu era o raritate, ci un subiect tabu, despre care nu se vorbește în public. Se estimează că zece procente din toți prădătorii sexuali sunt femei. Organizațiile de întrajutorare a copiilor vorbesc de cifre negre, cu mult mai mari, pentru că doar foarte puține victime se răzvrătesc împotriva mamelor, iar acelea, dacă găsesc totuși curajul, sunt lovite de aceeași întrebare sceptică pe care Elena și-o exprima acum:

— Shahla a fost violată de mama ei? Cum s-a întâmplat asta?

— Descrie ceva mai jos. Aici…

Martin sări trei paragrafe.

„Mami știa că e greșit ce făcea și ce-mi cerea. Întotdeauna când tatăl meu era plecat pentru o perioadă mai îndelungată, venea, ca să se «consoleze», cum spunea ea. Mai întâi nu mi s-a părut cine știe ce. Chiar mi-a plăcut. Atingerile ei, dezmierdările erau plăcute. La început. Mai târziu însă mâinile i se plimbau, degetele ei mă atingeau în locuri care-mi erau rușinoase. Spunea că e normal. Și apoi mă săruta acolo jos. Cică asta m-ar ajuta să devin adult. O întâmplare complet normală între mamă și copil. Dar apoi a devenit tot mai intruzivă. Când m-a silit să-mi trag prezervativul…”

— Un moment. Un prezervativ? întrebă Elena, acum și mai sceptică.

Vocea i se subție de tensiune.

Martin, care deja citise următoarele două propoziții, putu să-i lămurească aparenta contradicție.

— Shahla prezintă în acest schimb de scrisori propriile experiențe abuzive pentru a scoate o confesiune de la mama lui Anouk, îi spuse Elenei. Și aici

mai avem unul dintre punctele culminante atinse în povestea ei.

Își duse mâna la gât, având senzația că se sufocă.

— În primul rând nu tatăl, ci mama ei s-a urcat în pat lângă ea. În al doilea…

Își drese vocea.

— …Shahla a venit pe lume băiat.

Capitolul 63

Julia Stiller deschise ușa de la cabina ei. Camera i se părea străină. Nu, ea cu ea se simțea ciudat. Nu mai aparținea acestor locuri. Nici în cabină, nici pe navă. Nici măcar în propriul corp.

Deschise dulapul și atinse cu vârfurile degetelor mânecile rochiilor agățate ordonat, pe care nu le va mai purta niciodată. La fel și geanta de voiaj de pe suportul pentru valize, care la fiecare călătorie i-a fost însoțitor de nedespărțit și pe care acum n-o va mai duce niciodată.

Când va părăsi nava Sultan, o va lăsa în urmă, la fel ca toate celelalte care cândva avuseseră însemnătate în viața ei: cheile, actele de identitate, fotografiile, banii, dorința de a trăi, speranța, viitorul.

Lisa.

Julia merse în camera de baie și mirosi sticluța cu parfum scump, pe care-l cumpărase special pentru această călătorie și de la al cărui miros acum i se făcea rău.

Și-l pulveriză pe corp, greața fiind o stare mai ușor de suportat decât leșinul și jalea.

Se uită în oglindă și, dintr-un motiv oarecare, în fața ochilor îi apăru imaginea fiicei ei atunci când avea trei ani și era bolnavă, iar Julia trebuise să facă schimb de ture cu o colegă, pentru că nu o putea trimite pe Lisa la grădiniță. Lisa avea febră de patruzeci de grade, nasul fornăit și tuse măgărească. Cu o voce spartă, care suna așa răgușit ca a Ursulei, vrăjitoarea cea rea, pe care Julia trebuia mereu s-o imite atunci când îi citea, Lisa, care stătuse în pat, o întrebase:

— Trebuie să mor acum, mami?

Julia a râs și i-a mângâiat părul transpirat de pe frunte.

— Nu, iubita mea. Nu se moare așa repede. Vei mai trăi muuult, muuult timp.

Încă doisprezece ani.

Julia își presă palmele pe frunte, ochi și obraji. Atât de apăsat, încât ameți.

Un timp rămase nemișcată în poziția asta. Apoi umplu un pahar cu apă de la robinet, și-l duse la gură, dar nu mai găsi niciun sens să-l bea și-l vărsă în canalizare.

Una dintre numeroasele acțiuni lipsite de sens, care aveau să urmeze în viața ei de acum înainte. Activități inutile ca: a gândi, a simți, a respira.

Trebuie să-l sun pe Max.

Era prima oară când se gândea la fostul ei soț, de când Lisa…

Ieși din camera de baie.

Cineva făcuse patul. O tabletă mică de ciocolată se afla pe pernă. Câte una pe fiecare parte. Două tablete e prea mult.

Julia căută biletul pe care Lisa i-l lăsase în urmă, „Îmi pare rău, mami”, dar nu se mai afla pe comodă. Probabil i-l dăduse lui Daniel, nu-și putu aminti.

Trase de ușa de trecere, dar pe partea Lisei zăvorul încă era tras.

Poate e mai bine așa.

Dacă ar fi avut o cartelă, ar fi fost în cabina Lisei și i-ar fi umblat prin lucruri.

Și ce ar fi schimbat asta?

Știa totuși ce se întâmplase. Cunoștea motivele. Își înțelegea vina.

Julia deschise ușa de la balcon. Aerul proaspăt îi sufla prin păr.

Marea era uimitor de liniștită pentru segmentul acesta de Atlantic; față de prânz, oglinda apei era aproape netedă.

Aerul de noapte avea iz de sare și motorină. Râsete ajungeau de la balcoanele superioare până la ea. Auzea hiturile muzicale din depărtare, care se amestecau cu foșnetul mării. Programul de la bord anunțase o seară de karaoke.

— De ce? se gândi Julia și smuci balustrada peste care se cățărase cu o seară în urmă. De ce a trebuit să mă ții strâns, Daniel?

Se aplecă peste balustradă și privi în jos. Marea nu-i mai părea de mult amenințătoare. Mai degrabă îmbietoare. Auzi o șoaptă în zgomotul valurilor. Suna ca propriul ei nume. Tentant.

Nu se moare atât de repede!

— Lisa? voi să strige, dar vocea o trădă.

De ce nu m-am impus?

Cum de nu l-am obligat pe Daniel să oprească nava și s-o întoarcă, să putem coborî de la bord?

Doar știam de filmare.

Plină de furie și urându-se pe sine, păși înspre panoul dintre balcoane. Bătu cu pumnii în el. Și-l lovi cu piciorul. O dată. De două ori.

A treia oară trecu prin peretele de plastic.

Fără să-l distrugă.

Era o senzație de parcă ar călca în gol. Julia își luase atât de mult avânt, încât aproape că alunecase, și nu căzuse doar pentru că se ținuse strâns de balustradă.

Ce naiba…?

Se holbă la gaura pe care piciorul ei o făcuse în paravanul despărțitor. Semăna cu o intrare pentru pisici din ușa unei case, doar că prin această trapă se putea strecura un câine de talie mare. Sau un om.

Pulsul Juliei crescu. Se aplecă în față, privi prin trapă înspre partea Lisei de balcon. Părul de pe mâini i se ridică. Intuiția pe care o avea aproape o electriza.

Ușa era înșurubată, în mod normal fiind nevoie de o unealtă pentru a o deschide, dacă voiai să facilitezi lucrările de mentenanță sau să scurtezi trecerea dintre cabine. Dar încuietoarea de aici părea să fi fost slăbită.

Să fi făcut asta Lisa?

Julia își dădu jos halatul de baie și se târî, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, prin trapa din paravanul despărțitor. Într-o margine ascuțită își zgârie un genunchi și tibia, dar nici nu simți, și nici vântul rece care avea acum drept țintă întregul ei corp.

Și tu ai făcut la fel, draga mea?

Încercă să intre în cabina fiicei ei, dar ușile erau încuiate și perdelele trase. Își făcu mâinile căuș ca să privească pe geam, dar nu putu recunoaște nimic.

Lisa, ai încuiat ușa de trecere? Apoi ai tras lanțul?

Se întoarse iar către trapă.

Te-ai strecurat pe acolo la mine, ca să dispari prin cabina mea?

Julia simți cum inima îi bătea din ce în ce mai tare. Fusese briza vântului cea care deschisese ușa de la balcon? Sau zgomotul unei uși care se trântește, care a speriat-o din somn?

Ușa de ieșire, cea prin care ai ieșit din cabina mea, iubito?

Julia știa că era în punctul de a cădea în cea mai îngrozitoare dintre toate stările de durere: cea în care rudele încearcă cu toată convingerea să nege realitatea și se agață de fiecare teorie dătătoare de speranță, oricât de absurdă. Dar nu se putu abține.

Lovi geamul, lovi cu piciorul gol în ușa glisantă, urlă numele Lisei, își propti genunchii în geam… și se sperie de moarte când perdelele se traseră.

Iar în spatele lor se arătă chipul fiicei ei.

Capitolul 64

— Shahla a fost bărbat?

De la o secundă la alta, Elena părea tot mai dezorientată. Îl privi pe Martin, de parcă i-ar mai fi crescut un nas.

Martin îi răspunse prin cuvintele Shahlei, pe care le citea de pe ecranul notebookului.

„Când am refuzat să-mi trag prezervativul pe penis, a strigat la mine că aș fi un eșec. Inutil. Nu m-ar putea iubi, oricum și-a dorit mereu o fată și nu un băiat mizerabil. M-a lovit în față și m-a lăsat în urmă plângând, doar ca să reia jocul în noaptea următoare. Cândva am fost de acord, mi-am tras prezervativul și de-a lungul mai multor ani m-am și culcat cu ea. Tot timpul m-am gândit doar la un lucru: Mi-aș dori să fi fost fată. Mi-aș dori să fi fost fată.

În timpul sexului, în timpul violului meu (a durat ani de zile până să înțeleg ce-mi făcuse) personalitatea mea s-a fragmentat. Sufletul meu a evadat într-un corp de fată și, la un moment dat, a rămas acolo, cu mult după ce mama mea terminase cu mine. Nu mai voiam să fiu băiatul profanat, ci fata pe care mama mea oricum și-o dorise și care ar fi fost scutită de toate astea dacă doar aș fi venit pe lume în corpul potrivit.

La patru zile după cea de-a optsprezecea zi de naștere a mea, tatăl meu a vândut compania, iar peste puțin timp el și mama mea au murit când jetul lor privat s-a prăbușit.

Cu averea pe care mi-au lăsat-o mi-am plătit mai întâi schimbarea de sex, pe care niciun chirurg responsabil nu ar fi avut voie să mi-o facă vreodată.

Dar am mituit psihiatrul examinator, care a confirmat sănătatea mea mintală deplină. Cum îți poți închipui, schimbarea corpului nu mi-a atenuat durerea sufletească. Fără penis, cu oasele pomeților zdrobite și reconstruite, un nas mai feminin și echipat cu sâni mici, mă simțeam și mai mizerabil decât în brațele mamei mele.

Printr-o întâmplare, într-un chat pentru sinucidere, pe care căutam metode potrivite pentru a-mi curma zilele, am dat peste o fată în vârstă de treisprezece ani, care pățise ceva similar și a cărei suferință nu se terminase. Mama ei o silea să se masturbeze de față cu ea.

Mi-a scris că urmează să meargă într-o croazieră și că planifica să-și ia viața acolo. Abia prin fata asta mi-am dat seama de greșeala noastră.

De ce ar trebui să ne ucidem noi, victimele, și făptașii să scape cu viață?

Asta a fost cu zece ani în urmă.

M-am angajat pe postul de cameristă pe nava de pe care fata voia să se arunce în brațele morții și am avut grijă ca aceasta să supraviețuiască voiajului. Spre deosebire de mama ei. Prima mea victimă dintr-o mică serie."

Elena își puse mâna liniștitor pe antebrațul lui Martin și-l rugă să vorbească mai lent. Inconștient, de la un rând la altul citise tot mai repede.

„La început nu m-a deranjat că-mi anesteziam victimele și le aruncam peste bord. Dar odată cu trecerea anilor am învățat să-mi perfecționez sistemul. Cu cap și cu mulți bani, am cumpărat forumul pentru sinucidere Easyexit, care – chiar dacă doar întâmplător – m-a adus pe drumul cel bun. Între timp a căpătat ramificații prin toată lumea, pagina putând fi accesată din treizeci și două de țări. Incredibil câți nu mai suportă să fie pe pământ. Sunt milioane.

Și printre ei îmi găsesc cazurile. Procedez foarte precaut: dacă aud că un copil a fost abuzat de părinții lui (indiferent dacă e băiat sau fată), rezerv printr-un lanț de agenții de turism care-mi aparțin, pe nume Querky-Travel, cursa pentru copil și părinți, care firește că nu știu nimic despre «norocul» lor. Așadar prezint călătoria ca pe un câștig la loterie. Asta funcționează în puține cazuri; majoritatea reacționează neîncrezători dacă cineva vrea să le dăruiască ceva, motiv pentru care rata mea de succes e neglijabilă.

O singură dată, în cazul unei familii germane, m-a ajutat totuși întâmplarea.”

Martin se opri. Derulă înapoi și apoi iar înainte, dar nu mai găsi alte indicii despre cum trebuia înțeleasă acea propoziție.

— De ce v-ați oprit? întrebă Elena. Scrie acolo ceva despre soția și fiul dumneavoastră?

— Din păcate nu, șopti Martin.

Sau din fericire.

Își drese vocea și citi în continuare:

„Între timp, pare să se fi vorbit pe Easyexit că există o agenție de turism care organizează ultimul drum pentru oameni care n-au meritat mai mult. Motiv pentru care Iustin Lamar a luat legătura cu mine. Tatăl tău vitreg pare să nu te placă foarte mult, am dreptate? El a preluat costurile pentru călătoria voastră. Și a adăugat un bonus pe deasupra, dacă nu-mi desfășor programul normal cu tine, ci te las să suferi pentru faptele tale. Ceea ce eu pot face fără probleme aici, pe Sultan, unde există galeria albastră și spații propice.

Dar să nu ne înțelegem greșit, Naomi.

Nu ți-am amestecat niciodată o tenie în mâncare. Și ceea ce ai considerat a fi ploșnițe erau gândaci inofensivi. N-am vrut să te otrăvesc fizic. Ci mintal. Așa cum o făcea și mama mea cu mine, nelovindu-mă, fără măcar să introducă în mine niciun obiect. Totuși, m-a infectat cu un virus care m-a mâncat pe interior. La fel cum Anouk, căreia i-am fost mamă în ultimele săptămâni, o să fie mereu mâncată pe interior de ceea ce i-ai făcut. Și acum o să recunoști.”

Ridică privirea din ecran. Elena se holba la el cu gura deschisă.

— Anouk a fost…

Acum se închide cercul. Acum nebunia capătă sens.

Martin aprobă energic din cap și sări la finalul textului. La confesiunea lui Naomi.

Capitolul 65

Cea mai mare frică a Juliei era să-și fi pierdut mințile. Sau, mai rău, doar să viseze că Lisa îi deschisese ușa de la balcon și că acum stătea în fața ei. Să se fi trezit imediat în cabina lui Daniel, încă sedată de la medicamentele pe care el o forțase să le ia, și dacă fiica ei ar fi dispărut pentru a doua oară, durerea pe care ar fi simțit-o la trezire ar fi fost într-un final prea greu de suportat. De asta era sigură.

La înmormântarea mamei ei, preotul spusese că părinții vor muri abia când copiii nu se vor mai gândi la ei. Uitase să menționeze cealaltă variantă, în care părinții mureau pe interior, când nu le mai rămânea nimic în afară de gândul la copiii lor.

Oricum, Lisa părea să fie orice altceva decât o iluzie. Și dacă era așa, atunci Fata Morgana care-i cerea să intre în cabină și să se așeze în fotoliul de lângă pat era uimitor de reală.

— În sfârșit ești aici. Am așteptat deja întreaga zi.

Lisa purta o rochie neagră cu corset și stătea la ceva distanță de televizor, chiar acolo unde se ghemuise femeia de serviciu cu gura sângerând. Acea imagine îi inoculase mult mai puțină frică decât cea a fiicei ei acum. Lisa arăta de parcă s-ar fi machiat pe întuneric în timpul valurilor puternice. Creionul kajal scurs și rimelul dat într-un strat mult prea gros îi mutilau chipul palid. În mână ținea o șurubelniță lungă.

Julia își privi fiica precum o fantomă, ceea ce în fond și era, și scoase doar un singur cuvânt:

— Cum?

Cum de ești încă în viață?

Cum de mi-ai făcut asta?

Pe chipul Lisei apăru accidental un zâmbet.

— Cum, nu știi?

Vocea ei era rece. Tăioasă. Se potrivea cu aspectul ei.

— Tu ai stricat-o, spuse ea.

— Ce, iubito. Ce am stricat?

Lisa o instigă:

— A fost al meu. Eu l-am avut prima.

El? Despre cine vorbea?

— Îmi… îmi pare rău, nu înțeleg ce…

Fiica ei îi întrerupse bâlbâiala disperată și strigă:

— La noi a fost iubire. Dar tu… tu doar voiai să-l FUȚI pe Tom.

— Tom?

Julia rămase blocată. Cu gura deschisă. Și se simți că o poate opri.

— Nu fă pe proasta. A fost primul pentru mine.

Lisa se apucă între picioare cu un gest vulgar.

— M-a dezvirginat, mami. Am vrut să rămânem pentru totdeauna împreună. Dar apoi ai apărut tu.

— Tom?

Tom Schiwy?

— Nu ți-a ajuns să-mi iei tatăl? Trebuia să-mi furi și iubirea vieții mele?

— Profesorul tău… bărbatul cu care am avut o aventură, Tom Schiwy te-a…?

…abuzat?

Lisa făcu un pas înainte. Julia văzu în oglindă că ghetele ei nu erau legate. Șireturile erau dezlegate.

— Ne-am iubit. O, da. Voiam să ne căsătorim. Mi-a spus că sunt mult mai matură decât toate celelalte.

— Dar, scumpo, micuțo…

Julia voi să se ridice din fotoliu, dar Lisa o amenință cu șurubelnița să se așeze la loc.

— Nu-mi povesti că n-ar fi vina ta. Am văzut exact cum te-ai vândut. Ca o târfă ieftină te-ai dus la ședința cu părinții, ca să i te agăți de gât. Ți-ar fi plăcut mai degrabă să mergi în lenjerie la școală, nu?

O examină cu dispreț pe Julia și arătă mai întâi spre chiloții, apoi spre sutienul ei.

— La naiba, știi de fapt cât de nefericită am fost?

Lisa își suflă o șuviță de păr de pe frunte.

— Nu te-ai prins că nu mai puteam să mănânc nimic? Că purtam doar haine negre? Și chiuleam de la școală cu noii mei prieteni? Nu, nu te-ai prins. Aveai ochi și urechi doar pentru Tom al tău.

Te înșeli. O, Dumnezeule, iubito. Te înșeli.

— Ascultă-mă, Lisa, o întrerupse Julia. Îți înțeleg furia. Dar ceea ce a făcut profesorul tău cu tine…

— Nu mă prosti cu justificările tale. Querky a spus că mă vei îmbrobodi.

Querky?

— Un moment, credeam că el ar fi prietenul tău.

De data asta, Lisei îi reuși un râset sincer. Derizoriu și batjocoritor.

— Querky e o ea. Da, ce te uiți așa, mami? Nici eu n-am știut. Am cunoscut-o pe internet. Pe un forum pentru sinucidere.

— Dumnezeule, Lisa…

— La naiba, am vrut să-mi iau viața când Tom a încheiat-o cu mine, din cauza ta.

La această confesiune, Juliei îi dădură lacrimile.

— Îmi pare atât de rău, n-am știut…

— Dar Querky mi-a deschis ochii.

Lisa împunse cu șurubelnița în direcția Juliei.

— Nu eu trebuie să fiu pedepsită, ci tu.

— Și din cauza asta ți-ai înscenat sinuciderea?

Să mă sperii în halul ăsta?

— Trebuia să simți pe propria piele ce a trebuit eu să îndur. Ce înseamnă să pierzi ce ți-e mai drag pe lume.

Lisa rânji mulțumită de sine.

— Asta era prima parte a planului meu. L-am elaborat împreună cu Querky. O, frate, femeia e atât de cool. Lucrează aici pe navă. Mi-a atârnat o uniformă de cameristă în dulap și mi-a programat cartela în așa fel încât să

mă pot mișca în voie oriunde pe navă, chiar și pe puntea echipajului, unde am stat ascunsă noaptea trecută.

De aceea a văzut-o bărbatul acela, Martin Schwartz, acolo jos, își aminti Julia. Garantat, pe când, în toată nebunia asta, Lisa căuta o ascunzătoare.

— Frate, Querky chiar s-a gândit la toate. Chiar și costurile călătoriei și le-a însușit, ca să te putem ademeni la bord.

Dumnezeule din ceruri!

Julia nu mai suporta să stea jos, în ciuda gesturilor amenințătoare ale Lisei. Se ridică și făcu un pas înspre fiica ei, care ținea acum șurubelnița ascuțită ca pe un pumnal.

— Ce ai de gând? întrebă ea și privi neclintită chipul Lisei.

Fără frică, fiica ei o privea fix în ochi.

— Asta urmează să vezi, mami.

Zâmbi strâmb.

— Asta urmează să vezi.

Capitolul 66

Ultima confesiune a lui Naomi Lamar era alcătuită doar din patru fraze:

„Cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea a fost să-mi silesc fiica să facă sex cu bărbați adulți.”

Martin auzi cum Elena răsufla rapid.

„Nu există nicio scuză pentru ceea ce am făcut,” – citi el în continuare – „nici măcar faptul că, la momentul respectiv, când a început, am consumat droguri tari, care mi-au ruinat psihicul și așa labil. Și nici că am încetat cu asta când unul dintre grupurile de bărbați căruia i-am lăsat-o a devenit atât de violent, încât probabil va purta leziuni fizice permanente. Îmi merit moartea.”

— Dumnezeule mare, de acolo rănile lui Anouk! mormăi Elena, după ce reciti ultima frază.

Martin încuviință. Crezuseră că violatorul s-ar fi aflat încă la bord. Dar Anouk fusese abuzată dinaintea plecării – la inițiativa mamei ei! Rănile nu-i fuseseră provocate pe navă, ci venise cu ele de acasă.

— Acum totul are un sens, șopti Martin.

O privi în ochi pe Elena. Irascibilitatea îi creștea. Și înțelese de ce Anouk o împinsese pe mama ei.

Nu, nu pe mama ei. Pe violatoarea ei!

Nu o scrisese în mod direct, dar toate semnele arătau că Shahla nu voia s-o răpească, ci s-o elibereze pe Anouk de mama ei. Probabil ar fi găsit o tabără pe puntea inferioară, nu foarte departe de galeria albastră, într-un loc în care Anouk s-ar fi putut mișca în voie în ultimele aproape două luni. Încă nu înțelegea ce căutau Anouk și Shahla în acea noapte, când căpitanul le descoperise, pe coridorul din apropierea „cuibului", acolo unde le fotografiase Gerlinde. În schimb, acum era complet clar de ce Anouk nu voise să scoată niciun cuvânt în tot acest răstimp, deși știa exact cine o răpise și unde se afla mama ei. De aceea avea nevoie de lampa cu lumină UV, ca să găsească cu ajutorul marcajelor invizibile, chiar și fără cameristă, drumul spre Naomi. Ca s-o tortureze, s-o observe, să se bucure pur și simplu de suferința ei.

Sau ca s-o omoare, așa cum o făcuse într-un final.

— Trebuie să-l informăm pe Daniel, spuse Elena și se întinse spre mobilul de pe masă al lui Martin.

Tocmai îl ținea în mână când începu să vibreze.

Capitolul 67

Martin acceptă apelul printr-o apăsare pe ecranul telefonului și imaginea lui Stalin dispăru de pe ecran.

— Diesel? întrebă el.

— Poți să-mi spui și Edward Snowden.

Degetul lui Martin deja plutea peste tasta digitală cu care apelul s-ar fi încheiat.

— Fii atent, nu pot acum. Aici tocmai s-a dezlănțuit iadul, și…

— I-am spart contul de Facebook al Lisei, îl întrerupse Diesel impasibil.

Martin nu irosi timp întrebându-l cum reușise asta. Știa că în cercul de prieteni ai redactorului-șef nu se numărau doar tatuatori și piromani, ci și numeroși tehnicieni ciudați care-l aprovizionau cu cele mai noi versiuni piratate de jocuri video.

— Și?

— Și m-am lovit aici de un schimb de replici interesant cu un bărbat pe nume Tom Schiwy.

— Cine-i ăla? voi Martin să știe.

Îl trecuse pe difuzor, pentru ca Elena să poată auzi și ea.

— Profesorul ei. Aparent a avut o relație cu el.

Doctorița își încreți fruntea. Jumătatea desfigurată a feței rămase totuși nemișcată.

— Nu cumva Lisa abia a împlinit cincisprezece ani? întrebă Martin.

— Exact. Dar toată tărășenia asta devine și mai interesantă! Profesorul ăsta a avut de-a face și cu mama ei.

Martin și Elena își aruncară priviri mirate.

— Cu Julia Stiller? întrebă Martin.

— Câte alte mame mai are?

Diesel părea că mestecă o gumă, pentru că un plescăit neplăcut îi acompania cuvintele.

— Și acum vine bomba. Stai jos?

— Ce?

— Filmarea, pe care trebuia s-o caut pe isharerumors…

— E reală?

Martin se uita fix la telefon, de parcă ar fi putut extrage din priviri răspunsul de la el.

— Da. Așa arată. Ai voie să ghicești de trei ori cine e bărbatul de acolo.

Martin ezită. Abia se încumeta să spună cu voce tare ce bănuia.

— Cumva acest Schiwy?

Diesel imită o fanfară de trompete și imediat mai lăsă o bombă să explodeze.

— Bingo. Lisa e îndrăgostită incurabil de nenorocitul ăsta. În ochii ei, mama ei e o târfă ieftină care i-a furat prințul visurilor ei. Ca să-l recâștige pe Tom, i-a oferit găinarului să se comporte și ea ca o târfă, dacă asta e ceea ce vrea. Și nenorocitul a acceptat imediat. S-a implicat cu micuța într-un joc

pervers de roluri, în care ea trebuia să fie o prostituată minoră de pe strada Forben și să urce la el în mașină.

— Și cum a ajuns filmarea pe rețea? întrebă Martin.

— Ține-te bine, că aici se îngroașă treaba: chiar Lisa l-a încărcat. Da, nu e nicio glumă. Și asta rezultă din schimbul de e-mailuri. Când Tom n-a vrut să se întoarcă la ea, în ciuda rolului de prostituată jucat, a avut o reacție impulsivă și l-a amenințat cu asta că-l deconspiră. Dar l-a lăsat rece pe nenorocitul ăsta, pentru că el nu se vedea pe înregistrare. Când au început să apară comentariile răutăcioase, Lisa și-a schimbat strategia și a încercat să-l șantajeze pe nenorocit cu sinuciderea ei. Cu puțin înainte de îmbarcarea pe croazieră, i-a trimis lui Tom un ultim e-mail, în care amenința că se va arunca în mare dacă nu s-ar întoarce la ea. Aparent lui Schiwy i s-a făcut frică. Mai departe, ea i-a trimis Juliei un e-mail cu filmarea, probabil pentru a o atenționa. Totuși, nu voia să fie de vină pentru moartea ei. Dar, dacă mă întrebi pe mine, asta nu schimbă situația.

Diesel își coborî vocea, de parcă n-ar fi stat singur în biroul lui, și spuse conspirativ:

— Dacă știi vreun bărbat pe care nu-l deranjează să-i fie atinse organele genitale, poate ar trebui să-l trimiți cu o șurubelniță electrică acasă la Schiwy. Doar așa, o propunere.

Martin observă cum Elena trase telefonul de pe masă mai aproape de ea.

— Și sunteți sigur sută la sută? întrebă ea.

— Cine mai e acolo cu tine? voi Diesel să știe. Sună ca un dragon care-și pierde vocea.

— Sunt Elena Beck, doctorița care o tratează pe Anouk Lamar.

Elena vorbi cât de clar putu.

— Ascultați, este extrem de important să-mi răspundeți la întrebare: cât de reală e povestea asta cu profesorul Lisei?

— La fel de reală ca pastila de a doua zi și prezervativul folosite împreună, drăguțo.

Doctorița sări de pe scaun. Orice extenuare părea că se evaporase.

— Trebuie să mergem, spuse ea agitat și gesticulă.

Martin se ridică și el.

— Încotro?

— La Julia Stiller. Trebuie s-o căutăm.

El scutură din cap.

— La ce bun? Ca să-i spunem că nu e doar moartă, ci că, înainte de asta, a fost obligată să facă sex cu profesorul ei?

Elena îl privi de parcă ar fi fost greu de cap.

— Gândiți-vă, Martin. Înainte de a dispărea, o fiică a fost abuzată. De ce vă aduce aminte?

De Shahla!

Și de faptul că mereu au fost vizate mamele.

Julia!

Oare, cât încă mai era în viață, Shahla îi întinsese o capcană mortală, care tocmai s-a închis?

Martin îi închise lui Diesel, fără să-și ia la revedere de la el. În timp ce se repezea în urma Elenei, mai încercă încă o dată să ia legătura cu Bonhoeffer.

Capitolul 68

Lisa transpira.

O adiere proaspătă intra pe ușa deschisă a balconului, dar fiica ei arăta de parcă stătea în lumina unor faruri. Corpul îi reacționa la flacăra nebuniei, care mocnea adânc în ea. Transpirația îi curgea într-un fir subțire pe obraz și se aduna deasupra gulerului tricoului.

— Am încercat să-l recuceresc pe Tom, îi explică mamei sale. L-am sunat, i-am trimis e-mailuri, l-am bombardat pe Facebook și WhatsApp. Când n-a mai vrut să mă vadă în fiecare zi, m-am dus chiar și la cursurile lui cu elevii. Doar o dată l-am mai atras în pat.

Zâmbetul distant al Lisei de la final o zgudui pe Julia la fel de mult ca și conținutul frazei.

— Vorbești de vremea în care eu… aveam o relație cu Tom?

Zâmbetul fiicei ei cedă unei expresii împietrite.

— Dar nu mai însemna nimic pentru Tom. A spus că deși e mai bun sexul cu mine, doar cu tine își poate imagina o relație.

Dumnezeule mare. Julia închise ochii pentru un timp.

Sinuciderea falsificată a Lisei. Reînvierea. Ura din vocea ei.

Nu era sigură cât mai era în stare să îndure. Julia privi mâna fiicei ei, care ținea șurubelnița strâns, observă pe metalul argintiu reflexiile luminii de la soarele coborât deasupra apei, apunând lent, și o întrebă pe Lisa cu vocea scăzută:

— Ce vrei să faci acum, iubito?

— Să-l aduc pe Tom înapoi.

Lisa îi scuipă sugestiv cuvintele la picioarele-i goale. Din acest moment, Julia începu să aibă îndoieli cu cine tocmai discuta.

Fetița din fața ei, cu privirea agitată și colțurile gurii tremurânde, nu mai era fiica sa. Lisa era în adevăratul sens al cuvântului pierdută.

Julia citise cândva că grijile din dragoste însoțite de jelire puteau declanșa cele mai grave răni sufletești. Evident și pentru cele care nu se vor vindeca de la sine.

— Lisa, dacă e cineva de vină pentru durerea ta, atunci acela e Tom. Niciodată n-a…

— Bla, bla, bla… Nu mai povesti rahaturi. Acum vrei să i-o arunci în cârcă, nu?

Julia ar fi preferat să strige „Nu!”, iar pe nenorocit, dacă ar fi fost în preajma ei, să-l prindă dintre picioare și să-l arunce peste bord, dar cum Tom Schiwy era atât de departe ca orice gând lucid de Lisa, doar scutură din cap.

— Nu, nu e doar vina lui, spuse ea reconciliant.

Nu era psiholog, dar știa că în fiica ei se rupsese ceva care nu se va lăsa cusut cu logică.

— Atunci recunoști că ai meritat planul meu? întrebă Lisa triumfătoare.

— Care plan?

— Cel pe care l-am elaborat împreună cu Querky.

Un nor întunecat acoperi privirea Lisei. Părea că tocmai îi trecuse prin minte un gând neplăcut.

— Ai furat biletul din seif? întrebă ea amenințător.

— Ce?

Julia nu înțelegea o iotă. Din gura fiicei ei ar fi putut la fel de bine să iasă un fluierat.

— Despre ce vorbești?

Lisa gesticulă, de parcă ceea ce tocmai spusese n-ar mai fi avut oricum nicio însemnătate.

— I-am povestit lui Querky că m-ai silit să fac trotuarul, râse ea mizer.

Bum.

Încă o grenadă a nebuniei, pe care fiica ei o aruncase în direcția sa. Și țintea din ce în ce mai bine.

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, cum așa? întrebă Julia.

— Pentru că altfel nu m-ar fi ajutat. Se ocupa doar de copii violați și abuzați. De aia i-am fabulat ceva lui Querky. I-am trimis filmarea ca dovadă că trebuia să fac sex cu bărbați străini împotriva voinței mele.

Julia clipi. În fracțiunile de secundă în care ochii i se închiseseră, apărură frânturi de amintiri în care vedea ceafa fiicei ei îngropată în poala unui bărbat gemând, care acum avea un nume: Tom!

— Filmarea în care i-am făcut pe plac ca să-ți joc rolul.

— Al meu?

— De târfă.

În fața ochilor minții, Julia o zări pe Lisa cum ia banii.

OK. Stop. Suficient. Așa nu mai putea continua.

Făcu un pas înspre Lisa. O mai despărțeau doar două lungimi de braț de fiica ei.

— Uită-te la mine, Lisa. Știu că am greșit. Nu am fost acolo pentru tine când tatăl tău ne-a părăsit. Nu m-am ocupat îndeajuns de tine când ai ajuns la pubertate. Și da, am avut o relație cu profesorul tău. Dar am încheiat-o.

— Minți.

Lisa îi arătă degetul mijlociu.

— Nu. Ăsta e adevărul, micuțo. Fără să știu ce a fost între voi…

— Este. Ce ESTE între noi!

— Prea bine, prea bine, prea bine!

Julia ridică împăciutoare ambele mâini.

— Fără să știu ce este între voi, am observat că Tom…

— Nu-i mai lua numele în gură!

— …nu e potrivit pentru mine.

— Ha! scuipă Lisa disprețuitor în direcția ei.

Transpirația i se scurgea acum și de pe sprâncene.

— Deci te consideri superioară? A fost doar un produs de unică folosință pentru tine?

Julia închise ochii. Asta nu ajută la nimic. La fel de bine ar fi putut ruga marea să nu mai murmure. Deveni furioasă. Nu pe Lisa, care aparent nu mai era stăpâna propriilor gânduri și avea nevoie disperată să ajungă pe mâinile unui specialist. Ci pe Tom, care abuzase de poziția lui de profesor, tulburase sufletul fragil al unei adolescente aflate la pubertate și o trădase și

pe ea. Furia ei dezlănțuită o cuprinse atât de repede, încât nu-și mai putu controla cuvintele.

— Ei bine, da. Eu sunt de vină! strigă la Lisa. Eu ți l-am furat pe Tom. Am meritat să-mi induci cele mai groaznice frici din viața mea. Dar toate astea nu ți-l vor aduce pe nenorocitul ăla dezgustător înapoi, care doar te folosește…

— Haaaaahaaaaaaaa…

Scoțând niște sunete care aminteau de strigătele începutului de război, Lisa sări ca o nebună, cu șurubelnița în față.

Și împunse.

Capitolul 69

— Vă rog, vă implor. Poate încă nu e prea târziu.

Bonhoeffer își împreună mâinile, de parcă Tiago ar fi fost un zeu pe care-l ruga să-i asculte rugăciunile.

— Dacă e așa cum a scris Lisa aici, atunci fata se mai află încă pe navă. Posibil ca, fix în această secundă, să fie pe punctul de a-și pune în aplicare ultima parte a planului.

Tiago, care de douăzeci de minute nu se lăsa înduplecat, își scărpină claia deasă și scutură din cap resemnat.

— Aproape am murit deja o dată. Intuiția îmi spune că, dacă vă las acum să plecați, sunt terminat definitiv.

Căpitanul lovi furios cu podul palmei pe birou, la care încă mai era obligat să stea.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce vreți de la mine? Să mă țineți aici pe loc până intrăm în New York?

— Nu.

Tiago îl privea fix pe Bonhoeffer, de parcă tocmai îi venise o idee.

— Sunați la paza de coastă a Statelor Unite. La poliția de frontieră sau la FBI. Mi-e indiferent. Vreau să vorbesc cu ei și să le prezint lor situația mea.

Bonhoeffer îl privea stupefiat.

— Asta vreți? Fix asta v-a trecut prin cap?

Tiago încuviință. Privirea lui era vinovată.

— Mi-e frică. Când mi-e frică, nu pot gândi limpede.

Bonhoeffer oftă. Gura îi era uscată. Vorbise atât de mult, încât își putea simți respirația urât mirositoare.

— OK, bine. Asta e înțelegerea, Tiago. Mă lăsați să dau două apeluri. Cu unul opresc nava. Cu al doilea încerc să iau legătura cu Julia Stiller. Când termin cu asta, informăm amândoi autoritățile și apoi îmi dați în sfârșit blestemata de armă. E bine așa?

— Să zicem, spuse Tiago și arătă spre telefonul lui Bonhoeffer. Dar deja am ezitat prea mult o dată.

Bonhoeffer încuviință și apucă receptorul.

— Rugați-vă la Dumnezeu să n-o repetați!

Capitolul 70

Martin năvăli pe ușă. Alergase. O lăsase pe Elena în urmă în goana lui afară din Hell’s Kitchen, prin zona de staff și în sus, pe cele șase scări de pe puntea A până în al cincilea etaj al pasagerilor de pe gigantul oceanelor.

Se ciocnise de femei, sărise peste copii, lovise platoul comandat prin serviciul de cameră din mâna unui chelner și-l obligase să-i predea cartela lui universală. Și totuși ajunsese prea târziu.

Așa crezu, mai ales când o văzu pe Lisa sărind cu o șurubelniță în mână asupra mamei ei, care, din nu se știe ce motiv, era dezbrăcată, sau cel puțin sumar îmbrăcată. Dar apoi Lisa alunecă, își agăță șireturile ghetei de un picior al patului, ceea ce-i dădu timp Juliei să se retragă pe balcon, unde fiica ei căzu peste ea.

— Hei, Lisa, urlă Martin cu ultima suflare.

Ea nu băgase de seamă când ușa se deschisese. Dar reacționă la numele ei. Se întoarse încet către el.

Telefonul de pe noptieră sună, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

— Cine sunteți? întrebă Lisa, nescăpând-o pe mama ei din ochi.

Vântul îi aducea părul în față ca pe o glugă.

Martin îi văzu privirea sticloasă și analiză situația dintr-o privire. Lisa Stiller era pe mod alpha, o stare în care mai reacționa doar la stimuli externi foarte puternici. Vocea rațiunii nu mai răspundea, nici abilitatea de a distinge dreptatea și nedreptatea.

Probabil suferea de o tulburare disociativă. Dacă Diesel avea dreptate și profesorul o exploatase sexual și o abuzase, această experiență negativă pătrunse ca un chibrit aprins în sufletului ei și acolo declanșase un incendiu.

Evident, aruncase vina pe mama ei pentru chinurile psihice incontestabile pe care le suferea. Timp de săptămâni, poate chiar luni, o conturase pe Julia drept inamic. Martin știa că oricare argumente ar fi folosit n-ar fi putut-o opri atât de repede din a-și continua planul. Și garantat nu cu adevărul. Așa că o minți și spuse:

— Sunt un prieten al lui Querky.

Am nimerit!

Își amintise numele sub care Shahla păstrase legătura cu potențialii clienți pe Easyexit. Bănuiala Elenei se adeverea. Și între Lisa și Shahla existase o legătură. Și prezentându-se drept complicele lui Querky, îi câștigase Lisei atenția. Însă și pe cea a mamei ei, care se holba la el cu ochii larg deschiși și tocmai vru să deschidă gura, dar, din fericire, îi surprinse bine căutătura că ar fi mai bine să nu se amestece acum.

— Querky nu are prieteni, spuse Lisa, ceva cam destabilizată.

— Ba da, are. Eu sunt asistentul ei.

— Mințiți.

— Nu. Vin în numele ei. Spune că ar trebui să te oprești.

— Bullshit.

— Nu, serios. Planul e oprit.

— A, da, așa e? Și de ce nu vine ea personal să mi-o spună?

— Pentru că ea…

Primul impuls al lui Martin fusese să-i spună adevărul.

Pentru că e moartă.

Dar asta ar fi putut provoca cea mai rea dintre toate reacţiile. Căutând după răspunsul potrivit, continuă:

— Momentan e…

— Aici. Sunt aici.

Speriat, Martin se întoarse. Elena stătea în tocul ușii de la cabină, cu respirația tăiată la fel ca el.

— Tu? o auzi Martin pe Lisa întrebând în spatele lui.

Se întoarse iar către fată.

— Tu ești Querky?

— Da, spuse Elena. Ne-am cunoscut pe Easyexit.

— Vocea ta e complet diferită.

— Pentru că am avut un accident, spuse Elena și indică spre fața ei desfigurată. Va dura un timp până îmi voi recăpăta glasul.

Se strecură pe lângă Martin.

— Am o veste de la Tom pentru tine.

— De la prietenul meu?

Mina ei se lumină.

— Spune că vrea să fie iar împreună cu tine.

— Zău?

— Da. Cu condiția să nu-i faci nimic mamei tale.

Neîncrederea sclipi în ochii Lisei. Cu asta Elena întinse coarda prea mult.

— Nu ești Querky.

— Hei, Lisa, gândește-te. De unde altundeva să știu despre Tom și filmare, dacă nu tu mi le-ai trimis pe e-mail?

— Nu, minți. Pariez că nu-mi știi numele de utilizator.

— Numele…

Vocea Elenei începu să cedeze. Înghiți. Nu doar Martin vedea semnele vizibile ale nesiguranței ei.

— Spune-mi cu care nickname sunt înregistrată pe Easyexit.

— Tu ești…

Elena se întoarse spre Martin în căutarea ajutorului.

— Nickname-ul tău este…

Pete roșii se întindeau pe partea nerănită a chipului ei.

— Uită, spuse Lisa disprețuitor. Nu ești Querky. Și Tom nu mai vrea să știe nimic de mine. Nu ai niciun mesaj de la el.

Mâna i se strânse iar în jurul șurubelniței.

— Las-o jos! spuse Martin la doar doi pași distanță de ea.

Îl privea furioasă.

— Crezi că nu am nicio șansă împotriva ta, nu?

— Dacă vrei să o ataci cu aia pe mama ta…

Martin scutură din cap.

Cu un minut mai devreme ar mai fi putut s-o rănească grav pe Julia, atât de tare încât poate ar fi fost în stare să-și arunce mama peste bord.

Dar acum putea să-i provoace Juliei doar o zgârietură, înainte ca Martin să-i smulgă șurubelnița din mână.

— Așadar, planul a eșuat, spuse Lisa ridicând din umeri.

Se întoarse către mama ei care plângea.

— Ah, fii fericită cu Tom, spuse ea și aruncă instrumentul peste bord.

Apoi se sprijini de balustradă, iar odată cu balustrada pe care o slăbise cu șurubelnița în orele în care o așteptase pe mama ei, se prăbuși în adâncuri, ca o ghilotină.

Capitolul 71

Două săptămâni mai târziu

Investigație internă

Berlin

Ventilatorul aparatului de aer condiționat, care în aceste zile era trecut pe funcția de încălzire, foșnea de parcă o frunză s-ar fi prins în el, ceea ce era ciudat dat fiind că sala de interogatoriu se afla la cel puțin doi kilometri de cel mai apropiat copac, într-un subsol securizat împotriva interferențelor externe. Cel mai probabil, cutia care zumzăia era aproape de a-și da duhul.

În fiecare moment, Martin se aștepta la o explozie puternică, înainte ca obiectul învechit de pe perete să-și dea obștescul sfârșit.

În ultimele ore în care fusese legat la detectorul de minciuni, instalația asigurase camera, mai mult sau mai puțin, cu aer cald, care, pe deasupra, mai și duhnea a cauciuc ars.

— Vrei să facem pauză? întrebă interlocutoarea și se lăsă pe spate în scaunul ei pivotant.

Îi fusese prezentată drept dr. Elizabeth Klein. Aparent, lucrase un timp îndelungat la Serviciul Federal de Informații și acolo își formase o reputație de expert în interogatorii, specializat pe criminali în serie psihopați. La prima vedere arăta însă mai degrabă ca mentorul unui curs spiritual al unui grup de dezvoltare personală ezoterică: întreaga vestimentație strălucea în toate tonurile imaginabile, de portocaliul puloverului tricotat de mână, până la pantalonii evazați, vaporoși.

— Nu, răspunse Martin și-și îndepărtă manșetele de la braț și piept. Nu facem pauză, ci încheiem.

Dr. Klein încuviință fără ezitare.

— Așadar, nu mai aveți nimic să ne spuneți?

— În afară de faptul că oricine îmi contrazice relatarea poate să mă pupe în fund?

Martin își atinse unul dintre colțurile gurii cu un deget, de parcă s-ar gândi.

— Nu.

Scutură din cap.

Dr. Klein își privi numeroasele brățări de pe încheietura dreaptă, o roti pe cea mai mare dintre ele și încuviință. Când se uită din nou la el, ochii ei aveau o privire înțelegătoare.

Te rog, fără milă. Nu pot face față milei acum.

Martin își drese vocea și întrebă dacă ar avea voie acum să se ridice. Dr. Klein oftă.

— Na, bine. Deși cercetările investigației interne sunt departe de a se fi terminat. Doar știți cât se prelungește atunci când un oficial este amestecat într-o omucidere.

Îi oferi aluzia unui zâmbet.

— Dar pot să spun de pe-acum că declarațiile dumneavoastră, în mare parte, confirmă informațiile pe care le-am obținut de la căpitan, doctoriță, acel…

Frunzări un dosar subțire din fața ei.

— …Tiago Álvarez și Gerlinde Dobkowitz.

— Foarte bine.

Martin își frecă mâinile reci.

— Și am putut convinge și tehnologia?

Arătă mai întâi către camera din tavan, apoi înspre notebookul dintre ei, pe care detectorul de minciuni transmitea funcțiile lui vitale din timpul declarației.

Interlocutoarea făcu un gest vag din mână.

— Conform poligrafului pare că spuneți adevărul. Până la…

Martin tresări din sprâncene.

— Până la ce?

Îl privi îndelung. Apoi scoase o batistă dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale unui element vestimentar, asupra căruia Martin nu mai era sigur dacă erau pantaloni evazați sau o rochie înfășurată strâmb.

Își suflă nasul, se ridică și merse la camera de supraveghere din care desprinse un cablu care ducea din peretele camerei direct în dispozitiv.

— Hai să discutăm în privat, domnule Schwartz.

Îl privea de sus, asemenea unui vultur care-și țintește prada. Martin o privi sceptic în timp ce ea se întoarse la masă.

— Aparatul nu a arătat nicio deviație marcantă, spuse ea. Multe, la care oricum nu ați fost de față, le-ați pus cap la cap din auzite, așa că în cazul ăsta o evaluare poligrafică ar fi oricum lipsită de sens. Totuși, într-un punct…

Întoarse notebookul în direcția lui.

— Aici începeți să transpirați, și pulsul vi se accelerează. La asta se adaugă diferite mici expresii faciale pe care le-am văzut chiar eu, fără cameră, care mi-au semnalat un neadevăr.

Arătă spre un segment al înregistrării în care oscilațiile arătau ca un EKG al unui om aproape de infarct.

— Ce am spus în momentul ăla? voi Martin să știe, deși avea o bănuială foarte clară.

— Ați spus că i-ați zis doctoriței Beck că în însemnările Shahlei Afridis nu ați citit nimic despre soarta fiului dumneavoastră.

Martin încuviință.

— A fost o minciună, corect?

Înghiți cu greu, dar nu spuse niciun cuvânt.

— Domnule Schwartz, răspunsul dumneavoastră nu schimbă cu nimic evaluarea. Din ce se vede, nu vă faceți vinovat de nimic în afară de absența nepermisă de la datorie. Mă interesează strict personal ce ați aflat despre Timmy și Nadia.

Ah, da? Așa e? De ce? Poate pentru senzațional?

Privi în ochii ei deschiși, binevoitori, și știa că nu jucase corect.

— Filmarea pe care v-a arătat-o Bonhoeffer. Pe care se vede cum s-au aruncat de la bord, insistă ea. Acum știți din ce cauză mai întâi se vede norul mare, apoi cel mic, corect?

Martin încuviință scurt. Aflase adevărul la trei zile după moartea Shahlei, după ce nava Sultan ancorase în New York și cei de la FBI preluaseră investigațiile. În acel moment, oamenii lui Bonhoeffer descoperiseră deja tabăra secretă din apropierea galeriei albastre, în care camerista o ținuse pe Anouk ascunsă în ultimele săptămâni și care fusese și refugiul Lisei, în noaptea în care-și înscenase sinuciderea. În camera goală, ca un container,

care înainte de dezafectarea instalației de debarasare fusese folosită ca spațiu de depozitare pentru metale reciclabile și alte materii prime, găsiseră o saltea, o cutie cu banane pe post de noptieră și o etajeră din metal înșurubată în perete, în care se aflau cărți, jocuri pentru copii, puzzle-uri, jucării de pluș și chiar un iPad cu numeroase filme salvate pe el, cărți digitale și jocuri video.

Pe lângă conținutul multimedia, tehnicienii FBI găsiseră în browser un link spre un cloud, pe care Shahla își salvase documentele personale. După ce reușiseră să decodeze parola, dădură peste o intrare de jurnal în care erau informații despre ziua morții lui Timmy și a Nadiei. Anchetatorii de la FBI îl lăsaseră pe Martin singur, într-o pauză de la interogatoriu, cu un extras din jurnal.

Ca și investigația internă derulată acum cu dr. Klein, și cei de la FBI ajunseseră repede la concluzia că, deși Schwartz era un martor important, nu era unul dintre vinovați și astfel avusese voie, la fel ca Julia și Lisa Stiller, să se întoarcă în Germania, cu condiția să rămână acolo disponibili pentru viitoare interogatorii. Fragmentul din jurnal fusese probabil un gest de concesie a investigatorului FBI pentru faptul că Martin Schwartz nu doar că le era coleg, ci și pentru că pe durata întregului interogatoriu se arătase foarte cooperant.

Preț de cinci minute, Martin citise iar și iar puținele paragrafe ale Shahlei, atât de des, până când se agățaseră ca scaieții de amintirile lui, așa încât astăzi putea reproduce pe de rost cuvintele întipărite în minte.

„Mă gândesc adesea dacă întâmplarea sau destinul m-a ajutat cu familia asta germană. Am vrut să duc lucrurile la bun sfârșit în timpul cinei, când am prins-o pe mamă în cabină cum tocmai se pângărea cu fiul ei. Stătea goală peste el și nu mai reușea să se dea jos de acolo destul de repede.

Asta a fost cu cinci ani în urmă, numele ei era Nadia Schwartz.”

Când Martin citi acel pasaj pentru prima oară, îi veni să râdă. O reacție paradoxală a rațiunii lui, care de fapt ar fi trebuit să-l facă să urle. Și-a amintit cum simțea că sângerează abundent, dar nasul îi rămăsese uscat, auzind în schimb un țiuit puternic în cap, care, de data asta, nu anunța migrene, ci se separase în două voci distincte. Una dintre ele, cea groasă, liniștită și plăcută, îi șoptea intim în ureche că n-ar trebui să creadă ceea ce citea. Că Shahla ar fi o mincinoasă. Cealaltă voce urla ascuțit și răgușit doar un singur cuvânt:

Prezervativul!

Îl făcuse pe Martin să-și amintească de acea zi de acum cinci ani, înainte de croazieră, înainte de ultima lui intervenție, când venise prea devreme acasă de la întâlnire. Nu aflase niciodată cine fusese amantul soției lui, cel care uitase prezervativul în patul conjugal.

Desfăcut, dar nefolosit.

Dar acum toate căpătaseră un nou înțeles, mai ales dacă se gândea cum a cunoscut-o pe Nadia. La urgențe, cu ochiul vânăt pe care i-l făcuse prietenul ei. Nu din gelozie, cum susținuse ea. Ci pentru că, de fapt, se apropiase prea mult de fiul lui.

Martin se văzu nevoit să-și amintească ultima discuție avută cu Timmy:

— *Nu vrei să vorbești despre asta?*

Ultima conversație dintre tată și fiu, în care nu fusese vorba în principal de cinciul de la mate, nici despre nevoia lui de somn neobișnuită și despre cum, de la o zi la alta, nu mai voia la tenis.

Semnele abuzului.

Ce-i răspunsese Timmy atunci?

— *E din vina ta. Pentru că ești plecat atât de des și cu mama…*

…cu mama, care în fiul ei mic vedea un partener de rezervă? Așa cum o făcuse și mama Shahlei?

Vocea groasă șopti că s-ar înșela, dar devenea din ce în ce mai stinsă.

Și după ce Martin vomită pentru a treia oară, nici vocea răgușită nu mai trebuia să urle atât de tare ca să-l convingă că nu exista niciun sens ca Shahla, cea care nu și-a putut imagina vreodată că vorbele ei îi vor ajunge chiar la el, să fi mințit în jurnalul său. În special că aceste rânduri scoteau la lumină întunericul, explicând cum se putea ca Nadia să fi căzut prima peste bord.

Și apoi Timmy!

Apoi Shahla scrisese:

„M-am oprit când am prins-o pe mamă cu fiul ei. Oarbă de furie, am apucat cel mai apropiat obiect, o veioză grea de birou, pe care i-am izbit-o femeii de cap. A rămas imediat inconștientă, posibil chiar moartă. Fiul ei a fugit în baie și s-a încuiat acolo. Ce trebuia să fac? Era o situație ambiguă. Dacă nu îmi pierdeam mințile, aș fi putut pune în aplicare pedeapsa mult mai curat cu altă ocazie. Dar așa, am fost silită să mă debarasez imediat de corpul mamei. Din fericire, în acea noapte au domnit vremea rea și valurile înalte. În afară de asta, compania de transport n-ar fi avut niciun interes să vrea să dovedească o faptă violentă printr-o analiză a filmării. Sinuciderea este pentru imaginea societății de croaziere o variantă mai bună decât prezența unui criminal în serie la bord, motiv pentru care n-am mai ezitat și am aruncat-o pe doamna Schwartz peste bord. Din păcate, fiul ei a părăsit între timp baia și m-a observat acționând. Când a văzut cum mama lui a căzut peste balustradă, a alergat spre balcon, pe lângă mine, s-a cățărat pe balustradă… și a sărit după ea.”

Mai întâi norul mare.

Apoi cel mic.

Aici, în camera de interogatoriu, lui Martin îi era greu să nu cedeze unei crize de plâns ca atunci când, la citirea extrasului din jurnalul Shahlei, devenise conștient pentru prima oară de înțelesul întreg al relatărilor Shahlei.

Timmy și-a iubit mama. În pofida tuturor.

Așa cum soția bătută împiedică poliția să-i aresteze soțul abuziv, tot așa erau iubirea lui Timmy pentru mama lui și frica de a o pierde, cu atât mai mari și mai puternice decât dezgustul față de ulterioarele abuzuri.

Lui Martin îi dădură totuși lacrimile, ceea ce dr. Klein nu trecu cu vederea.

— Nu vreți să vorbiți despre asta? întrebă ea.

Să vorbesc despre ce? se întrebă el.

Că există mame care-și abuzează copiii? Și copii care, în ciuda celor întâmplate, își iubesc părinții?

Până la moarte.

— Lăsați-mă să ghicesc, spuse interlocutoarea. Adevărul pe care îl cunoașteți acum e atât de înfiorător, încât propria viață vă este indiferentă.

— Asta era de dinainte.

— Și ăsta era motivul?

— Motivul pentru ce?

— Să vă aruncați după Lisa.

Martin închise ochii.

Pentru un scurt moment simți iar impactul după douăzeci de metri căzuți în gol, în care-și rupsese piciorul. Elena îl legase cu un bandaj elastic, motiv pentru care acum șchiopăta.

Se simțise de parcă ar fi sărit într-o oală de gătit, doar că apa înspumată, care se închise deasupra capului său, arsese ca o mie de ace. Ace din gheață, care-i secătuiră orice forță din corp, de cum Atlanticul îl prinsese în ghearele lui.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Martin, și dacă ar mai fi fost legat la detectorul de minciuni, acesta ar fi confirmat că spunea adevărul.

Sărise pur și simplu, din reflex, fără să se gândească prea mult.

Pe Lisa o afectase mai rău. La impactul cu apa, își rupsese șoldul și își dislocase umărul drept. Din fericire; de aceea urlase ca din gură de șarpe când ieșise la suprafață. Întinderea plană a oceanului și circumstanțele norocoase, deoarece căpitanul deja oprise nava, făcuseră posibilă salvarea lor.

— Veți primi probabil un premiu, spuse dr. Klein.

— Sper că o medalie, măcar aia poate fi folosită ca suport de pahar, mormăi Martin. N-am făcut nimic.

În mintea lui gusta iar apa sărată din care înghițise litri pe care mai târziu îi regurgitase.

— Ați împins balustrada desprinsă în direcția Lisei, ca să se poată ține strâns de ea până au ajuns bărcile de salvare la voi.

Dr. Klein apucă mâna lui Martin și o strânse. Nu știa dacă acest gest îl stânjenea sau dacă ar fi trebuit să-l bucure.

— Nu știu dacă Lisa Stiller e atât de fericită în privința asta, spuse el și-și trase degetele înapoi.

Dacă Martin fusese bine informat, Anouk și Lisa se aflau deopotrivă în instituții psihiatrice; una în Manhattan, cealaltă la periferia Berlinului, unde și Julia Stiller primea ajutor profesionist ca să poată procesa trăirile groaznice. Martin spera că lumea medicală nu se va dezlănțui prea curând cu întrebări și pastile asupra copiiilor, dar nu toţi îi împărtășeau pasiunea pentru televizor și console gameboy, când venea vorba de eliberarea din lumea umbrelor și aparențelor a oamenilor traumatizați și bolnavi psihic.

— Am voie să plec? întrebă el și se ridică.

Dr. Klein încuviință. Scoase un mobil dintr-un buzunar.

— Da, sigur. Să vă chemăm o mașină?

Martin se forță să zâmbească nesuspicios și refuză, mulțumind.

Ce adresă ar trebui să-i spună șoferului de taxi? Pentru el nu mai existau destinații.

Capitolul 72

Patru săptămâni mai târziu

Acul vitezometrului dubei negre părea blocat la o sută patruzeci. S-ar fi putut spune că Kramer a activat pilotul automat, dar Martin știa că șeful intervenției considera astfel de instrumente „accesorii pentru pensionari”. În anii ’80 sigur făcuse glume pe seama servodirecției și a transmisiei automate, iar dacă s-ar fi dus vreodată la un protest, în mod clar ar fi fost împotriva obligativității purtării centurii de siguranță.

— Ce spui de o cafea? întrebă Martin când la marginea autostrăzii apăru pancarta informativă a popasului din Michendorf [1].

Conduceau mașina în care stătuse ultima oară în Westend, în fața vilei Pryga, și-și scosese un dinte din cauza căruia trebuia de mult să se fi dus la medic. Dentista simpatică de la urgențe îi lăsase chiar un mesaj îngrijorat în căsuța vocală, că n-ar avea voie să uite să înlocuiască lucrarea provizorie. Dar asta putea să mai aștepte. Durerile din maxilar erau suportabile, cu trei pastile de ibuprofen putea să doarmă bine, uneori chiar și pentru patru ore. Remediile pentru durere ajutau chiar și migrenele. La urma urmelor, atacurile care-l bântuiseră pe navă se răriseră de când renunțase mai devreme la pastilele PEP.

— Fără cafea. Suntem în întârziere, decise Kramer, deși mai aveau trei ore bune până la întâlnirea din parcarea de pe autostradă, aproape de Jena.

Martin căscă și-și răsuci încheietura spre exterior ca să-și poată vedea venele. Și tatuajul. Un trandafir cu optsprezece spini micuți. Un tatuaj din pușcăria rusească. Semnul că devenise major în închisoare. Și-l tatuase cu zece zile în urmă pentru acea intervenție. Voiau să se infiltreze într-o bandă

de rockeri croați, care voia să preia afacerea bodyguarzilor din Berlin. Cine controla ușile de la cluburi și discoteci controla și traficul de droguri. O afacere foarte competitivă, profitabilă. Banda croată plănuia, în următoarele săptămâni, să lichideze câțiva bodyguarzi, iar Martin trebuia să li se ofere ca asasin plătit.

— Nu arată prea proaspăt tatuajul? întrebă Kramer, care-și ținea privirea iar asupra străzii aproape goale, după ce, cu puțin timp înainte, aruncase o privire la trandafir.

— O să spun că l-am refăcut pentru a sărbători aniversarea acelei zile, răspunse Martin.

Căscă iar. Noaptea anterioară nu fusese una de patru ore. Mai degrabă de patru minute.

Trecură pe lângă popas și astfel pe lângă ocazia de a bea o cafea. Martin închise ochii și-și sprijini capul de geamul vibrând.

— Hei, trepizepiștepi-tepi, tupi, ipidiopitupilepi! îl auzi pe Kramer zicând brusc lângă el.

Se întoarse către el și văzu cum superiorul lui chicotea în bărbia-i dublă. Martin, care nu putea înțelege nimic din bolboroseala aia, îl întrebă pe Kramer dacă tocmai avea un infarct.

— Atunci mai bine mă lași pe mine să conduc.

— Prostii, mi-e bine. Așa vorbește fiică-mea acum.

Liderul intervenției râse cu acel râs al unui tată mândru.

— Sapilutpi, de exemplu, înseamnă Salut.

Activă semnalizarea pentru a depăși o tinichea ruginită care se afla pe banda din mijloc.

— Asta e păsărească, îi explică lui Martin, de parcă el ar fi interesat de limbajul secret ridicol pe care fiica lui Kramer îl concepuse.

— Toată vacanța de toamnă, Lottie l-a exersat împreună cu prietena ei și acum le scoate peri albi și profesorilor cu el. Totuși, principiul e foarte simplu. Vrei să-l știi?

Martin scutură din cap, ceea ce nu-l scuti de explicațiile lui Kramer.

— După fiecare silabă apare silaba pi. Trepizepiștepi-tepi, tupi, ipidiopitupilepi! Înseamnă: Trezește-te, tu, idiotule!

Kramer lovi râzând volanul, de parcă ar fi scos cea mai bună glumă a anului.

— Am înțeles, spuse Martin și mai adăugă un „nepinopiropicipitupilepi" după.

Kramer se opri din râs și privi fix în față.

Mobilul lui Martin suna. Numărul care-l apela nu aparținea niciunuia dintre contactele lui, dar totuși i se părea cunoscut, așa că acceptă convorbirea.

— Martin? începu Gerlinde Dobkowitz discuția cu vocea plină de reproș. Ce-i asta? Vreau să spun că sunt înțelegătoare că nu mi-ați făcut nicio cerere în căsătorie, deși încă sunt o partidă foarte reușită, dar să săriți așa, fără doar și poate, de la bord, și apoi nici măcar un singur apel, acum că sunteți uscat și iar pe mal, ăsta e tupeu.

Vru să-i spună că nu mai intenționa să aibă contact cu nimeni și nimic care-i amintea de Sultan și, astfel, de Timmy, și că din acest motiv avea să închidă imediat, dar iar nu-l lăsă să spună vreun cuvânt.

— Oricum ar fi, voiam doar să sun scurt ca să vă șoptesc că mi-am terminat romanul. Deja știți, Cruise-Killer.

— Frumos titlu, spuse Martin și căută iar o cale politicoasă de a încheia apelul.

— Da, nu-i așa? confirmă ea încrezătoare. Deși Puntea Bermudelor tot îmi sună mai bun. Dar, din câte se pare, a doua mea teorie cu o punte secretă și dispariția oamenilor nu s-a adeverit, deși încă n-am renunțat complet la căutarea unei intrări secrete. Totuși, niciun criminal în serie femeie, care se află în beciul unei nave, nu-i de neglijat, nu-i așa?

— Ați avut nasul bun, doamnă Dobkowitz, dar…

— Dacă v-ar face plăcere, vă trimit un exemplar. Sau vi-l aduc personal. Luna viitoare voi fi în Berlin.

— Părăsiți nava?

Asta chiar îl uimi pe Martin.

— Normal, ce credeați? Oricum, imediat ce-mi va fi apărut bestsellerul, m-ar fi azvârlit de pe ambarcațiune ca o trădătoare. În plus, mi-a cam ajuns aici. Nevoia mea de moarte și violență e satisfăcută. Dacă n-am grijă, în toată agitația mă dau singură de gol. La șaptezeci și opt plus cinci trebuie s-o iei mai ușor.

— Șaptezeci și opt plus cinci? întrebă Martin și clipi nervos.

Îl trecu un fior. Gerlinde chicoti în sinea ei.

— La vârsta mea nu numeri doar anii, ci și lunile, de preferat chiar și zilele, când plecarea rece-ți stă în față. Vreau să spun, nu e ca și cum râmele ar începe să plescăie când îmi împing căruciorul pe pajiște, dar…

Martin mormăi un la revedere și închise, înainte ca Gerlinde să-și poată termina propoziția.

— Hei, care-i treaba? voi Kramer să știe, privindu-l cu coada ochiului. Ești bine?

Nu, nu sunt.

Martin simți cum îi stătea gura deschisă, dar existau lucruri mai importante de făcut decât s-o închidă înapoi.

Observația lui Gerlinde despre vârsta ei îl deraiase. Duba neagră își ținea banda, dar în capul lui un gând deviase; un gând pe care voia neapărat să-l prindă din nou. Trebuia să-l prindă din nou. Ce spusese Diesel despre Anouk?

„La testul IQ din clasa a cincea, luase 135. (…) Și a câștigat locul al doilea la un concurs de memorare."

Șaptezeci și opt plus cinci.

Apilopi!

— Oprește! strigă la Kramer, care tocmai trecuse pe banda din dreapta. Lasă-mă să cobor.

— Aici?

— Imediat!

Martin trase de ușa pasagerului. Vântul glacial inundă interiorul. Îl auzi pe Kramer înjurând sălbatic, dar totuși mașina încetini, coti spre dreapta și se opri într-un final pe banda de staționare.

— Distrugi intervenția, strigă Kramer în urma lui când Martin sărise deja din dubă. Dacă acum iar te cari fără permisiune, atunci asta a fost, psihopatule.

Martin privi scurt în urmă și încuviință.

Alergă pe partea opusă a autostrăzii ca să găsească pe cineva care să-l aducă pe cel mai scurt drum înapoi la Berlin…

78+5

…ca să treacă în liniște prin memoria mobilului, în care undeva se afla ascuns adevărul…

1. Comună din landul Brandenburg, Germania (n.tr.).

Capitolul 73

Avu nevoie de patru ore până ajunse acasă. Treizeci de minute pentru transcrierea sesiunii cu Anouk, pe care o înregistrase cu smartphone-ul pe Sultan. Și după încă două ore, simți că se afla aproape de a desluși misterul.

Martin stătea într-un apartament prost aerisit dintr-un bloc vechi, la o masă de bucătărie care se clătina, de pe care mai întâi trebui să măture cu cotul spre podea un teanc de facturi neachitate, atenționări și reclame, pentru a-și face loc îndeajuns pentru munca lui.

În fața lui se aflau mobilul și două coli A4. Pe una dintre coli notase întrebările pe care i le pusese lui Anouk la a doua lui vizită în Hell's Kitchen. Pe cealaltă coală erau răspunsurile fetiței, atât cât și le putuse aminti, pentru că Anouk nu le spusese cu voce tare, ci le scrisese pe tableta grafică ce se afla acum în posesia celor de la FBI, ca și notebookul Shahlei și iPad-ul ei.

Pe coala din stânga, pagina cu întrebări, Martin notase următoarele:

1. Când am fost la tine cu dr. Beck în urmă cu mai bine de două ore, mi-ai spus un nume, Anouk. Poți să-ți mai amintești care era?

2. Ai cea mai mică idee unde te afli acum?

3. Câți ani ai?

Martin apucă mobilul și derulă iar la momentul respectiv. Avea deja din timpul înregistrării sentimentul că ceva era în neregulă cu comportamentul lui Anouk, chiar și dacă aceasta era traumatizată. Pe atunci, răspunsurile ei păreau să urmeze o logică obscură. Era de parcă ascultase un limbaj străin sau secret, necunoscut lui.

Ca păsăreasca.

Martin își mai ascultă o dată a treia întrebare.

— Câți ani ai?

Pe înregistrare auzi semnalul de participare la exercițiul de urgență, pe care îl ignorase atunci. Apoi dură aparent un timp până-și formulase a patra întrebare.

— Dumnezeule, cine ți-a făcut asta?

Martin își aminti cum descoperise cicatricile rotunde de la arsurile chiștoacelor de țigară pe burta lui Anouk. Acum deja știa că acestea îi fuseseră produse înainte de călătorie de către bărbații pe care Naomi îi lăsase singuri cu fiica ei. Pe atunci le legase de potențialul violator care încă se afla pe navă.

Întrebarea nr. 4 era, conform înregistrărilor, prima la care Anouk răspunse și asta doar pentru că i-a scris numele pe tableta grafică:

Martin.

Mai luă o dată pagina cu întrebări la mână.

4. Dumnezeule, cine ți-a făcut asta?

5. Doar știi că nu-s un om rău, nu?

Martin firește că n-o putea auzi pe înregistrare, dar și-o imagina pe Anouk în fața lui cum închide tensionată ochii și numără ceva pe degete. Și apoi scrie ceva, pe care mai întâi o confundase cu o problemă de aritmetică, apoi cu un indiciu legat de puntea ancorei: 11 + 3.

Șaptezeci și opt plus cinci, o auzi pe Gerlinde zicând.

Astfel îl adusese pe drumul care trebuie.

Martin apucă pagina cu întrebări. Sări la poziția a treia.

„Câți ani ai?”

Notă cu un creion al treilea răspuns al lui Anouk dedesubt:

„11 + 3”

Cu respirația tăiată se împinse de masa din bucătărie și se ridică atât de agitat, încât scaunul se răsturnă pe spate.

Asta e. Asta-i rezolvarea. Structura.

Martin știa că era pe punctul de a descifra un secret, despre a cărui existență își făcuse până atunci prea puține iluzii. Toată nebunia pe care o

trăise pe Sultan nu-i lăsase timp să examineze lucrurile. Înapoi pe țărm, tristețea care-l măcina în interior l-a făcut să nu mai vadă ce este esențial.

Adevărul!

Cârpa cu cloroform.

Oare de ce ajunsese în cabina Nadiei și a lui Timmy dacă destăinuirea Shahlei era adevărată?

Dacă doar „întâmplător” o prinsese camerista, cum de avea cloroform la ea?

Brusc, Martin vedea câteva lacune în toată povestea, neregulile pe care, în ura lui față de sine și față de destinul lui, nu le pusese la îndoială.

Apucă mobilul și căută numărul clinicii din New York în care Anouk fusese internată. Elena, care o însoțise pe fetiță în Manhattan, îl sunase de acolo. Trebuia doar să apese pe reapelare ca să-i facă legătura prin centrală. Deși se prezentă ca dr. Schwartz pentru a fi luat drept posibil coleg, dură un sfert de oră până să-l aibă pe fir pe competentul dr. Silva.

— Anouk nu e ceea ce credem, îi explică domnului în vârstă, care părea răcit.

— Ce vreți să spuneți cu asta? voi Silva să știe.

Martin se plimba în cerc prin bucătărie. Era prea agitat ca să stea locului.

— Nu e traumatizată, cel puțin nu în măsura în care lasă să se vadă.

— Nu e traumatizată?

Silva era contrariat.

— Fetița a fost mai întâi violată, apoi răpită.

Martin făcu o pauză pentru a-și ordona gândurile și să nu pară chiar el un pacient dezorientat, pe care colegul lui trebuia să-l trateze.

— Ați mai lucrat până acum cu copii supradotați, doctore? vru să știe de la medic. Știți ce se întâmplă când sunt substimulați. Tipologia aceea de copii inteligenți dezvoltă probleme comportamentale. Unii sunt tăcuți, alții nu mai mănâncă, se retrag în depresii, în schimb, alții devin gălăgioși, agresivi și din când în când chiar violenți. Față de străini sau față chiar de ei.

— Vă ascult în continuare, spuse dr. Silva când Martin făcu o scurtă pauză.

— Unde vreau să ajung: eu cred că Anouk s-a aflat într-un stres al substimulării timp de luni de zile. Firește că din cauza abuzului serios a fost grav traumatizată. Dar nu asta a amuțit-o sau a făcut-o să se zgârie.

— Ci? întrebă Silva.

— Spus pe șleau, Anouk s-a plictisit.

— Poftim?

— Încuiată pe o navă timp de câteva luni, mai întâi într-o închisoare fără geamuri, mai târziu într-o zonă de izolare, fără vreo posibilitate de a se desfășura adecvat. Chiar și oamenii sănătoși psihic îndură cu greu asta. Cum să se simtă atunci un copil hiperactiv și foarte inteligent? Zgârieturile au fost exprimarea absenței stimulării.

— Ce altceva mai indică acest lucru? întrebă Silva.

— Codul, răspunse Martin. Anouk n-a mai suportat lunga perioadă de acalmie și instrucțiunile Shahlei de a nu vorbi cu nimeni. De aceea a jucat un joc și a comunicat cu mine într-un limbaj secret. Un joc foarte inteligent. Codul lui Anouk e doar greu de descifrat. Trebuie să fii deja un maestru al memorării, așa ca ea, pentru a-l stăpâni.

— Și cum ar trebui să funcționeze limbajul ăsta secret?

Silva părea ușor deranjat. Martin putea să-l înțeleagă. Nu ar fi reacționat mai puțin neîncrezător dacă un presupus coleg de peste ocean l-ar fi sunat din senin și i-ar fi ținut o prelegere.

— V-ați dat și dumneavoastră seama deja că Anouk nu răspunde niciodată la primele trei întrebări? În niciuna dintre discuții? întrebă el.

Pauză. Când Silva vorbi din nou, păru uimit.

— Din păcate, nu-mi permit să discut rezultatele terapiei noastre cu cei din afară, spuse el într-un stil caracteristic, care nu lăsa loc de îndoială că Martin țintise unde trebuia.

Extaziat, îi explică psihiatrului teoria lui:

— Ăsta e sistemul lui Anouk. Răspunde cu o întârziere de trei. Concret, asta înseamnă că…

— Că abia după a patra întrebare răspunde la prima?

— Și după a cincea răspunde la a doua, și așa mai departe. Trebuie să permutați toate răspunsurile cu trei poziții față de întrebări.

Martin privi triumfător mai întâi la pagina cu întrebări, apoi la cea cu răspunsuri. Totul avea acum un sens mult mai clar. Dacă mutai primul răspuns a lui Anouk sub prima întrebare, al doilea răspuns sub a doua întrebare, și așa mai departe, rezultatul se citea așa:

1. Întrebare: Când am fost la tine cu dr. Beck, în urmă cu mai bine de două ore, mi-ai spus un nume, Anouk. Îți mai amintești care era?

1. Răspuns: Martin.

2. Întrebare: Ai cea mai mică idee unde te afli acum?

2. Răspuns: (Anouk desenează o navă.)

3. Întrebare: Câți ani ai?

3. Răspuns: 11 + 3

4. Întrebare: Dumnezeule, cine ți-a făcut asta?

4. Răspuns: Mama mea.

5. Întrebare: Doar știi că nu-s un om rău, nu?

5. Răspuns: ??? (Probabil o încuviințare aprobatoare.)

Totul era atât de explicit, atât de logic. Și ușor ca o joacă, dacă știai sistemul. Și totuși, când Martin ajunse în apelul cu Silva la a șasea întrebare, avu iar sentimentul de parcă ar fi trecut cu vederea ceva esențial.

— Asta e o informație foarte excepțională, stimate coleg, îl auzi pe psihiatru spunând.

Apoi urmară încă două propoziții pe care Martin deja nu le mai auzi.

Luă creionul și-și băgă partea cu guma de șters în gură.

Pusese nouă întrebări în acea ședință de terapie. La cinci dintre ele, Anouk răspunse prin sistemul ei. Dar cea de-a șasea rămăsese fără răspuns.

„Poți să-mi spui numele celui cu care ai fost în tot acest răstimp?”

Martin se așeză iar la masa din bucătărie și scrise nr. 6 pe pagina cu răspunsuri. Furnicături i se plimbară de pe ceafă în jos pe spate, până la coccis.

— Sunteți de acord cu mine în privința asta? îl auzi pe Silva zicând.

Confirmă, deși nu avea nicio idee care fusese întrebarea.

Întrebarea 6.

În prima lui amintire presupuse că Anouk nu mai scrisese nimic după „mama mea”. Dar acum nu mai era atât de sigur de asta.

Martin închise ochii și, în mintea lui, se întoarse la bordul navei detestate. Se afla iar în Hell’s Kitchen. Îi vorbea unei Anouk care-l privea epuizată:

„Există ceva ce aș putea să-ți aduc?”

Își aminti de alarma pentru exercițiul de urgență. De șapte ori scurt, o dată lung.

Și apoi își aduse aminte.

Cum Anouk mai apucă o ultimă dată tableta grafică.

„Poți să-mi spui numele celui cu care ai fost în tot acest răstimp?”

Și numele pe care îl scrisese pe ecran, înainte să-i întoarcă spatele și să-și bage degetul mare în gură.

Nu se poate.

Adevărul îl lovi ca o împunsătură de cuțit, care nu-l omorâse, dar îl făcu lent să sângereze.

— Alo, colegul? Mai sunteți acolo? spuse dr. Silva la câteva mii de kilometri distanță, dar Martin nu-l mai putea auzi de mult.

Lăsase telefonul pe masa din bucătărie ca să-și împacheteze lucrurile. Încă o călătorie îl aștepta. Trebuia să se grăbească. Irosise deja mult prea mult timp.

Capitolul 74

35 de ore mai târziu

Republica Dominicană

Casa spaniolă cu două etaje, de culoarea argilei se afla doar la o aruncătură de băț de terenurile de polo Casa de Campos, într-o fundătură cu palmieri de-o parte și de alta, având un acoperiș din țigle cafenii, care era întins ca un cozoroc peste intrare, unde era susținut de două coloane albe.

Abia dacă se distingea de celelalte case de vacanță îngrijite, care aparțineau aici aproape exclusiv străinilor, doar că era cu mult mai mică decât vilele celebrităților, care-și asiguraseră cele mai bune locații la doar cinci minute distanță de La Romana, chiar lângă plajă sau în jurul terenului de golf.

Era ora paisprezece, perioada cea mai toridă din zi. Niciun nor pe cer, care ar putea opri soarele din a mișca, la treizeci și șase de grade Celsius, aerul umed.

Martin coborî din mașina lui mică cu climatizare, pe care o închiriase la prânz din aeroport, și transpiră. Purta pantaloni scurți kaki și o cămașă albă din bumbac, cu o pereche de ochelari de soare întunecați, iar cu pielea lui albă ca varul arăta ca un turist obișnuit în prima săptămână de vacanță. Acum cu un păr scurt, își proteja capul cu o șapcă de modă veche.

Privi împrejur și trase de unul dintre nasturii de la piept ai cămășii. Nici douăzeci de secunde și deja i se lipea de piele ca o mănușă de cauciuc.

La ora asta nu exista niciun om cu mintea limpede care să părăsească de bunăvoie locuința climatizată.

Nimeni care să-l observe cum șchiopătează pe gazonul proaspăt tuns (de la zborul lung i se umflase iar piciorul), pe lângă casă până în spatele ei, unde se afla piscina indispensabilă pe a cărei suprafață pluteau ace de pin.

Marginea proprietății era alipită unei zone de construcții noi, încă nedezvoltate, așa încât nici aici nu exista nimeni care să-l observe pe Martin cum cercetează ușa din spate, căutând cabluri și camere ascunse, și cum descuie încuietoarea cu un briceag, după ce se asigurase că nu ar declanșa nicio alarmă.

Martin se gândise că va dura mai mult să localizeze adresa, dar deja după o oră găsise la aeroport un șofer de taxi care recunoscuse fotografia. Și care, pentru suma de două sute de dolari americani, îi dezvălui încotro ducea cu regularitate acea persoană, ori de câte ori nava ancora în La Romana.

Închise ușa din spatele casei și păși peste dalele de culoarea nisipului până în sufrageria spațioasă.

În casă nu era cu mult mai răcoare decât afară, un semn sigur că aici locuia un european, care încă mai avea bunul-simț să nu lase instalația de climatizare să meargă și în timpul zilelor sau săptămânilor lui de absență.

Interiorul era tipic american. O bucătărie deschisă, o canapea în formă de U în fața altarului familiei de pe perete, televizorul cu plasmă impunător, chiar deasupra unui șemineu fals.

Martin porni instalația de climatizare, luă o bere din frigider, scoase pistolul din buzunar, pe care-l cumpărase în La Romana, îl așeză pe măsuța de cafea și se așeză pe canapea. Abia acum își scoase șapca și ochelarii de soare.

Nu știa cât va trebui să aștepte, dar se pregătise. În mașina închiriată se afla rucsacul din pânză impermeabilă. De data asta își luase ceva mai multe haine de schimb decât pentru excursia de pe Sultan. La nevoie, avea să petreacă iarna acolo.

Asupra acestui lucru insignifiant se lămuri în secunda în care se întinse după o telecomandă lungă cât un baston, dar televizorul se aprinse de la sine.

Culoarea ecranului se schimbă din negru în turcoaz. În mijlocul ecranului apăru simbolul Skype cu mesajul: Apel în așteptare.

Așadar de asta casa nu avea alarme. Casa era securizată prin camere web, care înregistrau la interior fiecare mișcare și-l sunau pe proprietar imediat ce se întâmpla ceva neobișnuit.

Așa-mi trebuie.

Martin apăsă o tastă rotundă, marcată OK.

Auzi un zgomot electronic, asemănător picăturilor de apă dintr-o peșteră cu stalactite, și un simbol digital cu două mâini unite semnaliză conexiunea realizată.

— A durat cam mult, auzi o voce.

Fața lui nu apăru pe ecran, dar Martin era destul de sigur că imaginea cu el era transmisă prin camera televizorului.

— Mă așteptam să ajungi mult mai devreme.

Martin lăsă telecomanda lângă bere, ridică din umeri și spuse:

— Cum e vorba aia atât de frumoasă? Timpul este scara adevărului. Mereu îl scoate la iveală, nu-i așa, Querky? Sau, mai degrabă, Elena?

Capitolul 75

Auzi un râs amuzat.

Martin își imagină mâna doctoriței plimbându-se spre pandantivul de forma unei frunze de stejar pe lanțul de la gât.

Stejar, în latină quercus.

— Mai degrabă, cred că timpul le oferă băieților răi șansa de a ajunge în siguranță.

Martin scutură din cap.

— Nu ești nicăieri în siguranță, ferită de mine, Elena. După cum vezi, te voi găsi peste tot.

Doctorița chicoti.

— O, te rog. Asta n-a fost deloc greu după ce ți-am oferit aproape ca pe tavă adresa mea.

Martin încuviință. Fusese o greșeală când, pe coridorul din Hell's Kitchen, îi povestise despre trecutul ei.

— Am trăit trei ani în Republica Dominicană și în spitalul regional am tratat mai mulți copii violați ai refugiaților din Haiti decât i-a fost dat să vadă în toată viața lui directorului clinicii pentru femei din Hamburg…

— Fiecare persoană care a fost deja în concediu aici știe cât de delăsătoare erau odinioară controalele legate de imigrare. Chiar la debarcare. N-ar fi trebuit să-ți dau de înțeles că am trăit pe o insulă unde, până cu câțiva ani în

urmă, cu șpagă puteai face aproape orice, dacă doar cunoșteai oamenii care trebuie. Cel mai ușor era să faci rost, sub un nume fals, de o locuință.

Palele instalației de climatizare modificau cu o regularitate constantă direcția curentului de aer. În acel moment îi sufla direct în față.

— N-am venit aici ca să discut cu tine despre trucurile tale de prestidigitație, spuse Martin.

— Știu. Vrei să mă omori pentru că ți-am ucis familia.

— Exact.

— Dar nu se va ajunge la asta, Martin.

— Se prea poate să nu te fi prins aici. Dar, crede-mă, o să te vânez pe întregul glob. O să te găsesc și o să te trag la răspundere, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l voi face.

— Asta ar fi o greșeală.

— Nu prea-mi vine să cred. Chiar Anouk mi-a zis că tu ai răpit-o.

Poți să-mi spui numele celui cu care ai fost în tot acest răstimp?

— I-am analizat limbajul secret. Ți-a scris numele când am întrebat-o de făptaș.

Martin auzi cum Elena bătu din palme.

— Bravo! Dar te înșeli într-un punct esențial. N-am răpit-o pe Anouk. A venit de bunăvoie cu mine. Am avut grijă de ea.

— Și pe lângă asta i-ai torturat și ucis mama.

— Nu, aia a fost Shahla.

— Nu-mi povesti mizerii. Shahla e doar pionul tău de sacrificiu. Tu ești cea care se află, de fapt, în spatele tuturor crimelor pe care i le-ai pus în cârcă.

Elena pufni printre buzele încordate, sunând ca un cal nărăvaș.

— Pentru un detectiv, faci cam lent legăturile. Shahla e orice altceva decât nevinovată.

— Nu cred niciun cuvânt, o contrazise Martin. Textele de pe calculator, discuția cu Naomi, asta le-ai pus tu cap la cap.

— Parțial, da. Dar am scris doar adevărul.

Suflul rece al instalației de climatizare se plimbă din nou peste fața lui și-l lăsă pe Martin tremurând. I se păru că a auzit zgârieturi afară, în fața ușii de la intrare. Sau pași? Martin se ridică de pe canapea și-și luă arma.

— Shahla era într-adevăr un băiat care fusese abuzat de mama lui, spuse Elena. Eu n-am fost niciodată violată, nu sunt o victimă nebună, orbită, care lasă oamenii să sufere. Am cu totul și cu totul alte interese.

— Ce interese?

Martin se îndreptă spre ușă și privi prin vizor. Nu văzu nimic.

— Bani. Îmi câștig existența ca asasin plătit. Navele sunt locurile mele de muncă. Nicăieri altundeva nu pot să ucid mai repede și în siguranță, să fac mai bine cadavrele să dispară, iar la sfârșit, compania de transporturi chiar mă ajută activ să mușamalizez delictele. Mai bine nici că se poate. Lucrez pe doisprezece giganți diferiți ai oceanelor. Ba ca angajată, ba ca pasager. În ultimul timp am fost mai mult pe Sultan, pentru că într-adevăr m-am îndrăgostit de Daniel. Dar și asta s-a sfârșit, din păcate, după cum îți poți închipui.

Martin avu sentimentul că simțurile îi joacă feste, aproape ca și cum încă ar fi luat pastilele PEP. Gura îi era uscată. Zgârieturile păreau acum să vină de la ușa din spate, pe unde intrase în casă.

— Îți găsești clienții prin internet? o întrebă pe Elena, în timp ce acum se îndrepta spre ușa dinspre grădină.

— Da, confirmă ea.

Vocea ei scăzu în intensitate, dar rămase la fel de clară, de parcă s-ar fi aflat în camera alăturată.

— Aici chiar te-am indus în eroare. Nu Shahlei, ci mie îmi aparține compania deghizată ca agenție de turism. E un sistem genial, chiar dacă trebuie să-l mai variez întrucâtva; până acum, indivizii care-mi ofereau contractele rezervau pur și simplu o călătorie pentru cei pe care voiau să-i elimine, iar eu mă ocupam la bord de persoana vizată.

Martin se miră de cât de vorbăreață era. Simțea că ar vrea să tragă de timp, dar de ce? Ce uneltea?

— La Naomi Lamar am fost plătită de bunicul lui Anouk, care aflase de cruzimile mamei ei.

— Și care te-a angajat timp de două luni pentru un martiriu? continuă Martin.

Trebui să vorbească mai tare pentru ca Elena să-l poată înțelege, pe care părea că nu o deranjează faptul că el dispăruse din câmpul vizual pentru o perioadă.

Privi prin geamul de lângă ușa dinspre grădină. Un câine vagabond dădea agale târcoale piscinei. Să fi zgâriat el ușa?

— Bunicul a vrut ca Naomi să simtă pe propria piele ce-i făcuse fiicei ei, înainte să moară. Dar asta nu e specialitatea mea. Din cauza asta a fost preluată de Shahla. Nu-mi plac chinurile. Cum spuneam, mie-mi pasă doar de bani.

— Și cine te-a plătit să-mi ucizi soția? întrebă Martin în drum înapoi spre televizor.

— Nimeni, spuse Elena. S-a petrecut întocmai cum ai citit. Shahla a prins-o întâmplător pe Nadia, în timp ce voia să se dea la fiul tău. Acea priveliște i-a redeschis rănile pe care propria mamă i le provocase. S-a oprit când a văzut ce făcea soția ta cu Timmy.

Martin auzi un murmur de voci în fundal. Elena apela dintr-un spațiu public. Probabil stătea într-un oarecare internet café.

— Știi că spun adevărul, Martin. Ai intuit cu siguranță semnele abuzului la fiul tău, corect?

Martin nu putea nega. Îi dădură lacrimile.

— Vezi tu, spuse Elena, care astfel dovedi că-l putea vedea. Shahla era pe atunci repartizată să facă curățenie în clinica mea și cu timpul ne-am împrietenit. Am aflat de soarta ei grea. Moartea Nadiei a fost o reacție exagerată, un accident dacă vrei. Și când s-a întâmplat, așadar după ce a lovit-o pe Nadia, a năvălit în clinica mea și m-a rugat s-o ajut. Nu știa ce să facă.

— Prin urmare, împreună cu ea mi-ați aruncat soția peste bord și ați plasat batista cu cloroform?

— Exact, spuse Elena. Din acel moment Shahla îmi datora o favoare, pe care am invocat-o pentru pedepsirea lui Naomi. Știam cât ar distra-o să se răzbune.

— Anouk a fost deci cu tine tot timpul?

— Cu Shahla, răspunse Elena. Îi aranjase o ascunzătoare în apropierea galeriei albastre, în care ar fi trebuit să rămână până ancoram în Oslo.

Martin nu le văzuse niciodată, și totuși marcajele fluorescente pe care Anouk le urma în întunericul punții inferioare cu o lampă UV, când voia să aibă contact cu Shahla, Elena sau poate și cu mama ei, luminau în mintea sa.

— Bunicul ei are prieteni în Norvegia, la care Anouk trebuia să ajungă.

Ceva fluieră pe fir, dar totuși vocea Elenei era în continuare inteligibilă.

— Am vrut s-o ascundem la bord, iar Shahla a adus-o în cuib, unde trebuia să-și petreacă ultima noapte.

Elena părea că regretă.

— În mod stupid, Anouk a fost în acea noapte încăpățânată. Era complet nestimulată, agitată, hiperactivă. Nu mai voia să fie închisă și a reușit să fugă de Shahla, înarmată cu ursulețul ei preferat și cu o lanternă, cu care a vrut să-i mai facă o ultimă vizită mamei ei.

— Ajungând astfel în brațele căpitanului!

Martin scutură din cap. Bonhoeffer chiar spusese de la început adevărul. După ce Anouk fugise din cuib, camerista trebuise să se înarmeze repede cu șervețele, ca să poată înscena un motiv, ce căutase acolo la ora aia, dacă s-ar fi întâlnit cu altcineva pe coridor în timp ce o căuta pe Anouk. Lui Gerlinde situația i se păruse altfel, ca și cum camerista nimerise din greșeală peste fetiță, deși, în realitate, Anouk fugise de Shahla.

Martin nu-și mai putea ține furia în frâu. Se grăbi înapoi la măsuța de cafea, apucă berea și o aruncă în televizor.

Pentru un timp se gândi că se întrerupse conexiunea, dar apoi o auzi pe Elena spunând foarte calm:

— Furia ta e îndreptată spre cine nu trebuie.

Lui Martin aproape că-i rămaseră cuvintele în gât.

— Vrei să mă faci să cred că nu tu ești vinovată pentru moartea Nadiei și a lui Timmy, ci Shahla?

— Găsesc inutil ca în meseria mea să discut despre întrebări legate de vină. Dar dacă susții justiția poetică, atunci trebuie să-mi mulțumești. La urma urmei, eu am omorât-o pe Shahla.

— Pentru că ai vrut să-ți asiguri un alibi perfect. O ucigașă, prinsă în flagrant și care nu mai e în stare să-și înfunde complicele. Nu, n-o să reușești să arunci vina pe altcineva. Sau cumva Shahla a fost cea care i-a dat ursulețul lui Anouk ca eu să vin la bord? Sau ea i-a spus că ar trebui să-mi zică numele în prima sesiune ca să mă facă nesigur de mine?

Lovi atât de puternic măsuța de cafea, încât arma căzu la podea.

— Cea cu ursulețul a fost Shahla, afirmă Elena nederanjată. L-a păstrat ca amintire de la Timmy și i l-a dat lui Anouk, într-adevăr, doar ca să aibă ceva cu care să se joace. Nu a existat o altă intenție. Oricum, asta i-a dat ideea lui Daniel să te sune. Eu am fost împotrivă. Îți cunoșteam reputația de care te bucurai ca detectiv și nu am vrut să-mi ieși în cale. De asta ți-am arătat raportul despre rănile violului, deoarece știam că din acel moment vei căuta doar un bărbat.

— Și ca măsură de siguranță, te-ai rănit și pe tine?

Martin ridică iar pistolul.

— Sunt alergică la uleiul de arahide și mi l-am mânjit pe obraz în camera ancorei, când m-am târât pe podea, recunoscu Elena. Nu am vrut să mai fiu în preajma ta, ci să mă ocup nestânjenită de Anouk. Și asta am făcut când m-am aflat în Hell’s Kitchen, lângă ea.

Vocea ei deveni mai sigură.

— Dar încă o dată: nu sunt o nebună. Pentru mine, a ucide este o meserie, nu vocație.

Martin privi la arma din mâna lui, o răsuci și observă cum oglindirea lui distorsionată de pe țeava cromată se estompa.

— Ai vrut să te folosești de Lisa ca să-i omori mama.

— Da, acolo am greșit.

Dacă nu ar fi fost o actriță dată naibii, Martin ar fi crezut că aude un regret sincer în vocea ei.

— Lisa e fina lui Daniel. I-a scris într-un e-mail că are probleme în dragoste, pe care Daniel mi le-a pasat mie, crezând că eu, ca femeie, aș putea să ajut mai bine o fată tânără aflată în acea situație. N-a știut ce se ascundea de fapt în spatele cuvintelor „probleme în dragoste”.

Vocea Elenei părea sfârșită. Își drese glasul.

— Și Lisa nu știa cine sunt când am invitat-o în chat pe Easyexit, dar și-a deschis repede sufletul. Privind în urmă, ar fi trebuit să știu că m-a mințit. Poveștile ei deveneau din ce în ce mai obsedante. Mai întâi a vorbit doar vag despre abuz, apoi mi-a spus că ar fi făcut sex cu un bărbat în vârstă, într-un final, că mama ei ar fi silit-o s-o facă. Am început să am îndoieli, dar când mi-a trimis filmarea, am fost iar sigură și am rezervat pentru ea și mama ei o cursă, ca să îndrept lucrurile.

Deci acesta a fost motivul, gândi Martin.

De aceea fusese atât de agitată când Diesel sunase să anunțe trucarea înregistrării.

— N-am bănuit că Lisa m-ar fi mințit. Nu știam nimic de problemele ei bolnave din dragoste. Dacă Julia Stiller ar fi silit-o să facă sex cu acest Tom, atunci și-ar fi meritat moartea.

Martin râse sarcastic.

— Și după Naomi, ți-ai intrat în mână.

— Mi-am corectat la timp greșeala.

— Aproape că am murit!

Martin își aminti de scena din cabina Lisei. Ironia sorții voise ca Elena să rostească adevărul când îi povestise Lisei că ea ar fi Querky. Ar fi putut

trece testul Lisei și să-i confirme nickname-ul din chat. Elena a ezitat doar pentru că așa s-ar fi dat de gol.

— Și nu te consideri nebună, Elena? întrebă Martin. Ești complet sărită de pe fix.

Mașina de tuns iarbă pe benzină turuia acum în grădina din fața casei vecine. Martin se întrebă dacă suprima alte zgomote. Zgomote care scoteau la iveală adevăratele intenții ale Elenei…

— Unde ești? o întrebă.

Cum era de așteptat, Elena nu răspunse imediat, în schimb îi puse o întrebare stranie.

— Mai ții legătura cu mama Lisei?

— Ce? Da, de ce?

Martin îi telefonase o dată Juliei Stiller, când tocmai își vizitase fiica în secția de psihiatrie cu circuit închis, voind să-i mulțumească pentru c-o salvase. Garantat, pentru a zecea oară. Probabil era singurul cu care putea vorbi despre progresul lent al tratamentului Lisei.

— Spune-i Juliei că o să-mi îndrept greșeala, zise Elena.

Suna de parcă voia să închidă imediat.

— Să-ți îndrepți greșeala? Ești nebună? Ești o ucigașă. Aici nu mai ai ce să îndrepți.

Martin își orientă arma către televizor. Își imagină că s-ar afla în fața lui.

— Vei vedea, răspunse ea.

— Te voi vedea, spuse Martin cu un calm mormântal. Și apoi te voi ucide.

Își imagină cum ea își scutură coafura.

— Asta n-o vei face, spuse ea.

Strânse nervos din ochi.

— Știi de ce sunt în stare când îmi pun ceva în minte, o amenință.

— Da. Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu-mi vei atinge niciun fir de păr când vei sta în fața mea. Nici măcar n-o să vorbești cu altcineva despre discuția noastră de azi.

El râse puternic.

— Și de unde-ți vine atâta încrederea?

Martin tresări din nou. Mașina de tuns iarba amuțise. În schimb auzea iar zgomotele zgârieturilor de la ușă și, de data asta, cu siguranță nu era un câine. Cineva încerca să descuie zăvorul. Privi în jur. Din cauza amenajării deschise a casei nu exista nicio posibilitate de a te ascunde la parter, mai ales că Elena îl privea prin cameră. Oricum, nu credea că ea era cea care încerca să intre în casă, iar dacă totuși o făcea, atunci știa că e înarmat. Aținti arma înspre ușă, apoi se răzgândi.

Din doi pași ajunse la scară și fugi la etaj, cu pistolul în poziție de tragere, în cazul în care acolo sus l-ar aștepta cineva.

Mobilul îi sună în buzunar.

Număr necunoscut.

Răspunse în timp ce intră în prima cameră, aflată chiar în spatele palierului, și închise ușa.

— Nu mă vei omorî, o auzi pe Elena continuând discuția, în timp ce Martin privea uimit în jur la camera dezordonată.

Patul nu era făcut, șosete murdare erau aruncate pe podea. Pereții erau mâzgăliți cu graffitti atent făcute, asemănătoare cu niște tatuaje; un

notebook, pe care era lipit un abțibild al unei trupe de heavy metal se afla pe o masă de sticlă, susținută de două sticle de bere.

— Cum de ești atât de sigură? se auzi întrebând-o.

Din sufrageria de la parter se auzeau pași.

Martin luă în mână o rachetă de tenis, care fusese sprijinită de un dulap de haine. Pașii urcau pe trepte.

— Pentru că nu vrei să o împuști pe femeia care acum îi ține loc de mamă fiului tău, spuse Elena, apoi Martin auzi o a doua voce pe coridor, în spatele ușii.

Cea a unui tânăr de vreo cincisprezece ani.

— Mama? Ești înăuntru? întrebă el. Credeam că te întorci abia peste două săptămâni.

Ușa se deschise și doi bărbați, care păreau tată și fiu, stăteau față în față cu el, paralizați de șoc.

Capitolul 76

Elena închise.

Îl pregătise pe Timmy pentru acel moment. Cu două săptămâni în urmă, când îl vizitase imediat după șederea ei la New York, întrebase iar de tatăl lui (de mama lui nu se interesa niciodată), iar atunci îi arătă fotografia pe care ziarele poloneze o publicaseră la scurt timp după arestarea lui.

Shahla o prinsese pe Nadia.

Dar Timmy nu sărise.

Nu părăsise niciodată baia.

Asta era minciuna pe care i-o servise lui Martin ca să renunțe să-și mai caute fiul. În zadar. Bănuise că va descoperi cândva conexiunile.

După ce Shahla o lovise pe mamă cu veioza și-l închise pe Timmy în baie, Elena o ajutase să înfășoare cadavrul într-un cearceaf și să-l arunce peste bord. Apoi aruncaseră valiza Nadiei. Camerele de supraveghere aveau nevoie de două victime. În mod stupid, atrase atenția faptul că valiza era mai mică decât corpul mamei. Ar fi trebuit să se debaraseze mai întâi de valiză, apoi de cadavru. O greșeală capitală, dar, din fericire, compania de transport a făcut caseta să dispară pentru a mușamaliza tacit situația.

Elena și-a asumat de îndată grija băiatul. Timmy, complet speriat și tulburat, nu avea nicio idee cum să ia legătura cu tatăl lui.

Ea cercetase și a aflat că tatăl lui era în penitenciarul din Varșovia, închis deoarece era considerat un criminal periculos ce avea legături cu mafia.

Mama perversă – moartă, tatăl – un ucigaș. Rudele probabil că nu erau mult mai răsărite. În niciun caz nu voiau să-l trimită înapoi pe băiatul traumatizat în urma unor astfel de relații familiale deplorabile. În acel moment, Elena nu știa că Martin lucra ca detectiv sub acoperire, ci a aflat abia câțiva ani mai târziu, când Daniel i-a povestit despre procesul pe care Schwartz i-l intentase. Așadar, încă de atunci se decisese să-l ia pe Timmy în grija ei. Îl ascunsese un timp pe navă, îl adusese în locuința sa din Casa de Campo și-l cază acolo la un internat. De mai multe ori pe an îi făcea vizite în Republica Dominicană, atât de lungi și dese pe cât putea.

Mai târziu, când aflase cine era cu adevărat tatăl lui Timmy, pentru un moment se gândise dacă ar fi trebuit să-i reunească pe cei doi, dar s-a răzgândit. Martin era detectiv. Unul dintre cei mai buni. Pericolul că va veni după ea și o va prinde era prea mare. Așa cum acum, cu siguranță, avea de gând. Deja era pe fugă și făcuse totul ca să întârzie pe cât posibil momentul.

În anii în care-l ascunsese pe Timmy de tatăl lui, acesta devenise un adolescent frumos, care savura viața din Caraibe și care ajunsese să joace tenis atât de bine, încât se calificase în finala competiției pentru juniori din Caraibe.

Cu două săptămâni în urmă, Elena îi spusese cine era tatăl lui adevărat și că acesta cu siguranță îl va căuta. Așadar fusese pus în temă. Nu voia să-și imagineze șocul pe care Timmy tocmai îl avea.

Elena suspină și-și puse mobilul în geanta Louis Vuitton, deschise o oglinjoară pentru machiaj, se mai rujă o dată și-și trase decolteul mai jos. Apoi se ridică din fotoliul de lângă fereastră.

Valurile din atolul Ari erau plăcut de liniștite, nava MS Aquarion stătea ca o placă pe Oceanul Indian, și abia dacă depunea vreun efort pentru a ajunge la bar pe tocurile ei de zece centimetri.

— Un gin tonic, îi spuse barmanului de pe mica, dar eleganta navă de croazieră, cu o capacitate de mai puțin de o mie de pasageri.

Unul dintre ei, un bărbat cu privirea pătrunzătoare, care se ținea de o bere, îi oferi un zâmbet care nu-și ratã efectul scontat.

— Îmi permiteți să vă invit? întrebă germanul arătos, pe care nu-l scăpase din ochi de la plecarea lor din Sri Lanka.

— Cu mare plăcere, domnule…

— Schiwy, se prezentă bărbatul, al cărui nume firește că Elena îl cunoștea. Dar îmi puteți spune Tom.

Zâmbi și i se prezentă cu numele sub care își rezervase călătoria.

Spune-i Juliei că o să-mi îndrept greșeala!

— Și ce vă aduce la bord, Tom?

— Of, spuse el și făcu un gest de parcă și-ar fi șters transpirația de pe frunte, e o poveste lungă.

— Avem o cursă lungă înainte, zâmbi Elena și mai larg și-i atinse ca din greșeală cu vârful degetului mâna lui Tom aflată pe blat.

— Ei bine, dacă vreți să auziți varianta pe scurt: am fugit.

— Cumva din calea dragostei?

Încuviință arogant.

— Dacă doriți, da. Puteți să vă închipuiți cum e când mama și fiica se îndrăgostesc în același timp de cineva?

Elena clipi cochet.

— De dumneavoastră, Tom, desigur.

El gesticulă din mână.

— Da, da, sună amuzant, dar, credeți-mă, e iadul. Două chestii geloase, care mai sunt și înrudite pe deasupra. Una voia să se sinucidă proverbial din dragoste și aproape că ar fi făcut-o dacă n-aș fi avertizat-o la timp pe mamă.

Rânji lasciv. Aparent credea că istorioara frivolă i-ar crește atractivitatea.

— Și pur și simplu ați rezervat o călătorie, ca să fugiți de femeile sălbatice? întrebă Elena inocent.

— Nu, aici tot răul a fost spre bine. Am câștigat excursia la o loterie online. Vreau să spun, am primit des notificarea că aș fi al o sută de miilea vizitator pe vreo pagină web oarecare, dar de data asta chiar s-a confirmat. Biletele mi-au fost trimise direct.

El rânji până la urechi.

— Dumneavoastră ați apărut la momentul potrivit.

— La fel și dumneata, Tom.

Elena îi luă mâna și o apăsă tandru.

— Așadar, aveți noroc la jocuri?

— Și plăcere în dragoste, rânji el înapoi.

— Îmi place cum sună, spuse Elena și coborî de pe scaunul de bar.

— Ce spuneți dacă…?

Ea încuviință din cap în direcția lifturilor.

— Locul mi-e familiar. V-ar plăcea un tur în spatele culiselor acestei nave?

Tom Schiwy își bău berea dintr-o înghițitură, îi întinse barmanului cartela de la cameră ca să înregistreze băuturile pe nota de plată și îi oferi

bărbatului mult prea mult bacșiș, înainte să se grăbească în urma blondei elegante.

În anticiparea extaziată a serii și a toate pe care avea să le aducă.

În amintirea mamei mele, Christa Fitzek

Coffee later!

Despre carte & Mulțumiri

Înainte ca această carte să vă mai ofere o mică surpriză la pagina 437 (la care firește că aveți voie să săriți direct dacă nu sunteți interesat de vorbăria mea despre povestea creării romanului Pasagerul 23), vreau în acest punct, conform tradiției, să vă mulțumesc: pentru că, dintr-un torent de sute de mii de apariții noi pe an, ați pescuit chiar lucrarea mea. Probabil că acum, după terminarea lecturii, aveți o imagine complet greșită despre mine.

Nu știu dacă vă vine să credeți sau nu, dar îmi plac croazierele. Da, serios! Când eram copil cochetasem chiar cu gândul de a deveni căpitan, dar am renunțat apoi foarte repede când, la frageda vârstă de unsprezece ani, am traversat cu mama Canalul Mânecii într-un concurs pentru a vedea care dintre noi va sfârși prin a hrăni cei mai mulți pești. În prezent, în timpul croazierelor, port în spatele urechii un plasture cu scopolamină, semnul distinctiv al acelor turiști slabi de pe mare, dar îndurând cu plăcere surâsul subtil al lupilor de mare atât timp cât eu controlez unde mănânc și nu invers.

Deși mă aflu cu plăcere pe apă, Pasagerul 23 nu e o expresie a – recunosc – umorului meu uneori cam ciudat. Să-ți placă navele de croazieră și, în același timp, să le transformi în scena unor crime îngrozitoare nu mi se pare antagonic. Iubesc și Berlinul și n-am niciun interes să-mi populez orașul natal cu colecționari de ochi și hoți de suflete.

Dacă spun că-mi plac croazierele, nu mă refer la distracția obligatorie de pe puntea cu plajă sau programul riguros al excursiei, al cărui anunț în revista de la bord amintește frapant de campanii politice care promit mereu și din nou minuni incredibile. Ce-i drept, nu „mai mulți bani pentru muncă mai puțină”, ci, să zicem, „un sentiment idilic de Robinson Crusoe” atunci când vizitezi un golf de dimensiunea unui bonsai alături de alte opt sute de suflete cu aceleași așteptări!

Mie pur și simplu îmi place ideea de a călători prin țări străine cu camera de hotel sub fund, fără să trebuiască mereu să împachetez și să despachetez valiza. Mai mult, iubesc marea (o tipă astrolog mi-a spus că asta e tipic pentru copiii Balanță născuți în octombrie), iar în vacanța de vară sunt de obicei prea leneș ca să mă mișc de pe șezlong, să intru în apă, apoi să mă usuc, să mă mai dau o dată cu cremă (pentru că nu știi niciodată dacă fluidul e rezistent la apă, doar pentru că așa scrie pe flacon) – și tot stresul pentru doar trei mișcări de înot, căci înotul nu prea e de mine… ca întotdeauna, am divagat. Ce voiam să spun: pentru cei care vor doar să privească apa, așa, ca mine, zilele lungi pe mare sunt ideale, căci pe așa o navă imensă nu adun privirile supărate ale nevestei mele doar pentru că nu vreau să sar în apă ca să mă joc cu copiii mei. Așadar suntem la subiect:

Pasagerul 23 e un roman. Asta e echivalent cu: v-am mințit. Nimic din ce v-am povestit nu s-a întâmplat. Dar după cum spuneam deja într-un alt punct: în fiecare minciună se ascunde un sâmbure de adevăr. Și Pasagerul 23, în cazul acesta, are mai mulți sâmburi decât un pepene: respectiv ideea centrală, aceea că în fiecare an dispar fără urmă de pe navele de croazieră câteva duzini de pasageri, este la fel de corectă ca afirmația lui Daniel Bonhoeffer prezentată în carte, că între timp, în SUA, cabinete mari de avocatură s-au specializat în a reprezenta rudele acelor cruise victims. Oricum, toate cazurile de dispariții misterioase, pe care Bonhoeffer le enumeră în capitolul doisprezece, sunt din păcate chiar adevărate. Am schimbat doar numele celor implicați și pe cele ale navelor.

În 2011 și 2012 a existat chiar și un nou trist record: 55 de oameni au dispărut. Dacă romanul s-ar fi raportat doar la acești doi ani, atunci ar fi trebuit să se numească Pasagerul 27,5.

La ideea cărții ajunsesem deja în 2008, când în Park Avenue (o revistă care între timp a dispărut și ea în marea industriei de ziare) am citit un reportaj care se ocupa de fenomenul pasagerilor dispăruți de pe navele de croazieră.

A durat atâția ani până când a apărut prima ediție în martie 2013 pentru că, simplu și exclusiv, ideea incipientă mi-a venit abia mult mai târziu – anume ideea ca în loc de o persoană dispărută să pun în centrul acțiunii un pasager reapărut, care doar prin apariția lui să contrazică teoria sinuciderilor din

industria navală, exprimată adesea în mod reflexiv. Apoi și asta e adevărat: industria înfloritoare a croazierelor nu are niciun interes să avertizeze în broșurile lor lucioase ceea ce fiecare călător normal la cap poate deduce de la sine: dacă într-un spațiu strâmt se adună mai multe mii de oameni, conflictele sunt predestinate să apară. Și între milioanele de oameni care se decid între timp pentru această formă de concediu, garantat nu se află doar contemporani plăcuți.

Crimele în marea largă nu sunt nicidecum cazuri izolate, iar paginile web citate în carte, pe care victimele, rudele și avocații se organizează, chiar există. Incidentele documentate pe ele chiar au luat o asemenea anvergură, încât Internațional Cruise Victims Association (ICV) cere instituirea „Sky Marshal pe mare”, care – alții decât acei Sky Marshal din avioane – încă nu există. Cetățile hoteliere plutitoare sunt orașe mici fără secții de poliție. Dacă există măcar personal de securitate, atunci acesta e dependent financiar de companiile de transport naval; prin urmare, o inspecție a propriului personal este, într-un caz serios, mai degrabă puțin probabilă.

Astfel, sincer spus – și aici au acuratețe faptele din carte – chiar și un „Sea Marshal” nu ar avea voie să întreprindă aproape nimic în cazul unei dispariții. De regulă, doar „distanța de frânare” de mai mulți kilometri lungime a unei nave de croazieră împiedică o acțiune de salvare promițătoare; cu atât mai mult când victima a fost văzută pentru ultima oară cu câteva ore în urmă. Iar nava în sine este, după cele descrise până acum, prea mare pentru a putea fi cercetată repede și temeinic.

Pe deasupra, nu există nicio regulă standardizată în toată lumea pentru cazuri de acest fel. După cum criticase în roman Martin Schwartz, pasagerii intră pe teritorii străine din momentul în care urcă la bord, iar apoi sunt „încredințați autorităților țării unde nava e înregistrată”, ca să-l citez pe Kendall Carver de la ICV. De aceea, în 2010, SUA a emis o lege care le oferă autoritate extinsă celor de la FBI și pazei de coastă – de atunci oficialitățile pot conduce investigații chiar și pe nave înregistrate sub pavilioane străine. Și asta s-a întâmplat doar după ce un cetățean american a dispărut!

Cercetările subiectului au fost însă foarte simple, atât cât acopereau zonele de deasupra liniei de plutire. Planuri ale punților și cabinelor, documente video de pe punte, reportaje TV – toate acestea sunt doar la un clic distanță. Mai dificil a fost în cazul cabinelor echipajului, al camerei ancorei și bucătăriei, dar aici am avut voie să particip la un tur în timpul unei călătorii de cercetare (pe când responsabilii încă nu știau despre ce va fi într-un final cartea mea).

Este aproape imposibil (cu trimitere la chestiuni legate de siguranță) să ajungi la planurile complete pentru punțile inferioare, inclusiv ale camerelor cu mașinării, ale depozitelor sau ale instalației de ardere a gunoiului.

În acest punct aș vrea să introduc partea oficială a mulțumirilor și încep cu un mulțumesc din tot sufletul pentru consilierea tehnică a căpitanului retras din activitate Volker Bernhard, care a depus efortul de a citi întregul roman în avans și care mi-a oferit informații valoroase despre zonele care pentru un Otto Simplu Călător, așa ca mine, de obicei sunt ferecate.

Toate greșelile, care încă se mai află înăuntru, mi se datorează în exclusivitate și sunt ca întotdeauna netezite cu expresia standard a oamenilor creativi: „Ei și, e licență poetică!”

Cu toți oamenii pe care îi voi enumera de la Editura Droemer Knaur, m-aș angaja într-o croazieră, sperând că niciunul dintre ei nu se va pierde, căci fără munca lor minunată Pasagerul 23 nu s-ar afla acum în mâinile voastre: Hans-Peter Üleis, Christian Tesch, Theresa Schenkel, Monika Neudeck, Sibylle Dietzel, Carsten Sommerfeldt, Iris Haas, Hanna Pfaffenwimmer și – ca întotdeauna la loc de cinste – cititoarelor mele minunate Carolin Graehl și Regine Weisbrod, care – ca să rămână în peisaj – prin întrebările și observațiile lor inteligente s-au asigurat încă o dată ca povestea mea să nu deraieze sau să se descoasă la jumătate de drum.

Din 2006 se asigură, alături de agenția sa Zero, ca lucrările mele să nu stea goale în bibliotecă. Și din 2006 l-am uitat cu consecvență în mulțumirile

mele, dar, hei, ăsta e și un nume al naibii de greoi, pe care mi l-ai spus, dragă Helmut Henkensiefken. Multe mulțumiri pentru copertă!

Mulți consideră autorul a fi căpitanul, dar, în cazul meu, Manuela Raschke poartă chipiul. Superfemeia îmi organizează întreaga existență profesională – și, între timp, chiar o parte din viața mea personală; de exemplu, de curând îmi tunde copiii! Mulțumesc, Manu, și, ah, înainte să uit, sacii galbeni sunt acum colectați mereu joia ;).

Scrisul e un proces singuratic, dar, din fericire, nu și munca din jurul cărții, și sunt mulțumit că, în toți acești ani, s-a cristalizat o așa-numită „companie de familie”, prin care mă bucur de privilegiul de a putea lucra doar cu prieteni buni și rude. Cel puțin, următoarele persoane sunt foarte pricepute la a juca de parcă m-ar plăcea:

Barbara Herrman, Achim Behrend, Sally Raschke, Ela și Micha, Petra Rode, Patrick Hocke și Mark Ryan Balthasar.

Sabrinei Rabow îi mulțumesc din nou pentru munca ei impresionantă cu presa și pentru că la ședințele foto, în ciuda protestelor mele, îmi aruncă mereu ceva din pudra ei pe față. Ce-i drept, nu suport, dar trebuie să recunosc că fotografiile mele ar fi altfel valabile doar pentru pozele de dinainte în reclamele la botox.

Căutatul pe Google poate schimba vieți. De exemplu, a mea: în 2001 tastasem „agent literar” în câmpul de căutare, iar algoritmul a dat drept rezultat numele celui mai bun din lume: Roman Hocke. Mulțumiri lui și celor de la minunatul AVA International Teams, Claudia von Hornstein, Claudia Bachmann, Gudrun Strutzenberger și Markus Michalek.

Mulțumesc și bărbatului fără de care nu aș fi reușit niciodată cincizeci de lecturi într-o săptămână, iar la restul întâlnirilor mele aș fi ajuns prea târziu sau deloc: Christian Meyer de la C&M Sicherheit.

Le mulțumesc tuturor vânzătorilor din librării, bibliotecarilor, legătorilor de cărți și organizatorilor de lecturi și târguri de carte: voi toți dețineți mediul cel mai important din lume și ne ajutați pe noi, autorii, să ne trăim visul.

Pasagerul 23 se afla cu puțin înainte de finalizare, când mi-a parvenit vestea tristă că unul dintre prietenii mei, căruia îi datorez mii de mulțumiri, nu se mai află printre noi. Știu că cei buni se duc mereu devreme, dar atât de devreme? Oriunde ai fi acum, Peter Hetzel, să fii îmbrățișat spiritual. Cu toții îți simțim lipsa!

Asemenea lui Peter, următorii prieteni m-au susținut de la început: Karl „Kalle” Raschke (mulțumesc pentru multele inspirații pe care trăirile tale „cotidiene” mi le oferă mereu), Gerlinde Jänicke (mulțumesc pentru prenume!), Arno Müller, Thomas Koschwitz, Jochen Trus, Stephan Schmitter, Michael Treutler și Simon Jäger.

Mulțumesc și lui Michael Tsokos. Mereu e bine să cunoști un medic legist, care răspunde la telefon chiar și după miezul nopții, când ai o întrebare în legătură cu formularea concretă a urmelor torturii într-un dosar medical.

Consilierea stomatologică e în contul minunatei dr. Ulrike Heintzenberg. (Da, da, vin curând pentru profilaxie.)

Majoritatea consideră o glumă dacă spun că, de fapt, nu scriu thrillere psihologice, ci povești de familie, dar așa este. Toate, atât binele, cât și răul, își găsesc originea în familie, iar eu am norocul inimaginabil să cunosc o comunitate atât de minunată în jurul meu: înainte de toți, tatăl meu, Freimut, precum și Clemens și Sabine, care și la această carte mi-au fost alături ca sfătuitori medicali.

Ah, da, și, firește, îi mulțumesc soției mele, Sandra, al cărei nume a fost introdus între timp în lista de căutare a dicționarului din Word, apărând ca sinonim pentru „răbdătoare” și „înțelegătoare”, și pe care o avertizez astfel: ne vedem curând, draga mea, sunt deja la mulțumiri! Te rog, pregătește-i și pe copii pentru întoarcerea mea în viața lor; ca să nu înceapă iar tustrei să plângă atunci când iese bărbatul ăla necunoscut din subsol.

În cazul în care tocmai vă gândiți la o croazieră sau posibil să vă aflați în acest moment chiar pe o navă, sper din tot sufletul că nu v-am stricat cheful

cu cartea asta. Sunt orice altceva, numai nu un autor misionar. Vreau să vă distrez, nu să vă convertesc nici cu cele menționate în carte, nici cu afirmațiile corecte despre adunarea gunoiului și costurile privind energia ale giganților croazierelor.

Probabil acum, cu acest thriller, am supărat pe vecie companiile consacrate. Să fiu invitat la o lectură pe o navă de croazieră, în urma romanului Pasagerul 23, este aproximativ la fel de probabil cum e marea seară a filmului Titanic în cinematograful de la bord; dar nu se știe niciodată. În timpul unei curse transatlantice, pe care am întreprins-o cu mama mea în noiembrie 2005, cu o zi înainte de a ajunge New York a apărut anunțul că ne-am afla cu nava exact în locul în care s-ar fi scufundat Titanicul. Oamenii au năvălit pe punte. Nu în panică, ci – fără glumă – ca să pozeze apa!

Viața scrie cele mai bizare povești – și voi cele mai frumoase scrisori.

Dacă doriți, puteți să mă contactați, ca dintotdeauna, la www.sebastianfitzek.de, www.facebook.de/sebastianfitzek.de sau pe mail: fitzek@sebastianfitzek.de.

Din când în când, poate să mai dureze până răspund, uneori sunt scufundat. În mare parte doar ca să scriu…

Multe mulțumiri și la revedere!

Al vostru,

Sebastian Fitzek

Berlin, în ziua de stres a registratorului

(7.7.2014)

P.S. Ah, da, și pentru toți care s-au întrebat ce s-a întâmplat de fapt cu doctorul din prolog… Acolo mai era ceva…

Epilog

Sultan of the Seas

Şase săptămâni mai târziu

— Vrei s-o facem să dispară?

Întrebarea lui Igor fu serioasă, dar chirurgul doar râse obosit. De vreo douăzeci de minute, o urmăreau pe Gerlinde pe un monitor de supraveghere, care capta coridorul de pe babordul punții 3, nu departe de locul unde o prinsese pe Anouk atunci. Bătrâna, care ieșise în zorii unei zile ca oricare alta, pipăia cu degetele-i osoase pentru garantat a zecea oară chituirea din peretele cabinei, acolo unde tapetul fusese lipit incorect.

— E ora cinci dimineața, harpia n-are ceva mai bun de făcut? întrebă Igor, în timp ce Konradin Franz se aplecă lângă el peste monitor, suflându-i patronului în nas un amestec de gin cu bomboane mentolate.

Chirurgul de cincizeci și șase de ani, căruia îi plăcea să-și spună doctor, deși nu era licențiat, își șterse fruntea transpirată cu dosul palmei.

— Dacă nu se cară imediat, o iau și pe ea pe masa mea, răsună el, deși era evident că astăzi nu va mai fi deloc în stare să opereze.

Chiar dacă băuse peste limită.

— Când vrei să-l eliminăm pe Tayo? întrebă Igor, deși cunoștea răspunsul.

Clientul, așa cum își numea chirurgul toți pacienții pe care-i opera pe Sultan, trebuia să fie adus de la bord prin procedura obișnuită în Barbados. La ora șase dimineața, așadar în fix o oră, imediat după intrarea în port.

Înfășurat în cearceafuri, într-un container de rufe murdare al stației pentru bolnavi, marcat cu avertizarea în patru limbi: Contaminat, pericol de infecție.

Asta și șpaga plătită angajatului Autorității Portuare ar fi asigurat că nimeni n-ar fi avut ideea să arunce vreun ochi în containerul pe roți, în care atletul negru de elită ar fi încăput doar cu cele mai mari eforturi. Ceilalți clienți dinaintea lui fuseseră cu mult mai scunzi și mai puțin musculoși, așa că nu existaseră probleme la transport.

Totuși Tayo nu stabilise degeaba recordul mondial de trei ori la sprint la patru sute de metri. Alergase distanța în mai puțin de 43,20 de secunde, ceea ce, din păcate, nu fusese destul de repede încât să scape de bărbații din mafia nigeriană a pariurilor, cărora le promisese să manipuleze alergările de la Jocurile Olimpice de vară. Tayo promisese să se împiedice cu puțin înainte de sosire. Un amănunt decisiv, pe care în vâltoarea cursei totuși îl uitase, motiv pentru care clanul, care a pariat pe calul greșit, pierduse foarte mulți bani. Bani pe care acum voiau să-i recupereze de la Tayo. Existau fotografiii care dovedeau că nu se comportau exemplar la colectarea banilor. Unui traficant de droguri îi scoseseră ochiul drept cu un tirbușon, pentru că-i furase de doisprezece dolari. Tayo n-ar fi scăpat așa ușor. Le datora doisprezece milioane.

După vânzarea tuturor mașinilor lui, a apartamentului și după lichidarea tuturor conturilor (iar Tayo câștigase foarte bine prin contractele de sponsorizare), avea destui bani încât să înapoieze mafiei fix o treime din banii pierduți. Sau să-și ia tălpășița cu patru milioane de dolari.

Tayo a ales a doua variantă și s-a îmbarcat pe Sultan.

— A venit timpul să-i spunem pe noul nume, spuse chirurgul.

Igor încuviință, chiar dacă reticent. Dintre toate sugestiile de pe listă, clientul lor se decisese fix pentru numele Sandy.

Sandy? Un prenume despre care Igor nu știuse că în SUA îl poartă și bărbații. Dar ce-l interesa pe el viața acestui bărbat? Mai exact: ce-l

interesa noua viață a acestuia?

Treaba lui era terminată. Îl adusese pe Martin Schwartz la bord și se asigurase că ar fi evitat o criză. Astfel, soarta lui Anouk îi fusese în fond egală. Pe Igor nu-l interesase clarificarea cazului. Sincer spus, nu s-ar fi așteptat niciodată ca acest detectiv distrus chiar să scoată la lumină ceva de valoare. De fapt, Schwartz ar fi trebuit să fie doar țap ispășitor. El sau Bonhoeffer, amărâtul neștiutor, care încă nu aflase ce se petrecea cu adevărat pe nava lui. Căpitanul credea și după, la fel ca înainte, că era vorba de salvarea unei afaceri cu un investitor chilian, dar Igor nu intenționase niciodată să-și vândă nava. Vicente Rojas și avocații lui inutili fuseseră la bord doar ca să ațâțe bârfele despre preluare și să ridice valoarea la bursă a companiei.

— S-o iei razna, nu alta, zise doctorul, readucându-l la realitate pe Igor.

Chirurgul lovi în masă, încât monitorul tremură.

— Ține-ți gura! ordonă Igor, deși era imposibil ca Gerlinde să-l poată auzi.

Ce-i drept, se afla la doar zece metri distanță, dar camerele punții intermediare erau complet izolate fonic.

Dar, în fond, îi putea înțelege strigătele lui Konradin. Chiar era disperat.

Cu toate eforturile și în ultima secundă, reușiseră să evite expunerea companiei, iar acum trebuia vrăjitoarea bătrână să pregătească deja alte probleme și să împiedice debarcarea clientului lor?

Când, cu luni în urmă, Anouk Lamar reapăruse complet pe neașteptate, Igor chiar se gândise că erau compromiși. Un pasager 23 dispărut nu era o problemă. Asta se întâmplă mai des, motiv pentru care nimeni nu cercetează o întreagă navă de croazieră. Dar un pasager 23 care se scula din morți? Asta era de un alt calibru. Imediat ce publicul avea să afle despre fetiță, s-ar fi dezlănțuit iadul și le-ar fi terminat compania. Super-GAU. Cei de la FBI ar fi blocat nava și cu o legiune de agenți ar fi pus totul sub lupă timp de câteva luni. Ceva ce nu avea voie să se întâmple sub nicio formă.

Sinucidere? Bine! Un criminal în serie la bord? Ia de-aici! Pe toate astea le-ar fi putut netezi cumva departamentul de PR. Dar dacă, la percheziția navei, s-ar fi găsit locul unde compania de transport își câștiga de fapt milioanele – puntea intermediară –, ar fi intrat pe viață la pușcărie. El și chirurgul – pur și simplu toți care au câștigat mulți bani din programul privat pentru protecția martorilor și victimelor.

Un program folosit de cei bogați și disperați ai acestei lumi, care vor să dispară de pe fața pământului din motive de obicei ilegale. Fie din cauza unei pedepse grave, a taxelor sau – ca în cazul lui Tayo – de mafia nigeriană. Și unde i-ar ieși asta mai bine decât pe un vas de lux de așa dimensiune? Un loc fără poliție, cu posibilități nenumărate de a te ascunde. O lume pentru tine, în care poți pregăti fără probleme familii întregi pentru noile lor vieți de care se apropiau în adevăratul sens al cuvântului.

Totuși, puntea intermediară nu era o punte în sensul adevărat. Avea mai multe camere întortocheate și tăinuite care se împărțeau pe mai multe etaje, construite isteț, așa încât golurile să nu fie vizibile din exterior pentru amatori.

Igor și Konradin stăteau în fața sasului pentru transport, o ușă secretă, prin care containerul cu Sandy ar trebui să fie împins afară. Imediat ce bătrâna Dobkowitz, care stătea la doar câțiva pași distanță pe cealaltă parte a zidului, ar fi dispărut în sfârșit.

— Cum îi merge de fapt pacientului nostru în marea lui zi? mormăi Igor, fără să-și ia ochii de la monitor.

Gerlinde tocmai se dădea un metru în spate cu căruciorul cu rotile, de parcă ar fi vrut să-și facă o imagine mai bună despre întreaga situație de la distanță.

— Minunat. Bun proces de vindecare. Ca pentru toți clienții antrenați, răspunse Konradin.

Tratamentul lui Tayo durase mai bine de un an. Un accident înscenat cu un avion privat peste un golf din Guineea, îmbarcarea în Praia, antrenare

psihologică timp de câteva luni, construirea legendei, apoi intervențiile chirurgicale. Rezervase întregul program, ceea ce-l costase două milioane în cap, jumătate din economiile lui. Dar ăia fuseseră bani bine cheltuiți. La el nu mersese cu procedurile cosmetice obișnuite. Tayo era o celebritate cunoscută internațional, iar vânătorii lui – răspândiți în toată lumea. Aspectul lui trebuise să fie drastic modificat, ca să nu fie recunoscut imediat în noua lui patrie. În sfârșit, chirurgul nu-l putu convinge doar pentru o corectură a bărbiei, buzelor și nasului, ci chiar și pentru o amputare de picior. O măsură marțială, care, dacă s-ar fi gândit mai mult la asta, garantat avea să-i salveze noua viață a lui Sandy. Exista un adevăr necontestat în afacerea lor: dacă voiai să faci oamenii invizibili, trebuiau să se rupă definitiv de vechile lor obiceiuri. Un jucător nu avea voie niciodată să mai fie văzut într-un cazinou, un muzician – să nu mai pună niciodată mâna pe chitară, un sportiv – să nu mai alerge niciodată. Când au preluat cazul lui Tayo, știau că va exista o problemă aparte. Un bărbat, pe care presa îl botezase „Mr. Ultrasunet”, nu se va putea ține pentru mult timp departe de traseele de tartan ale noii lui locuințe din Caraibe. Ca un dependent după droguri, Tayo tânjea după sport. Stilul lui de alergat era inconfundabil după câteva ședințe de antrenament; chiar dacă și-ar fi pus o piatră în adidași, ca să se saboteze, ar fi apărut zvonuri. Și cele despre fulgerul necunoscut care dădea ture pe teren noaptea ar fi ajuns curând la urechile greșite.

Pentru a împiedica descoperirea și torturarea lui până la moarte, exista doar o posibilitate: trebuia să se asigure că nu va mai alerga niciodată. Pentru că nu mai putea.

Existaseră discuții interminabile; până de curând, Tayo se tot răzgândise. Acest constant du-te-vino îl înfuriase în final atât de tare pe chirurg, încât, impulsiv și amețit de alcool, mersese direct după operație sus pe puntea 8½ și acolo, într-un loc neaccesibil camerelor, într-o noapte întunecată și furtunoasă aruncase piciorul amputat peste bord. O greșeală de neiertat, care de fapt ar fi trebuit să-l coste jobul; însă „chirurg estetician privat, aflat pe o punte intermediară secretă a unei nave de croazieră” nu era chiar un job pentru care doritorii stăteau la rând. Așa că tolera și abuzul de alcool din ce în ce mai deranjant al lui Konradin. În afară de asta, chirurgul nu și-a mai permis nicio altă greșeală de acest fel. Escapada de pe puntea 8½ îi

trăsese și lui o sperietură strașnică, fiind aproape descoperit când voise să se debaraseze de coapsă în Oceanul Indian. Chiar de către Anouk Lamar, care se retrăsese acolo ca să deseneze.

Konradin o adusese în acea noapte înapoi la mama ei. Când a dispărut doar câteva zile mai târziu, îi raportase lui Igor cum simțise atunci reticența fetiței și că era sigur că ea ar fi preferat mai degrabă să rămână singură pe punte, în ciuda vremii neplăcute și a întunericului. Pe atunci, pe când toți presupuneau o sinucidere extinsă, Konradin se gândise că Anouk prevăzuse planurile sinucigașe ale mamei ei. Astăzi cunoșteau adevăratul motiv pentru care nu voise în acea noapte să fie dusă înapoi la mama ei.

— Cum e de fapt posibil ca bunicuța de acolo, de afară, să ne ia urma? întrebă chirurgul.

Igor gemu.

— Ba deloc. A nimerit adevărul doar din întâmplare. De aceea nici nu caută în locul care trebuie, ci doar în apropierea lui.

Acolo unde o întâlnise pe Anouk.

Ce nebunie și cu bătrâna asta!

Investigațiile lui Martin le oferiseră celor de la FBI făptașul și locul faptei, chiar și ascunzătoarea lui Anouk, motiv pentru care, la final, nava nu mai trebuise percheziționată. Întrebările agenților FBI primiseră răspuns.

Dar nu și cele ale Gerlindei.

— Nu voia bătrâna să plece de mult de la bord? întrebă Konradin.

— Nu, abia în paisprezece zile, în Mallorca. Imediat ce vom fi iar în Europa.

— Bună treabă!

Chirurgul privi la ceasul de la încheietură.

— N-avem cum să scoatem containerul prin spate.

Igor aprobă. Mai exista și acea ieșire în cazuri excepţionale, pe scări, pe care chirurgul o folosise ca să arunce piciorul peste balustradă. Dar pe Tayo nu aveau cum să-l ducă astfel de la bord.

— Trebuie să așteptăm până după ce ancorăm. Cândva tot o să spele putina nebuna asta de-afară. Am putea…

Konradin se opri în mijlocul propoziției și apoi râse.

— Uite! Se cară.

Chiar așa era. Gerlinde renunţase. Scaunul ei cu rotile se îndepărta din cadru.

Igor o mai urmări încă un timp cu camera mobilă, apoi guiță satisfăcut când ea dispăru într-un lift deschis.

— Putem să-i dăm drumul, spuse el. Ta… ah… Sandy e gata de plecare?

Chirurgul aprobă. Apoi se pregăti să-l preia pe client, pentru ca Igor să-și poată lua rămas-bun de la el. O plăcere pe care patronul nu și-o refuza niciodată. Igor iubea comparația dinainte și de după, precum și puterea de a preda oamenii noii lor vieți, la care contribuise și el.

Deschise șampania pe care o lăsase la rece pentru această ocazie și turnă trei pahare care stăteau pregătite. Unul pentru el. Unul pentru chirurg. Și al treilea pentru bărbatul înalt negru, care trebuia să se aplece ca să nu se lovească cu capul de tavanul punții, în timp ce șchiopăta în cârje prin sas.

În același timp, Gerlinde își admira dezamăgită imaginea ei din oglindă în cabina liftului și decise să renunțe o dată pentru totdeauna la căutarea Punții Bermudelor. Astăzi se plimbase chiar până la răsărit, mai mult ca de obicei. Și la ce bun?

Nimic în afară de o bătaie de cap dată naibii.

Se decise ca ultimele ei zile de la bordul navei Sultan să le folosească numai și numai pentru relaxare.

— Blestemată Punte a Bermudelor, m-am lăsat dusă de val, se destăinui sieși și mai înjură încă o perioadă în gând, atât de mult, până ușile liftului se redeschiseră. Când ieși, se miră de schimbarea neașteptată.

Gerlinde avu nevoie de timp până să observe că ceea ce o deranja era culoarea covorului. La ea, pe puntea 12, era vizibil mai închis la culoare. Și mai gros.

N-am coborât unde trebuie, fu primul ei gând. Apoi recunoscu ce se întâmplase. Liftul trebuie să fi fost stricat. În orice caz, nu se mișcase de pe loc. Se afla încă la etajul unde se urcase.

— Azi chiar nu-mi iese nimic.

Ieși din cabină boscorodind, ca să încerce cu liftul adiacent.

Așteptând, își privi iar imaginea oglindită, de data asta de pe alama foarte lustruită a panourilor, în a cărei reflexie toate arătau ceva mai prietenos. Ochii ei nu mai păreau așa obosiți, părea mai slabă, coafura nu mai era atât de turtită. Totul era mai drăguț, frumos, moale și armonios.

Până la ușă.

Ușa din spatele ei, care fu deschisă din perete ca de o mână fantomatică. Și pe care, în clipa în care Gerlinde se întoarse înspre ea, era scos un container cu rufe de înălțimea unui om…